

Giới thiệu Ác Nam Nhận Tội Đi

Một ngày hoàng đạo theo Hoàng lịch, rất thích hợp để chuyển nhà. Ở trên cầu gỗ gần toà nhà mang tên Thái Bình Thiên Hạ có bốn chiếc xe nhỏ của công ty vận chuyển đều chọn ngày lành để chuyển nhà đang tiến vào bãi đỗ xe ở tầng hầm.

Hôm nay có hộ gia đình mới sẽ chuyển vào Thái Bình Thiên Hạ, còn là một lần cả bốn hộ cùng chuyển vào, hơn nữa lại rất trùng hợp, cả bốn hộ gia đình này đều ở chung một tầng. Là nội dung của truyện Ác Nam Nhận Tội Đi của tác giả Quế Tiểu Văn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Nhận Tội Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giới thiệu

“Tổng giám đốc phu nhân, thật xin lỗi, tôi phải tắt điện thoại, tổng giám đốc quên lấy áo choàng tắm...”

Rất tốt, chồng của cô đi công tác, không những có thư ký xinh đẹp đi theo, còn có phục vụ ‘thân thể’!

Một cuộc điện thoại quốc tế, thức tỉnh tiểu ác ma trong xương Lạc Đình Đình.

Mười năm rồi, bởi vì mê luyến Đông Phương Bách, nên cô luôn bao dung và thông cảm.

Khi cô mang thai anh không đi kiểm tra thai kỳ với cô một lần nào, cô không chấp nhất.

Ngày cô sinh con anh phải chủ trì một cuộc họp quan trọng không tới được, cô có thể thông cảm.

Sau khi con trai được sinh ra anh chưa từng thay tã cho thằng bé một lần, chưa từng tắm cho thằng bé một lần, cô không oán hận.

Chỉ là, tình yêu đối với anh, bị mài mòn hầu như không còn, hoàn toàn không còn thứ gì cả.

Vậy cô còn cố gắng duy trì cuộc hôn nhân không mong đợi này để làm gì?

Cô quyết định ‘bãi nhiệm’ người chồng người cha không đạt yêu cầu này.

Cô muốn cho tổng giám đốc luôn nghiêm túc đứng đắn, con rùa yêu hoàn mỹ Đông Phương Bách kia biết.

Khi tiểu ác ma đánh trả thì anh sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Ở trên thương trường, anh có thể hô mưa gọi gió, nhưng ở trong tình yêu, anh chỉ có thể ngoan ngoãn nhận thua...

Một ngày hoàng đạo theo Hoàng lịch, rất thích hợp để chuyển nhà. Ở trên cầu gỗ gần toà nhà mang tên Thái Bình Thiên Hạ có bốn chiếc xe nhỏ của công ty vận chuyển đều chọn ngày lành để chuyển nhà đang tiến vào bãi đỗ xe ở tầng hầm.

Hôm nay có hộ gia đình mới sẽ chuyển vào Thái Bình Thiên Hạ, còn là một lần cả bốn hộ cùng chuyển vào, hơn nữa lại rất trùng hợp, cả bốn hộ gia đình này đều ở chung một tầng.

Mỗi tầng của “Thái Bình Thiên Hạ” có tổng cộng bốn hộ gia đình, mỗi hộ khoảng ba mươi mét vuông, một phòng vệ sinh chung, một phòng khách, còn có thêm một phòng bếp nhỏ, rất đơn giản.

Thang máy từ tầng hầm lên lầu mười hai không ngừng bận rộn lên xuống, không lâu sau, chủ nhà bốn hộ gia đình cũng lần lượt từng người xuất hiện mang theo hành lý đi vào.

Họ theo thứ tự lần lượt là:

Hộ đầu tiên của tầng mười hai, Lạc Đình Đình, sau khi ly hôn dẫn theo một đứa con trai tám tuổi bắt đầu cuộc sống mới.

Hộ thứ hai của tầng mười hai, là một trạch nữ kiêm tác giả tiểu thuyết ngôn tình Kiều Quỳnh An mang theo công cụ kiếm sống là cây bút ghi chép và laptop.

Hộ thứ ba của tầng mười hai, một người phụ nữ mạnh mẽ mới từ Mỹ về nước, là một nhà thiết kế nội thất.

Hộ thứ tư của tầng mười hai, Hoa Hân, một người phụ nữ đang mang thai năm tháng, không hề sợ chết, một chút kiêng cử cũng không có mà quyết định đưa đơn ly hôn cho chồng, lý do là người chồng đi ngoại tình và bị cô bắt được.

Bốn người phụ nữ có hoàn cảnh khác nhau, tình trạng cuộc sống khác nhau, trong cùng một ngày lại dọn vào cùng một toà nhà, cùng một tầng lầu, đây cũng được coi là một duyên phận kỳ lạ!

Cũng có thể là vì như vậy mà bốn người phụ nữ cộng với một bé trai tám tuổi từ nay về sau sẽ tạo nên tình hàng xóm hữu nghị bền chặt.

Chuyện xưa của các cô, bắt đầu từ đó...

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Nhận Tội Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1

Edit + Beta: Mặc Doanh

Cô thật sự chịu đủ rồi!

Nhớ lại nội dung cuộc gọi vừa rồi, cô gái xinh đẹp dịu dàng nhất hệ tiếng Trung là cô cũng không nhịn được mà phát điên lên.

Tình tình của cô rất tốt ư? Lạc Đình Đình không nghĩ vậy.

Có lẽ trong mười năm hôn nhân, cô luôn làm một ‘người vợ tính khí tốt’, bởi vì cô có một người chồng cuồng công việc, nhưng bây giờ cô sẽ không bao giờ... Nhịn nữa.

Nguyên nhân là, đứa con trai đáng yêu khôn khéo, thông minh hiểu chuyện — Đông Phương Húc Nhật của cô sắp tiến vào giai đoạn đầu của chuyện học tập, tiểu học.

Cô đối với Đông Phương Bách (cũng chính là người chồng cuồng công việc kia) không yêu cầu nhiều, khi cô đi kiểm tra thai kỳ anh không đi cùng một lần, không sao hết, ngày cô sinh con anh đang chủ trì một cuộc họp quan trọng không tới được, cô có thể thông cảm, sau khi Húc Nhật ra đời anh chưa từng thay tã cho thằng bé một lần, chưa từng một tắm cho thằng bé một lần, cũng không sao hết...

Nhưng, con trai đi báo danh học tiểu học thì chỉ có một lần duy nhất trong đời, nếu bỏ qua thì sau này sẽ không còn cơ hội.

Nếu hỏi cô tại sao lại kiên trì muốn Đông Phương Bách tham gia? Cô không biết, đừng hỏi cô, cô không biết tại sao, cô chỉ muốn anh tới.

Mà cuối cùng điều này trở thành thứ đánh nát cọng cỏ cuối cùng của cô.

Một tháng trước cô lo lắng công việc của chồng mình quá bận rộn, vì vậy cô đã nói trước với anh, muốn anh nhất định phải để trống ngày cuối tháng tám, hoặc chỉ một buổi sáng để tham gia lễ nhập học của con trai.

Ngay cả ngày tháng và thời gian chuẩn xác cô cũng đã nói cho anh, mà anh cũng đồng ý tới tham gia.

Thời gian càng ngày càng gần, cô lại nhắc nhở anh một lần, vẫn nhận được lời cam đoan như trước.

Tốt xấu gì chồng cô cũng là tổng giám đốc của một công ty lớn, chuyện anh đã đồng ý thì hẳn là anh sẽ làm được..... Lúc ấy Lạc Đình Đình thật sự nghĩ như vậy.

Nhưng trước ngày lễ nhập học một tuần, Đông Phương Bách lại vì một hợp đồng lớn xảy ra vấn đề mà bay đến Mỹ.

Nếu là trước kia, Lạc Đình Đình phải thông cảm, cũng nhất định có thể thông cảm, nhưng lần này cô không muốn thông cảm.

Khi anh về nhà lấy hành lý chuẩn bị đi ra sân bay, cô chưa từ bỏ ý định đi theo phía sau anh truy hỏi.

“Khi nào anh về nước?”

“Xử lý xong mọi chuyện thì sẽ về.”

“Tuần sau là ngày Húc Nhật nhập học..... Anh có về kịp không?”

Đến bây giờ Lạc Đình Đình vẫn không quên được, trước khi Đông Phương Bách đi đã ngoái đầu nhìn lại một cái, trong mắt là thắc mắc và không hiểu.

Anh thắc mắc là, tại sao hôm nay vợ lại cố chấp như thế; Không hiểu là, vì sao vợ lại muốn anh đi tham gia lễ nhập học của con trai.

Lạc Đình Đình mặc kệ, lần này cô muốn buông thả bản thân.

Vừa rồi, vào một phút trước, cô gọi điện thoại cho người còn đang ở nước ngoài – Đông Phương Bách.

Còn ba ngày nữa là đến Húc Nhật nhập học, đủ thời gian cho anh bay từ Mỹ về.

Không ngờ người nghe điện thoại lại là nữ thư ký Kiều An Na.

“Tôi là Lạc Đình Đình.”

Thật dễ nhận thấy, trong mười năm qua vị tổng giám đốc phu nhân là cô xuất hiện quá ít, ít đến nỗi ngay cả thư ký riêng của Đông Phương Bách sau khi nghe tên của cô còn phải suy nghĩ vài giây mới phản ứng lại.

“Xin chào phu nhân, bây giờ tổng giám đốc đang tắm, không thể nghe điện thoại.”

Rất tốt, chồng của cô đang tắm, thư ký của anh nghe điện thoại giùm anh, nói cách khác trong thời gian bọn họ đi công tác đều ngủ cùng một phòng?

Lạc Đình Đình một tay cầm lấy di động, một tay đỡ thắt lưng.

Tạm thời không cần chất vấn Kiều An Na có cùng chung chăn gối với Đông Phương Bách không, cô chỉ muốn hỏi ——

“Kiều An Na, trước ngày mai các người có thể lên máy bay không?”

“Không thể nào, tổng giám đốc phu nhân, vấn đề bên này khó xử lý hơn dự đoán, e rằng tháng này chúng tôi phải ở lại Newyork.”

Lạc Đình Đình hít sâu một hơi.

Tốt lắm, tháng này sẽ ở lại Newyork. Cùng thư ký xinh đẹp ở lại Newyork, sau đó ngủ chung một giường? Bỏ mặc con trai và vợ ở Đài Loan!

Không biết tính sao, trước kia cô tự nhủ mình phải bao dung, vào lúc này sự độ lượng của cô tan thành mây khói, biến mất hầu như không còn.

“Kiều An Na, cô đưa điện thoại cho tổng giám đốc, tôi muốn nói chuyện trực tiếp với anh ấy.”

“Thật xin lỗi, phu nhân, tôi không thể làm theo.”

Kiều An Na từ chối sạch sẽ lưu loát, quả quyết nhanh chóng, hoàn toàn không đặt người tổng giám đốc phu nhân là cô vào mắt.

Lạc Đình Đình lại hít sâu một hơi.

“Chờ sau khi anh ấy tắm xong, tôi sẽ gọi lại lần nữa.”

“Phu nhân, xin cô đừng cáu kỉnh như một đứa con nít, khi tổng giám đốc tắm xong chúng tôi sẽ lập tức ra ngoài xử lý công việc, tổng giám đốc không có thời gian để nghe điện thoại của cô.”

Nói cô cáu kỉnh?

Lạc Đình Đình thừa nhận, trong mười năm gả cho Đông Phương Bách đây là lần đầu tiên cô nóng nảy như vậy.

Từ trung học đến đại học rồi đến khi học hệ tiếng Trung, bởi vì sinh ra trong gia đình dòng dõi thư hương, cha là giáo sư đại học, mẹ là giáo viên trung học, nên trên người cô luôn gắn mác “khí chất mỹ nữ”, cũng vì vậy cho dù cô có cáu kỉnh cũng không phát ra ngoài, không thể đùa giỡn tùy hứng, chỉ có thể làm một cô gái “xinh đẹp ngoan ngoãn có khí chất”.

Không, thật ra cô không phải.

Lạc Đình Đình biết trong người mình có một tiểu ác ma phản nghịch, nhưng nó luôn bị mình đè nén.

Dịu dàng và trầm tĩnh cho tới bây giờ cũng không phải là tính cách thật của cô, thật ra cô rất mong chờ ngày tiểu ác ma có thể trỗi dậy.

Đặc biệt là hành vi coi trọng công việc hơn hôn nhân của Đông Phương Bách trong mười năm qua, vào lúc này đã hoàn toàn triệt để chọc giận cô.

Cô không muốn dùng quyền uy của tổng giám đốc phu nhân, cho dù dùng, Kiều An Na cũng không coi cô ra gì, đây chính là quyền hạn mà Đông Phương Bách cho cô ta?

“Tổng giám đốc phu nhân, thật xin lỗi, tôi phải tắt điện thoại, tổng giám đốc quên lấy áo choàng tắm.”

Sau đó, Kiều An Na thật sự tắt điện thoại.

Lạc Đình Đình không thể tưởng tượng nổi trông mắt nhìn điện thoại.

Quên lấy áo choàng tắm? Sau đó gọi thư ký riêng tới phục vụ?

Lạc Đình Đình nắm chặt điện thoại di động, kìm nén xúc động muốn đập điện thoại.

“Mẹ, sao mẹ vẫn chưa ngủ?” Đông Phương Húc Nhật xoa con mắt to ngáy ngủ, từ trong phòng đi ra, trên người là bộ đồ ngủ màu lam có mây trắng đáng yêu, vừa vận chung một kiểu với đồ ngủ của cô.

Đồ ngủ này cô mua ba bộ, Đông Phương Bách cũng có, nhưng cô chưa từng đưa cho anh mặc, cô sợ anh nói cô ngây thơ, cho nên cô luôn đặt ở tầng dưới cùng của tủ quần áo.

“Bảo bối, sao con lại đi ra đây?”

Lạc Đình Đình đi qua ôm con trai đi vào phòng ngủ chính.

“Bị mẹ đánh thức sao?” Cô không đành lòng hôn nhẹ lên má phúng phính của bảo bối.

Nếu nói món quà lớn nhất mà cô nhận được trong mười năm hôn nhân với Đông Phương Bách, thì có lẽ đó chính là Đông Phương Bách cung cấp tình trùng để sinh ra bảo bối.

Năm nay Đông Phương Húc Nhật tám tuổi, diện mạo giống cô nhiều hơn, là một tiểu soái ca người gặp người yêu, nhưng bé lại thường bộc lộ khí thế giống như đức Đông Phương Bách, đầu óc cũng vậy.

Bé thông minh y như cha mình, đồng thời bé cũng là kiêu ngạo của cô.

Đông Phương Húc Nhật gật đầu, bé được mẹ ôm về giường lớn, mí mắt nặng nề khép lại.

“Con nghe thấy mẹ nói chuyện, con nghĩ cha đã về.”

Lạc Đình Đình nửa nằm nửa ngồi ở bên cạnh con trai, dịu dàng hôn lên trán của bé.

“Cha vẫn chưa về nước, hôm nay Tiểu Húc ngủ với mẹ có được không?”

“Được, Tiểu Húc bảo vệ mẹ, mẹ cũng ngủ đi.” Đông Phương Húc Nhật dùng cánh tay nhỏ bé của mình vỗ vai Lạc Đình Đình, động tác này làm cho Lạc Đình Đình đau lòng.

Tiểu Húc đã tám tuổi, từ khi bé được sinh ra cho đến bây giờ, tuy rằng luôn ở chung nhà với cha mình, nhưng rất ít được thân mật với cha.

Mỗi ngày Đông Phương Bách đều bận đến nửa đêm mới về nhà, mà bình thường chín giờ tối Tiểu Húc đã ngủ. Ngày nghỉ Đông Phương Bách không phải đến công ty tăng ca, thì cũng đi công tác nước ngoài, hoặc tham dự vài cuộc xã giao quan trọng, gia đình này chưa từng xuất hiện hình ảnh cả nhà đi dã ngoại vào ngày nghỉ, cha cùng con chơi điều khiển máy bay, hoặc đánh bóng chày, chưa từng có.

“Tiểu Húc đáng thương của mẹ.....” Lạc Đình Đình đau lòng, không ngủ được. “Tất cả mọi chuyện đều là mẹ sai.....”

Lạc Đình Đình đổ hết tất cả lỗi lầm lên người mình.

Nếu năm hai mươi tuổi cô không vừa gặp đã yêu Đông Phương Bách, nếu trong mười năm nay cô không ngu muội luôn bao dung vào thông cảm.....

Cô nên giác ngộ sớm hơn.

Nhắm mắt lại, thở dài một hơi trong lòng.

Cô muốn cho Tiểu Húc trưởng thành trong một hoàn cảnh ấm áp vui vẻ, cô muốn cho Tiểu Húc một người cha có thể cùng bé chơi, đau lòng vì bé, cung chịu bé.....

Vật chất và tiền tài, tuyệt đối không phải cuộc sống mà cô và Tiểu Húc muốn.

Thay đổi, cô cần phải thay đổi.

Nếu cô có dũng khí thay đổi, cô có thể cho Tiểu Húc và mình một tương lai tốt hơn.

Lạc Đình Đình đột nhiên ngồi dậy, tròng lớn hai mắt.

Tại sao cô phải ở lại căn nhà này? Nếu người chồng kết tóc mười năm với cô ngay cả ngày đầu tiên con trai nhập học cũng không thể trở về, thậm chí còn kêu thư ký riêng ra oai với cô.....

Cô không biết mình còn ở lại căn nhà này để làm gì?

‘Chuyển ra ngoài. Chuyển ra ngoài. Chuyển ra ngoài’. Trong đầu có một giọng nói ma mị liên tục thúc dục cô: ‘Rời khỏi Đông Phương Bách. Rời khỏi Đông Phương Bách. Rời khỏi Đông Phương Bách. Suy nghĩ trước nay chưa từng có này cứ ào ạt lao đến.

Cứ quyết định như vậy!

Lạc Đình Đình nằm lên giường lớn, nhẹ nhàng ôm Tiểu Húc vào lòng, mây đen trong lòng được xua tan, ba giây sau cô yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Cứ làm như thế đi!

Lạc Đình Đình chưa từng nghĩ tới, cuộc đời của mình, thì ra cũng có thể tích cực như vậy, cũng có thể hành động như vậy.

Sự thật chứng minh, nếu cô thực sự muốn làm, hơn nữa thực sự làm, nhất định sẽ làm được.

Hôm sau, Lạc Đình Đình tìm tới người môi giới để xem nhà, bởi vì cô muốn ở chung với Tiểu Húc, cho nên nơi có giao thông nhanh và tiện, có trường học tốt, có nhiều tiện lợi cho cuộc sống là lựa chọn hàng đầu.

Còn nữa, an ninh cũng rất quan trọng, bọn họ một người là phụ nữ, một người là trẻ con, nếu gặp chuyện ngoài ý muốn thì sẽ không có năng lực chống cự.

May mắn, Đông Phương Bách rất hào phóng trong phương diện chi tiêu gia đình, hàng tháng sẽ cố định đưa cho cô hai trăm ngàn.

Đương nhiên là cô sẽ lấy số tiền này, bởi vì nếu so sánh chút tiền này với mười năm tuổi xuân quý giá của cô, thì chẳng bằng một góc nhỏ.

Trước tiên cô sẽ dùng số tiền này để tìm một cái ổ an toàn cho cô và Tiểu Húc, sau đó cô sẽ đi tìm việc làm để kiếm tiền.

Làm một phu nhân tổng giám đốc có giận cũng không dám lên tiếng mười năm, thật ra cô đã tách rời với xã hội rất lâu rồi, nếu không đuổi kịp có lẽ cô sẽ bị đào thải.

Hơn nữa nếu cô không ra ngoài làm việc, thì làm sao giúp Tiểu Húc tìm ba mới đây?

Không sai, sau khi ly hôn với Đông Phương Bách, cô sẽ đi tìm mùa xuân thứ hai, đây coi như là một kế hoạch lâu dài, cô nên vì Tiểu Húc mà tìm một người cha có thể cùng chơi bóng chày với bé vào ngày nghỉ.

Về phần người cha cuồng công việc thì nên cút qua một bên!

Chỉ mất một ngày, Lạc Đình Đình tìm được một tòa nhà ở trên cầu gỗ gần tàu điện ngầm, tòa nhà tên là “Thái Bình Thiên Hạ”, cô thuê một hộ trên tầng 12, rộng khoảng 30m vuông, rất thích hợp cho cô và Tiểu Húc ở. Sau khi ký hợp đồng cô lập tức về nhà thu dọn hành lý.

“Mẹ, chúng ta thực sự phải chuyển nhà sao?” Sau khi nhận lệnh của mẹ Tiểu Húc bắt đầu thu dọn đồ của mình.

“Sao vậy, Tiểu Húc luyện tiếc căn nhà lớn này? Không muốn cùng mẹ chuyển đến căn nhà nhỏ kia?” Cũng đúng, so sánh với căn nhà cao cấp rộng hơn 200m vuông này thì căn nhà cô vừa thuê chẳng là gì cả.

“Không phải.” Trên mặt Tiểu Húc hiện lên vẻ lúng túng.

“Vậy là như thế nào?”

Tiểu Húc muốn nói lại thôi, thông minh lại trưởng thành sớm bé nghĩ đến —

“Mẹ muốn ly hôn với cha ư?”

Lạc Đình Đình cũng không định giấu con trai việc này, vốn muốn dọn ra ngoài trước rồi sẽ từ từ giải thích với Tiểu Húc sau, nhưng không ngờ bé đã tự đoán được.

Nếu Tiểu Húc đã cảm giác được, vậy cô cũng không nên nói dối thẳng bé.

Lạc Đình Đình mở rộng vòng tay ôm Tiểu Húc vào lòng.

“Tiểu Húc, mẹ cảm thấy cha con là một người cha thất bại, cho nên mẹ muốn ‘bãi nhiệm’ anh ta.”

“Bãi nhiệm là gì vậy mẹ?”

“Bãi nhiệm chính là cắt chức ‘cha’ của anh ta, như vậy con đã hiểu chưa?”

Tiểu Húc gật đầu một cái.

“Hay con đang luyện tiếc cha?”

Có một chút, tuy rằng mỗi ngày cha đều bận đến khuya, cơ hội nhìn thấy cha vào buổi sáng ở trên bàn cơm cũng rất ít, thậm chí ngày nghỉ cha cũng sẽ đi công tác, nhưng dù sao cũng là cha.....

Nhưng mẹ nói không sai, cha thật sự là một người cha thất bại, cha của các bạn học trong nhà trẻ sẽ tới đón bọn họ tan học, nhưng cha của bé chưa từng tới đón bé lần nào.

Cho nên bé quyết định ủng hộ mẹ, chuyển ra ngoài với mẹ, sau đó “bãi nhiệm” cha.

Suy nghĩ vừa chuyển, Tiểu Húc không chân chờ nữa. “Mẹ, khi nào chúng ta mới chuyển ra ngoài vậy ạ?”

Lạc Đình Đình mỉm cười, biết đứa con trai duy nhất này sẽ đứng về phía cô.

“Ngày mai, ngày mai chúng ta sẽ chuyển ra ngoài.”

Sau đó chờ Đông Phương Bách về nước..... Mặc kệ ngày nào tháng nào anh ta mới trở lại Đài Loan, đến lúc đó nghênh đón anh ta sẽ là căn nhà trống không, không có vợ và con trai, mà chỉ có một bức thư ‘báo tin’ cộng ‘giấy thỏa thuận ly hôn’.

Nhìn hành lý đã được đóng gói tốt đặt trong phòng, Lạc Đình Đình lau mồ hôi trên trán.

Hồ~, rốt cuộc cũng sắp mở ra cuộc sống mới, lòng của cô đã chuẩn bị cất cánh.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Nhận Tội Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 2:

Edit + Beta: Mặc Doanh

Máy bay 74 chỗ từ nước Mỹ bay thẳng đến Đài Loan, đúng mười giờ sáng đáp xuống sân bay quốc tế, Đông Phương Bách xem kỹ bản hợp đồng rồi khép lại, đưa cho trợ lý ở bên cạnh.

Một người trợ lý khác vội vàng đứng dậy mang một cái áo khoác tây trang tới cho Đông Phương Bách, giúp anh mặc vào.

Lúc này người phi công hơi lớn tuổi đi tới khoang hành khách, cuối đầu với Đông Phương Bách, lấy lòng ân cần hỏi thăm: “Đông Phương tiên sinh, xin hỏi ngài có hài lòng với sự phục vụ trong suốt chuyến bay không?”

“Ừ.” Đông Phương Bách khẽ vuốt cằm, biểu cảm lạnh lùng.

Thư ký Kiều An Na khôn khéo chắn ở giữa, ngăn cách khoang hành khách và buồng lái, để cho Đông Phương Bách xuống máy bay trước.

“Hy vọng lần sau còn có cơ hội phục vụ Đông Phương tiên sinh.” Phi công nhìn theo bóng lưng của Đông Phương Bách nói.

“Tổng giám đốc, em đã liên lạc với Trần tổng.” Nhịp bước của Kiều An Na tăng nhanh hơn để đuổi kịp, đưa điện thoại di động tới.

Sở dĩ cô ta có thể trở thành thư ký riêng của Đông Phương Bách, tuyệt đối không phải vì cô ta xinh đẹp, cái đầu thông minh của cô ta mới là nguyên nhân lớn nhất giúp cô ta trở thành thư ký riêng của Đông Phương Bách.

Cô ta biết Đông Phương Bách ra nước ngoài nửa tháng, việc đầu tiên sau khi về đến Đài Loan là muốn kiểm tra tình huống vận hành của tổng công ty.

Cho nên vừa xuống máy bay cô ta đã lập tức liên lạc với tổng giám đốc bộ phận của tổng công ty.

Đông Phương Bách tiếp điện thoại, bắt đầu hỏi tình huống vận hành và kinh doanh của công ty trong hơn nửa tháng nay, cuộc điện thoại kéo dài từ trong sân bay đến khi lên xe riêng vẫn chưa ngưng.

Kiều An Na chỉ thị lái xe về công ty.

Hai trợ lý bên cạnh chỉ có thể âm thầm rên rỉ, đi theo một ông chủ nghiêm túc lại vô cùng cuồng công việc, là may mắn hay bất hạnh đây?

May mắn là, tiền lương và phúc lợi của công ty rất hậu hĩnh, phí tăng ca và phí công tác đều gấp đôi các công ty khác; Bất hạnh là, gần như không có thời gian nghỉ ngơi, trừ thư ký riêng, tổng giám đốc còn có bốn trợ lý, mà cùng đi công tác với tổng giám đốc tuyệt đối không phải chuyện tốt, một ngày hai mươi tư giờ thì chỉ có năm tiếng đồng hồ để nghỉ ngơi, chuyện chênh lệch múi giờ căn bản không được để mắt tới.

Nghĩ đến điều này, bọn họ không khỏi bội phục tổng giám đốc và thư ký Kiều An Na, trong cơ thể bọn họ chắc chắn không phải máu và xương, mà là linh kiện máy móc được lập trình sẵn!

Rốt cuộc Đông Phương Bách cũng kết thúc cuộc gọi với Trần tổng, anh đưa điện thoại di động cho Kiều An Na, nói: “Về công ty.”

“Vâng, lúc này đang trên đường về công ty.” Kiều An Na đáp.

Thấy vết hằn mệt mỏi giữa trán Đông Phương Bách, trên chuyến bay từ Mỹ về Đài Loan, cô ta và hai trợ lý đều nhân cơ hội ngủ bù, còn Đông Phương Bách thì không, anh là một người đàn ông tự gò bó bản thân rất sâu, cô ta rất ít thấy anh bình yên nghỉ ngơi khi có sự tồn tại của người khác.

Tổng giám đốc có muốn nghỉ ngơi một lát hay không. Lời nói ẩn chứa đau lòng chạy tới miệng lại bị Kiều An Na nuốt xuống, cô ta hiểu Đông Phương Bách, anh không cần trợ lý hay thư ký của mình an ủi thân mật như thế.

Quả nhiên —

Đông Phương Bách trầm tư một lát, sau khi sửa sang lại lại cuộc đối thoại với Trần tổng thì lên tiếng.

“Thư ký Kiều, sau khi tới công ty thì lập tức giúp tôi triệu tập các phó tổng và chủ quản, cuộc họp sẽ tiến hành vào lúc 11 giờ, buổi chiều tôi muốn gặp Tô đồng, Lâm đồng và Trương đồng, cô sắp xếp thời gian, không thể để cho bọn họ đụng mặt nhau, bảy giờ tối có một buổi tiệc từ thiện ‘ngân sách Đông Phương’, cô cùng đi với tôi.”

“Vâng.” Kiều An Na nhanh chóng lấy PDA ra ghi lại những dặn dò của Đông Phương Bách.

“Hào Văn, Kiến Cường, trước bốn giờ chiều tôi muốn nhìn thấy báo cáo tổng kết của hợp đồng lần này.”

“Vâng, tổng giám đốc.” Hai trợ lý trầm miệng một lời.

Người làm việc dưới trướng tổng giám đốc, sao có thể là người có năng lực bình thường.

Kế tiếp Đông Phương Bách lại tiếp tục nói rõ một vài công việc, thẳng đến khi xe chạy vào tổng công ty.

Đến mười hai giờ đêm, Đông Phương Bách trở về khu nhà cao cấp Tín Nghĩa dưới sự hộ tống của tài xế.

“Sáu giờ sáng mai đến đón tôi.”

“Vâng, tổng giám đốc.” Tài xế lái xe đi khỏi, Đông Phương Bách đi vào thang máy tư nhân, lên tầng cao nhất.

Ở trong thang máy anh cởi áo khoác tây trang ra, xoay xoay cái cổ đau nhức, từ sau khi xuống máy bay anh đã bận rộn đến giờ, ngay cả một chút thời gian để chọn mắt cũng không có.

Hết cách rồi, tính cách của anh, nếu không phải nằm trên giường lớn làm cho mình an tâm trong phòng ngủ của mình, anh hoàn toàn không thể đi vào giấc ngủ.

Khu nhà cao cấp này được thiết kế kín đáo, khi cửa thang máy mở ra thì đã đứng trước cửa nhà, anh cởi giày da, ấn dấu vân tay mở cửa.

Cửa vừa mở ra, phòng khách to lớn tối đen!

Đông Phương Bách nhắm mắt theo bản năng.

Vợ của anh luôn có thói quen bật một cái đèn nhỏ trong phòng khách để khi anh về trễ sẽ thấy đường, tại sao đêm nay lại. Đèn nhỏ hồng rồi sao?

Đông Phương Bách sờ soạng đi vào trong phòng ngủ, trong phòng ngủ cũng tối đen.

Tại sao lại như vậy?

Hai thói quen liên tiếp bị thay đổi trong một đêm. Đông Phương Bách rất không thích loại cảm giác này.

Ở trên công việc anh thích có thử thách, càng khó càng tốt, vậy anh sẽ càng có dã tâm và ý chí muốn chinh phục.

Nhưng gia đình thì không giống vậy, đối với anh gia đình là nơi có thể làm cho anh hoàn toàn yên tâm, anh không thích gia đình của mình có nhiều thay đổi, cũng không thích có người ngoài xuất hiện trong nhà, cũng may vợ của anh rất có năng lực, kết hôn mười năm nay cô chưa từng mượn người giúp việc, chuyện vệ sinh nhà cửa vẫn luôn mượn nữ giúp việc làm theo giờ để dọn dẹp.

Giống như thói quen để một ngọn đèn nhỏ trong phòng khách, phòng ngủ và phòng tắm cũng vậy.

Thôi, có lẽ đêm nay vợ của anh quên.

Đồng Phương Bách đi vào phòng ngủ, sờ soạn một lát mới mở được đèn, nhưng chỗ quen thuộc không có quần áo tắm mà vợ chuẩn bị cho anh.

Anh lại tìm thật lâu mới có thể tìm được một bộ đồ ngủ từ tủ quần áo to đùng, từ khi bước vào nhà đến khi đi vào phòng tắm chân mày của anh vẫn luôn nhíu chặt.

Cảm giác càng ngày càng kém, trên công việc cho dù là một chuyện rất khó thì cũng chỉ dừng lại trong đầu anh ba giây, huống chi nếu chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà trách người vợ đang nằm ngủ ở trên giường thì chẳng khác nào chuyện bé xé ra to.

Đồng Phương Bách dùng 10 phút tắm xong, sấy khô tóc, anh có thói xem chút tài liệu trước khi ngủ, nhưng đêm nay thật sự rất mệt mỏi, nên anh trực tiếp trèo lên giường ngủ.

Cảm giác rất quái dị. Đồng Phương Bách không thể nói rõ.

Trong không gian tối đen, anh nằm trên chiếc giường quen thuộc, lúc này nhất định vợ đang nằm ngủ bên cạnh anh. Nếu là lúc trước chắc chắn anh có thể nghe thấy tiếng hít thở nông sâu có quy luật của cô.

Nhưng đêm nay, không có tiếng hít thở như trong thói quen của anh.

Lúc này tất cả sự thay đổi hợp chung một chỗ với nhau.

Đồng Phương Bách ngồi dậy, vươn tay bật đèn ngủ ở đầu giường.

Tách!

Đèn ngủ chiếu sáng giường lớn, bên cạnh anh không có một bóng người.

Vợ của anh cũng không có trong phòng ngủ.

Cô đâu rồi?!

Sang phòng khách ngủ rồi ư? Nhưng trong mười năm bọn họ kết hôn, cô chưa từng làm như thế.

Nếu cô không có ở đây, vậy chắc là ở phòng của con trai?

Dù thế xác và tinh thần rất mệt mỏi, Đồng Phương Bách vẫn đứng dậy đi tìm vợ không ngoan, không chịu ngủ trên giường.

Anh đứng trước phòng Tiểu Húc, có thể là hai mẹ con ngủ cùng nhau.

Không, không có, ngay cả Tiểu Húc cũng không có trên giường.

Đồng Phương Bách không quá để ý cảm xúc, lúc này lại có chút khẩn trương.

Anh bắt đầu tìm kiếm mỗi một phòng khách, ban công, phòng tập thể thao, phòng nghe nhìn, phòng bếp. Cuối cùng là thư phòng chuyên dụng của anh.

Không có người!

Anh xác định vợ và con trai của anh không có ở nhà, anh phiền não cào tóc.

Bởi vì khi đi công tác anh không có thói quen điện thoại về nhà, cho nên anh hoàn toàn không biết trong nhà đã xảy ra chuyện gì.

Chắc chắn vợ anh không dẫn Tiểu Húc về nhà mẹ đẻ, bởi vì nửa năm sau khi cô gả cho anh, cha mẹ cô cũng đã di dân đến Thụy Sĩ.

Trong thư phòng đương nhiên không có người, nơi này được xem như cấm khu ở trong nhà, khi anh làm việc, không có sự cho phép của anh thì không ai được đi vào.

Ngay khi Đồng Phương Bách muốn đóng cửa thư phòng, thì thấy cái gì đó trên bàn—

Anh đi vào thư phòng, phát hiện đó là một bức thư.

Mở ra —

Tổng giám đốc Đồng Phương thân ái:

Xin anh thứ lỗi vì tôi gọi anh như vậy, đây là cách gọi thích hợp nhất mà tôi nghĩ ta được, cũng là cái nhìn của tôi về anh, gả cho anh mười năm, anh làm rất tốt cũng rất xứng với chức vị của mình. Cảm thấy lời nói của tôi rất châm chọc sao? Không, tuyệt đối không, tôi chỉ ăn ngay nói thật, mười năm nay, anh tuyệt đối không phải một người chồng tốt, cũng không phải một người cha tốt, nhưng đối với Đồng Phương Kim Khổng cùng toàn thể nhân viên và cổ đông, thì tôi chắc chắn bọn họ rất yêu anh, bởi vì anh giúp bọn họ không mất đi chén cơm manh áo, giúp cho bọn họ kiếm được nhiều tiền, giúp cho

cuộc sống của bọn họ trôi qua một cách vui vẻ, nhưng ngược lại, vợ và con trai của anh thì phải hy sinh.

Tôi rất hiếu kỳ không biết đến khi nào anh mới phát hiện bức thư này, tôi đặt trên bàn trong thư phòng, đó là vì thư phòng là nơi anh ở nhiều nhất trong nhà, đặt ở đây thì sẽ có tỉ lệ phát hiện cao hơn, nhưng bất luận anh phát hiện bức thư này vào lúc nào, tôi và Tiểu Húc cũng đã chuyển ra ngoài, anh yên tâm [anh sẽ lo lắng ư?] tôi sẽ chăm sóc Tiểu Húc thật tốt, tuy rằng nó theo họ của anh, nhưng tôi tin tưởng nó ở bên cạnh tôi sẽ tốt hơn gấp nhiều lần so với ở bên cạnh anh, anh không phải một người cha tốt [xin tha lỗi vì tôi đã nhắc lại điều quan trọng này], điểm ấy hẳn là bản thân anh cũng hiểu được.

Mười năm, khi tôi thu dọn hành lý xong, nhớ lại khoảng thời gian này, tôi thật sự không thể tin được rằng mình đã ở lại cái nơi xinh đẹp tráng lệ mà không có tí hạnh phúc này mười năm, cũng lãng phí mười năm, tôi thật sự không biết tôi đã chờ mong cái gì? Một người chồng cuồng công việc? Hay danh hiệu tổng giám đốc phụ nhân? Không, đó không phải là thứ mà tôi chờ mong. Đừng hỏi tôi lý do tôi rời đi, nếu hỏi thì chỉ sợ phải viết đến tận mấy trang giấy, tuy rằng tôi rất thắc mắc anh có muốn biết hay không? Trong cái đầu thông minh cơ trí của anh ngoại trừ công việc thì chỉ có công việc, căn bản không chứa được cái khác đúng không?

Mười năm hôn nhân nháy mắt đã qua, tôi không oán trách anh, nhưng tôi sẽ không cảm kích anh, có gặp nhau thì sẽ có chia ly, tôi nghĩ, chắc hẳn anh có thể tiếp nhận? Đừng để cho vấn đề hôn nhân làm chậm trễ công việc của anh, đơn ly hôn tôi đã ký rồi, tin tưởng lấy đội ngũ luật sư đầy năng lực của Đông Phương Kim Không, chắc chắn có thể xử lý thỏa đáng vụ ly hôn này.

Tôi chờ tin tức của anh, nếu anh không rảnh thì hy vọng anh có thể bảo thư ký Kiều hoặc trợ lý liên lạc với tôi, để tôi biết mình đã khôi phục thân phận cô Lạc, tôi rất biết ơn.

Sắp trở thành vợ trước của anh ~ Lạc Đình Đình.

Vợ của mang theo bọn họ con trốn khỏi nhà, để lại giấy thỏa thuận ly hôn đã được ký tên —— tin tức này luôn nằm trong đầu Đông Phương Bách bấy ngày nay, tuy rằng thời gian xuất hiện rất ngắn ngủi.

Phần lớn thời gian anh đều xử lý công việc.

Sau khi đọc bức thư của vợ, phản ứng đầu tiên của Đông Phương Bách là: Hoàn hảo, không phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cảm giác khẩn trương của anh xem như tạm thời lắng xuống, sau đó anh cất giấy thỏa thuận ly hôn và bức thư rồi trở về phòng ngủ.

Vốn dĩ anh dự tính ngày hôm sau sẽ gọi Lạc Đình Đình ra nói chuyện, nhưng vừa đi làm lại thì đã có một đóng công việc chờ anh xử lý, hơn nữa tình trạng kinh tế toàn cầu bị đình trệ, các loại nguy cơ của công ty đều phải được xử lý hết.

Mà bận rộn như vậy, một tuần nháy mắt trôi qua, thứ bảy anh phải thay phiên ăn cơm với những người bên cục kinh tế, thương thảo về vấn đề pháp luật, hoàn toàn quên chuyện ‘nói chuyện với vợ’ ra sau đầu.

Nếu hỏi tại sao Đông Phương Bách lại xem nhẹ việc này, thì câu trả lời hẳn là chuyện ‘vợ bỏ nhà ra đi và ly hôn’ không hoàn toàn đi vào đầu của anh.

‘Đối với công việc thì khôn khéo, đối với người nhà thì trì hoãn’ chính là những từ hình dung tố nhất về Đông Phương Bách, vợ chỉ bỏ nhà ra đi mà thôi, vô cùng an toàn, có lẽ người làm chồng như anh có hơi bận một chút, nhưng điều này không đến mức dẫn đến ly hôn.

Vợ chỉ nhất thời tức giận, dẫn theo con bỏ nhà ra đi, qua một vài ngày sẽ về nhà. Anh luôn cho rằng là như vậy.

Cho nên cũng không đặt chuyện ly hôn vào lòng.

Thẳng đến nửa tháng sau, Lạc Đình Đình không nhin nổi nữa, tức giận gọi điện thoại đến công ty anh.

Lạc Đình Đình không ngờ vận may của mình lại lớn như vậy, người bận rộn – Đông Phương Bách lại ngồi đợi trong phòng làm việc, đồng thời còn nghe điện thoại của cô.

“Đông Phương Bách, rốt cuộc anh còn muốn tôi đợi bao lâu đây?” Trực tiếp hỏi ngay, giọng điệu của Lạc Đình Đình rất không kiên nhẫn.

Đông Phương Bách lại còn đưa điện thoại ra xa nhìn chăm chú vài giây, giọng nói rất giống nhưng giọng điệu rất kém, cuộc gọi này thật sự là Lạc Đình Đình vợ của anh sao?

“Đình Đình?” Xác nhận trước đã. Tại sao lại khác biệt quá lớn với người vợ luôn luôn dịu dàng nhỏ nhẹ của anh vậy?

“Đúng.” Giọng điệu của Lạc Đình Đình càng ngày càng kém. “Tôi biết anh bề bộn nhiều việc, tôi sẽ nói ngắn gọn, anh có nhìn thấy bức thư và giấy thỏa thuận ly hôn tôi để lại không?”

“Có.”

Đông Phương Bách khôn khéo miệng lưỡi lưu loát trên bàn họp, bây giờ thái độ khi nói chuyện với vợ khác xa lúc trước, ngây ngốc ngẩn người.

“Rất tốt, nếu thấy, vậy tại sao anh không xử lý vậy?” Đáng giận, biết mình vẫn chưa khôi phục thân phận độc thân, Lạc Đình Đình không hiểu sao lại thấy vô cùng tức giận.

Anh ta bỏ tiền nuôi một đám luật sư, nhưng không ai xử lý chuyện ly hôn của bọn họ, không phải đây chỉ là chuyện nhỏ thôi sao? Sẽ không làm anh ta mất quá nhiều thời gian.

Đông Phương Bách sững sờ hai giây, lúc này có một sự thật thông thả đi vào đầu anh —

Vợ của anh thật sự muốn ly hôn, không phải tức giận bỏ nhà ra đi, cũng không phải cố ý để lại giấy thỏa thuận ly hôn để thị uy.

Cô ấy, thật, sự, muốn, ly, hôn!

“Đình Đình, chúng ta gặp mặt nói chuyện một chút.” Đông Phương Bách không kịp suy nghĩ, đã nói ra miệng.

“Được, nhưng anh xác định mình rảnh sao?”

“Bây giờ tối, câu lạc bộ Á Châu.” Đông Phương Bách nói ra thời gian và địa điểm.

“Được rồi, anh ngàn vạn lần đừng có sau khi cúp điện thoại thì lập tức quên ngay.”

Lạc Đình Đình chăm chăm nói, cô tắt điện thoại, chuyện ly hôn, mặc kệ có gặp mặt hay không đều không thay đổi được quyết định của cô.

Bây giờ tối, Đông Phương Bách dời một cuộc hẹn quan trọng để đến chỗ hẹn gặp vợ.

Lạc Đình Đình đến chậm hơn anh vài phút, cô mặc áo sơ mi quần jean đơn giản và mang giày sandal dạng cao gót, mái tóc đen được cột thành đuôi ngựa, cả người đều thay đổi, bây giờ cô nhìn trẻ trung và đáng yêu hơn rất nhiều.

Đông Phương Bách sém chút không nhận ra cô.

Trong trí nhớ, vợ anh luôn mặc âu phục, trang sức thanh nhã, ngay cả khi làm việc nhà cũng ít thấy cô bới hay cột tóc lại.

“Anh nói đi, hẹn tôi ra đây để nói chuyện gì?” Lạc Đình Đình tự nhiên ngồi xuống.

Có thể là sau khi buông xuống tất cả, khi gặp Đông Phương Bách lần nữa cũng không có gì kích động, mà còn rất tự tại. Ngược lại là Đông Phương Bách, nhất thời không thể thích ứng sự thay đổi của vợ, lời nói bị nghẹn ở cổ, không nói nên lời.

“Đông Phương Bách, thời gian của anh cấp bách, muốn nói gì thì nói nhanh đi.”

Thực sự rất buồn cười, trước kia khi vừa kết hôn với anh cô luôn mong anh có thể về nhà sớm một chút, có thể trò chuyện với cô, nhưng không phải tới khuya anh mới về nhà, thì chính là sau khi ăn cơm xong sẽ lập tức đi vào thư phòng làm việc, vợ chồng hai người rất ít khi nói chuyện với nhau.

Mà bây giờ Đông Phương Bách lại hẹn cô ra nói chuyện?!

Cái gọi là một tắc thời gian một tắc vàng, có lẽ thời gian của người khác là vàng, nhưng thời gian của Đông Phương Bách tuyệt đối có thể so sánh với kim cương.

“Tiểu Húc đâu?”

“Tôi nhờ hàng xóm trông rồi.” Vợ chồng nói chuyện ly hôn, con nít không nên có mặt sẽ tốt hơn.

“À.”

“Không phải anh muốn giành quyền giám hộ Tiểu Húc với tôi chứ?” Vì vậy đây là nguyên nhân anh ta không chịu ký tên ly hôn? Muốn nói chuyện với cô?

“Không.....” Đông Phương Bách nhăn mày. “Anh căn bản không muốn ly hôn với anh.”

Đây là lời thật lòng, Lạc Đình Đình cũng tin tưởng.

Cô tin tưởng Đông Phương Bách thật sự không muốn ly hôn với cô, nhưng nguyên nhân không phải vì yêu cô hay yêu gia đình, mà là vì anh chưa từng dụng tâm với ‘gia đình, vợ, con cái’, đối với anh mà nói, dù sao bọn họ tồn tại một cách không ồn ào không náo loạn, anh sẽ không tự tìm phiền toái mà thay đổi.

“Bây giờ là tôi muốn ly hôn với anh.”

“Tại sao?”

Lạc Đình Đình trợn mắt. “Trời ạ! Anh ta còn hỏi mình tại sao?” Ngoại trừ cười lạnh vẫn là cười lạnh.

“Tự anh nghĩ, dù sao tôi chỉ muốn ly hôn, tôi không cần tài sản gì của anh, tôi chỉ muốn Tiểu Húc.”

Đông Phương Bách thực sự không nghĩ ra lý do ly hôn, nhưng người vợ kết hôn mười năm với anh đã yêu cầu như vậy, vậy chứng tỏ cô không muốn tiếp tục chung sống với anh nữa.

Nếu vợ đã kiên trì muốn ly hôn, anh cần gì phải cưỡng cầu, lúc trước khi kết hôn cũng giống vậy ——

Cha anh nói chỉ khi kết hôn anh mới có thể đặt toàn bộ tâm trí lên công việc, mẹ anh nói con gái của bạn tốt rất thích hợp, cho nên anh lập tức kết hôn.

Cưới con gái của bạn tốt của mẹ, sau đó bình yên cùng vợ vượt qua năm tháng, sinh một đứa con, mãi cho đến hiện tại, vợ anh nói muốn ly hôn.

Anh lại trầm tư.

Lạc Đình Đình im lặng ngồi chờ Đông Phương Bách quyết định.

Cô đã nói tới vậy, cô không nghĩ là Đông Phương Bách sẽ không muốn ly hôn, đối với anh mà nói, hôn nhân có tồn tại hay không cũng không sao cả, cô cũng không nghĩ Đông Phương Bách yêu cô, sẽ không có chuyện anh yêu cô đến nỗi khi nghe cô kiên trì muốn ly hôn thì sẽ cầu xin cô, rồi cam đoan mình sẽ thay đổi, vân vân.

Nghĩ đến điều này, Lạc Đình Đình không khỏi cảm thấy bi thương.

Cô mất mười năm mới có thể cắt đứt sự si mê với Đông Phương Bách, quyết định rời khỏi anh.

Mà từ trước đến giờ, Đông Phương Bách chỉ mất vài phút để suy nghĩ về vấn đề hôn nhân của bọn họ mà thôi.

“Đình Đình, anh không nghĩ rằng chúng ta cần phải ly hôn, nhưng em đã kiên trì như vậy, cho nên chúng ta cứ ly hôn đi.”

Nhìn đi, câu nói ngắn gọn xúc tích, một chút đau lòng cũng không có, giọng điệu như đang xử lý công việc.

Nếu không phải cô đã sớm nhìn thấu, chỉ sợ sẽ vì anh ta lạnh nhạt mà khóc đến chết đi sống lại.

“Vậy quyền giám hộ Tiểu Húc thì sao?”

“Anh sẽ nhường cho em.”

“Vậy cảm ơn.”

Đây là kết quả của cuộc nói chuyện, không phải cuộc đối thoại đầy những câu nói tức giận, có cặp vợ chồng nào ly hôn mà hòa bình như bọn họ không?

“Không cần khách sáo.”

A, còn không cần khách sáo nữa kìa! Trong phút chốc Lạc Đình Đình cảm thấy buồn cười.

“Khi nào luật sư của anh mới.” Cô nói một nửa thì ngừng, bởi vì Đông Phương Bách cúi đầu nhìn đồng hồ cao cấp trên cổ tay.

“Anh còn có việc?” Lời này thật sự vô nghĩa, từ trước đến giờ Đông Phương Bách cũng không phải loại người có thể ngồi nhâm nhi tách cà phê tán gẫu với cô vào buổi tối.

“Ừ.”

Nói cách khác, Đông Phương Bách vừa mới trích ra 20 phút để đến nói chuyện với cô, cũng may giữa bọn họ cũng không có nhiều chuyện để nói, bằng không 20 phút sẽ không đủ để nói!

“Ok, chuyện đã nói xong, chúng ta cũng đạt được nhận thức chung, anh có thể đi rồi.” Cô nên vì Đông Phương Bách chịu bỏ ra 20 phút cho cô mà cảm thấy vui vẻ sao?

“Được.” Đông Phương Bách thực sự không chút lưu luyến đứng dậy rồi đi.

Lạc Đình Đình buông thả bản thân nhìn bóng lưng rộng lớn của anh lần cuối cùng. ...

Hẹn gặp lại, Đông Phương Bách —— cô thầm nói trong lòng —— hẹn gặp lại, mỗi tình đầu của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Nhận Tội Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 3:

Mười năm trước —

Thì ra cảm giác vừa thấy đã yêu là như vậy.

Thật ngu ngốc, lại cảm thấy hạnh phúc nhàn nhạt, không ngừng lan tràn trong tim.

Lạc Đình Đình, hai mươi tuổi, có một mái tóc dài thực nữ, khuôn mặt lớn bằng bàn tay, đôi mắt xinh đẹp, da trắng như tuyết, đôi môi phấn hồng vô cùng đáng yêu.

Sinh viên năm hai của hệ tiếng Trung, sinh ra trong gia đình đồng dôi thư hương, cha là giáo sư đại học, mẹ là giáo viên dạy mỹ thuật cấp ba, tài năng của cha mẹ đều được truyền lên người cô.

Cô có rất nhiều người theo đuổi, nhưng cô chưa từng rung động với bất kỳ ai.

Mọi người đều gọi cô là “mỹ nữ có khí chất”, nhìn từ bề ngoài có lẽ là vậy, nhưng Lạc Đình Đình hiểu rất rõ bản thân, cô rất mạnh mẽ, chứ không dịu dàng.

Cô cũng không hiền dịu, đại đa số mọi người đều bị gia thế của cô lừa. Nhưng cô cảm thấy mình không cần phải giải thích với họ, cứ để họ hiểu lầm đi.

Nếu cô thật sự là một cô gái dịu dàng nhu thuận, thì giờ khắc này cũng không trốn khỏi phòng ăn, dưới ánh mặt trời chói chan của buổi trưa, ở gần nhà hàng có một cửa hàng tiện lợi, cô mua một cây kem ra sức ngồi gặm, phát tiết hết bất mãn trong lòng.

Tại sao cha mẹ có thể như vậy, tại sao lại dễ dàng đồng ý gả cô ra ngoài, chỉ vì đối phương có gia thế tốt, có thể săn sóc tốt cho cô sao.

Tại sao bọn họ không chịu tin, một mình cô ở Đài Loan cũng sẽ sống vô cùng tốt?

Bọn họ có thể an tâm di dân đến Thụy Sĩ, cha có thể yên tâm dưỡng bệnh, mẹ có thể tiếp tục vẽ tranh, tại sao trước khi đi lại còn giúp cô tìm một người ‘chồng’ chứ!

Buồn cười, cô mới hai mươi tuổi, cô muốn thừa hưởng thụ thời gian tươi đẹp của tuổi trẻ, không muốn trở thành vợ của người khác sớm như vậy.

Huống hồ người đàn ông kia, cô chưa từng gặp mặt, là một người hoàn toàn xa lạ, muốn cô gả cho một người xa lạ? Cô không trốn mới lạ.

Trưa hôm nay cha mẹ vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, gạt cô đến nhà hàng, vốn dĩ cô cho rằng gia đình mình chỉ ăn cơm chung như bình thường, nhưng mẹ lại không cẩn thận nói ra—— chờ lát nữa cha mẹ bên đàn trai sẽ đến.

Cái gọi là yến vô hảo yến*, bề ngoài Lạc Đình Đình không tỏ vẻ gì, nhìn như cô đang tùy theo sự sắp xếp của cha mẹ, viện cớ nói đi vệ sinh, cô lặng lẽ trốn từ nhà bếp của nhà hàng đi ra ngoài.

*Bữa tiệc không có ý nghĩa tốt đẹp, tựa như Hồng môn yến.

Cho nên bây giờ cô mới có thể ngồi ở cửa hàng tiện lợi, thanh thoi ăn kem, ngắm nhìn những chiếc xe tới lui ở ngã tư đường phía trước.

Nên đi đâu mới tốt đây? Hôm nay phải nghỉ cách lẩn lộn đến nửa đêm chờ cha mẹ ngủ rồi mới về nhà, sau khi ngủ một giấc, ngày mai cha mẹ sẽ hết tức giận, đến lúc đó lại làm nũng cầu xin tha thứ một chút, phải làm cho cha mẹ từ bỏ ý nghĩ muốn gả cô ra ngoài.

Lạc Đình Đình liếm kem, hài lòng rung đùi đắc ý, đột nhiên, tầm mắt chuyển đến chỗ phát ra tiếng kèn xe chói tai.

Thật ồn ào —

Lạc Đình Đình nhìn qua, thì ra là một bà lão không kịp đi qua đường khi còn đèn đỏ, những chiếc xe ở ngã tư này chờ không được nên liên tiếp ấn kèn inh ỏi, làm hại bà lão quỳnh lên muốn bước nhanh hơn, nhưng một người già thì làm sao có thể đi nhanh như người trẻ tuổi, mới đi bước đầu tiên đã lão đảo suýt chút thì té ngã.

“A!” Lạc Đình Đình hét lên, lập tức quăng cây kem trong tay, muốn chạy tới đỡ bà lão.

Mấy người tài xế không có lương tâm này, đi chậm một chút sẽ chết sao, ai cũng gấp như vậy, đang vội đi đâu thai hả?

Lạc Đình Đình tức muốn chết, đúng là người thời nay không có lương tâm.

Ngày lúc cô chuẩn bị chạy ra, thì một người đàn ông thân hình cao lớn bước ra từ chiếc Mazda màu xanh biển, anh mặc tây trang trắng thơm, động tác ung dung, anh đi tới bên cạnh bà lão dịu dàng đỡ bà ấy đi qua đường, đi đến trước cửa hàng tiện lợi, cũng chính là trước mặt Lạc Đình Đình, anh mới buông tay, trở lại xe của mình.

Đẹp! Quá đẹp ~ đẹp đến mức không còn lời nào để nói!

Ngay một giây kia tim Lạc Đình Đình bị thần Cupid bắn trúng, tim đập loạn xạ thiếu chút nữa đã nhảy ra ngoài.

Anh vô cùng cao lớn, có lẽ cao khoảng 1m85, bờ vai rộng lớn tấm lưng mạnh mẽ, xuất hiện giống như anh hùng; Ngũ quan của anh không quá đẹp, hai mắt quá hẹp dài thâm thúy, mũi quá thẳng rất nghiêm túc, nếu nhẹ nhúu mày một cái, những người nhát gan xung quanh anh đều sẽ bị dọa sợ chết khiếp.

Nhưng Lạc Đình Đình lại cảm thấy anh cực kỳ đẹp trai, có lẽ là đáng vẻ khi anh đỡ bà lão qua đường, cho dù thiên binh vạn mã cũng không địch nổi, đoàn xe vốn nhún kèn inh ỏi vì động tác của anh mà đã im bật.

Thì ra đây chính là vừa thấy đã yêu!

Trái tim chìm trong bể hoa, không thể tự kiềm chế bản thân.

Nếu nguyên nhân lúc trước cô từ chối khi bị cha mẹ bức hôn là vì cô cảm thấy tuổi còn quá trẻ, thì hiện tại lý do của cô chính là—— cô đã có người trong lòng, ngay tại một phút trước.

Đông Phương Bách hai mươi lăm tuổi đã từ Mỹ về nước được hai năm, anh bước vào Đông Phương Kim Khổng đi lên từ vị trí nhỏ nhất, biểu hiện nổi trội xuất sắc trong hai năm nên anh được lên chức phó tổng, mãi cho đến gần đây cha quyết định công bố thân phận của anh ra bên ngoài, để cho anh nắm giữ chức tổng giám đốc, cũng nói rõ anh là người thừa kế tiếp theo của Đông Phương Kim Khổng, mà sự ưu tú của anh làm cho những nhân viên và đám cáo già trong hội đồng quản trị không thể nói câu nào.

Nhưng trước đêm tiếp nhận chức vụ, cha đột nhiên nói với anh: Con phải kết hôn trước mới có thể ngồi lên chiếc ghế tổng giám đốc này.

Kết hôn? Đông Phương Bách cảm thấy hai chữ này thật xa lạ.

Từ khi anh hiểu chuyện tới nay, anh luôn vì chuyện nối nghiệp Đông Phương Kim Khổng mà cố gắng, khi người khác còn đang ăn chơi lãng phí tuổi xuân, anh đã sang Mỹ học ở một trường đại học nổi tiếng, khi mọi người vừa học đại học vừa nói chuyện yêu đương, thì anh đã hoàn thành xong khóa học, đến chi nhánh của Đông Phương Kim Khổng ở Mỹ thực tập.

Tình yêu đối anh mà nói xa không với tới, từ trước đến giờ anh chưa từng có khát vọng nào đối với tình yêu, mà hiện tại cha anh lại bảo anh trực tiếp bỏ qua giai đoạn ‘yêu’ tiến đến ‘kết hôn’.

Thậm chí đối tượng kết hôn cũng đã tìm cho anh.

Ý của cha anh chính là: Đàn ông thành gia trước rồi mới lập nghiệp, có vợ làm hậu thuẫn, sinh con nối dõi cho mình, chăm lo cho gia đình, nên người đàn ông không cần lo trước lo sau, có thể dốc sức chuyên tâm vào sự nghiệp, giống như mẹ của anh vậy, là một người vợ tốt, một người mẹ tốt.

Đông Phương Bách chấp nhận đề nghị của cha.

Hai mươi lăm tuổi kết hôn hay ba mươi tuổi kết hôn đối với anh mà nói cũng không có gì khác nhau, đối tượng là ai cũng không có gì khác nhau, chỉ cần là người cha mẹ anh thích thì đều có thể, chỉ cần sau khi kết hôn có thể làm cho anh toàn tâm toàn ý đặt tâm tư lên công việc, thì đều có thể. ah! hihi

Hôm nay là ngày anh gặp mặt ‘vợ tương lai’ của mình, bởi vì anh có công việc, nên cha mẹ đi tới gặp đối phương trước, mà anh sẽ đi tới sau.

Vợ tương lai của anh năm nay chỉ mới hai mươi tuổi, là sinh viên năm hai của hệ tiếng Trung, nghe nói được di chuyển khí chất từ mẹ, là một cô gái dịu dàng thùy mị.

Mẹ anh và mẹ cô là bạn thân, cho nên mới tích cực thúc đẩy bọn họ lấy nhau.

Thật ra Đông Phương Bách không thêm đề ý, tâm tư của anh đều đặt ở trên công việc.

Giống như trưa hôm nay vì công việc quá bận mà quên mất thời gian, đợi khi anh nhớ ra rồi chạy tới, thì đã trễ nửa tiếng, đúng lúc lại gặp được một bà lão đang qua đường ở ngã tư, đèn báo hiệu đã chuyển thành màu xanh mà vẫn còn đứng ở giữa đường.

Đông Phương Bách liên tục nhìn đồng hồ, biểu cảm vô cùng không kiên nhẫn.

Dưới tình huống bất đắc dĩ—— từ nhỏ anh đã được dạy, thời gian là một trong những thứ quý giá nhất.

Cho nên Đông Phương Bách mở cửa xuống xe, đi đến đường kẻ vạch dành cho người đi bộ chậm rì rì đỡ bà lão qua đường.

Người khác nhìn vào có lẽ sẽ nghĩ Đông Phương Bách rất tốt bụng, nhưng sự thật không phải vậy, đơn giản chỉ vì anh cảm thấy mình làm vậy thì mình có thể nhanh chóng đi tới chỗ hẹn mà thôi.

Không biết, có người bởi vì một hành động nhỏ này của anh mà sa lưới.

Chuyện này phát triển rất ba chấm, kịch tính lại thay đổi đột ngột.

Con gái bỏ chạy làm cho cha mẹ Lạc vừa tức giận vừa đau lòng, bọn họ cảm thấy có lẽ mình đã quá nóng vội, không quan tâm đến cảm nhận của con

gái.

Bọn họ hy vọng con gái kết hôn sớm như vậy là vì, cha Lạc nhìn rõ tình hình, hai vợ chồng bọn họ quyết định nghỉ việc di dân đến Thụy Sĩ, nhưng con gái lại không muốn rời khỏi Đài Loan, kiên trì ở lại.

Hai vợ chồng bọn họ lo lắng, mà lúc này bạn thân của mẹ Lạc, cũng chính là mẹ Đông Phương Bách đứng lúc liên lạc với bà. Mẹ Lạc nói với bạn thân chuyện mình đang lo lắng, mẹ Đông Phương Bách lập tức đưa ra cách liên hôn, như vậy Lạc Đình Đình ở lại Đài Loan thì bọn họ có thể chăm sóc.

Mẹ Lạc nghĩ rằng, Đông Phương Bách có gia thế tốt, con gái gả qua thì sẽ không cần bận tâm đến cuộc sống và tương lai, làm một thiếu phu nhân, hơn nữa mẹ chồng của con gái lại là bạn thân của bà, còn có cuộc hôn nhân nào tốt hơn cuộc hôn nhân này!

Nhưng bà không ngờ—— con gái phản kháng.

Buổi trưa hôm sau, mẹ Lạc cầm hình của Đông Phương Bách cầu xin con gái liếc mắt nhìn một cái.

“Cậu ta là một người đàn ông không tệ, con nhìn hình trước rồi hẳn quyết định có được không?”

“Không, không, không.” Lạc Đình Đình lay cánh tay mẹ Lạc làm cho tấm hình lung lay rớt xuống.

Cô đã có người trong lòng, sao có thể đồng ý gả cho một người xa lạ, cô muốn đi tìm anh, người đàn ông làm cho tim cô rung động.

“Đình Đình, đừng ngang bướng.” Mẹ Lạc rất bất đắc dĩ.

Không muốn gả cho người mình không yêu là ngang bướng? Lạc Đình Đình cảm thấy mình bị mẹ hiểu lầm, trong lòng vừa kinh ngạc vừa không cam lòng.

Mẹ lấy hình của đối phương ra, vậy mình sẽ hủy tấm hình này.

“Con không xem!”

Tấm hình bay tới sofa, vừa khéo dừng lại trong tầm mắt Lạc Đình Đình.

Ừc!

Lạc Đình Đình cả kinh, nhìn người đàn ông trên tấm hình, cô nhảy dựng lên.

“Mẹ, sao mẹ lại có tấm hình này? Mẹ lấy được từ chỗ nào? Anh ấy là ai vậy? Nói cho con biết anh ấy là ai vậy?” Lạc Đình Đình đã hưng phấn đến mức choáng váng đầu óc, không nhớ người trong tấm hình này là người cha mẹ muốn mình lấy.

Mẹ Lạc bị con gái đột nhiên thay đổi thái độ mà sợ hết hồn.

“Cậu ấy chính là Đông Phương Bách, là người cha mẹ muốn giới thiệu cho con.”

“Được, mẹ, khi nào mẹ hẹn anh ấy gặp mặt ăn cơm vậy?” Lạc Đình Đình tóm lấy tay mẹ mình, gấp gáp hỏi.

Thì ra là “anh” chính là “anh”! Trời ạ! Giống như một giấc mơ vậy!

Vì thế tình huống thay đổi đột ngột, Lạc Đình Đình quyết định gả mình vào năm hai mươi tuổi, gả cho người đàn ông làm cô vừa thấy đã yêu.

Hôn lễ vô cùng khiêm tốn nhưng rất long trọng, cử hành ở một khách sạn năm sao nổi tiếng, suốt quá trình không để cho phóng viên vào quay chụp, chỉ mời bạn bè thân thiết của hai bên.

Vì bày tỏ sự yêu thích đối với con dâu tương lai, mẹ Đông Phương Bách đặc biệt mời riêng nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng đích thân may áo cưới và lễ phục cho Lạc Đình Đình, chỉ là một bộ áo cưới mà đã có giá mấy triệu, càng đừng nói tới những trang sức kim cương còn lại.

Tóm lại, Lạc Đình Đình vô cùng hạnh phúc gả cho Đông Phương Bách.

Đêm tân hôn ——

Lạc Đình Đình tắm xong, e lệ ôm chăn bông chiếm một bên giường, cắn môi dưới, ngón tay không nhịn được khẽ run.

Bây giờ nhớ lại thật sự giống như một giấc mơ, nếu không tính hôn lễ hôm nay, cô mới gặp mặt năm lần Đông Phương Bách mà đã gả cho anh, trong năm lần đó còn bao gồm lần gặp vừa thấy đã yêu.

Thật sự rất hồi hộp.

Kinh nghiệm yêu đương của cô gần như bằng không, tối nay cùng chung chăn gối với người trong lòng. Cách một tiếng, cửa phòng ngủ bị mở ra, Đông Phương Bách đã tắm xong, trở lại.

Lạc Đình Đình lập tức muốn dùng chăn bông che mình lại, nhưng Đông Phương Bách đang nói chuyện điện thoại, anh vừa nói điện thoại vừa tới gần cuối giường ngồi xuống, không chú ý tới cô.

Hình như anh đang giải quyết công việc. Trong đêm tân hôn.

Không thể nói rõ là cảm giác gì, một mặt cảm thấy anh nên đặt hết tâm tư lên người mình mới đúng, một mặt lại cảm thấy anh rất có ý thức trách nhiệm đối với công việc, là một người đàn ông nghiêm túc.

Lạc Đình Đình dõi theo bóng lưng của anh, có chút thất thần.

Thẳng đến khi Đông Phương Bách nói xong, quay đầu lại —

Vợ mới cưới của anh đang ngẩn người, nghiêng đầu, mái tóc dài đổ qua một bên vai, bộ dáng vừa tấm xong của cô thật đáng yêu.

Trong phòng ngủ hình như có hương hoa, anh xác định mùi hương này không phải của mình, hẳn là của vợ mới cưới của anh.

Cô rất đẹp, lần đầu tiên gặp mặt cô anh đã có cảm nhận như vậy. Người khác thế nào anh không biết, chỉ cảm thấy cô rất hợp mắt anh, cảm giác rất vừa ý, rất thoải mái.

Anh không có nhiều kinh nghiệm và cảm giác với phụ nữ, nhưng ít ra anh cảm thấy ở chung với Lạc Đình Đình nữa đời người của anh sau này sẽ có thể tiếp nhận.

“Em đang nghĩ cái gì?” Anh hỏi, cười với cô vợ mới cưới đáng yêu trước mặt mình.

Hình như Lạc Đình Đình vì anh hỏi mà hơi giật mình, cô vỗ ngực, có chút lắp bắp nhỏ tiếng, nói: “Muốn, muốn ngủ sao?”

“Ừ, nên ngủ, hôm nay em cũng mệt mỏi rồi?” Đông Phương Bách đi tới chỗ trống bên kia giường, kéo chăn ra, nằm xuống, thuận tay tắt đi đèn.

“Ngủ ngon.” Anh nói.

“Ngủ ngon.”

Tay cô vẫn nắm chặt cái chăn, nghĩ rằng đêm tân hôn này chẳng lẽ sẽ..... Ôi ôi, cô đang nghĩ cái gì vậy? Mắc cỡ muốn chết!

Qua vài phút sau, Lạc Đình Đình thấy chồng mình không có phản ứng, cơ thể căng thẳng của cô cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Ngay khi chìm trong trạng thái mộng lung, cô cảm thấy thất lưng và ngực mình có chút ngứa..... Hình như có người đang sờ cô, bên tai cô còn có hơi thở ấm nóng của người nào đó.....

“Đình Đình.....” Đông Phương Bách muốn làm cô vợ nhỏ đang hồi hộp của mình thức dậy.

Mặc dù anh rất xa lạ với chuyện yêu đương nam nữ, nhưng cũng không có nghĩa anh là người mới vào nghề trên phương diện giường chiếu, học ở Mỹ, cho dù bạn muốn làm Liễu Hạ Huệ cũng không được.

“Ừm.....”

“Thoải mái không, đi theo cảm giác đi.....” Anh nói nhỏ bên tai cô, bàn tay to vuốt ve lưng của cô, cái eo nhỏ tính tể, bộ ngực mềm mại.....

Mùi hương dễ chịu trên người vợ làm anh hưng trí bừng bừng.

Trở lại Đài Loan hai năm, bởi vì công việc bận rộn, gần như anh chưa làm chuyện này lần nào.

Mà tối nay là tân hôn của anh, vợ anh lại đáng yêu tươi trẻ như vậy, mùi hương của cô quá thơm, làm cho cậu nhỏ của anh trưởng to lên.

Anh cởi áo ngủ của cô ra, dịu dàng hôn lên vành tai miễn cảm của cô, cảm thấy hô hấp của cô dần dần nặng nề.

Xem ra cảm giác chưa từng được khai phá trong cơ thể cô đã bị anh đào ra!

Bàn tay to ôm trọn bầu ngực của cô, tỉ mỉ xoa nắn, lòng bàn tay chạm đầu ngực miễn cảm, làm cho cô rên rỉ.

“Thích không? Đình Đình, thích anh làm như vậy không?”

Nếu không lo lắng đây là lần đầu tiên của vợ, anh sẽ trực tiếp đi lật người cô lại, đi vào cơ thể cô, tiến quân thần tốc.

Bộ dáng rên rỉ của cô thật sự quá xinh đẹp!

“.....” Cảm giác xa lạ, làm Lạc Đình Đình không thể mở miệng trả lời.

Anh ở phía sau cô, dùng cơ thể mình bao bọc cơ thể cô, từ sau lưng treu chọc cô, làm cho cô mất kiểm chế.....

Thì ra đây là làm tình, cảm giác như sắp nổ tung.

Hoạt động ở phía trên không thỏa mãn được anh, anh mạnh mẽ chen vào giữa hai chân cô, muốn cô mở rộng ra.

“Không.....” Cô rất xấu hổ, cũng có chút sợ hãi.

“Đừng sợ, em xem, em đã ướt đầm.....” Bàn tay của anh dính mật thủy của cô, còn đưa cho cô xem

Lạc Đình Đình mắc cỡ chết được, không dám nhìn.

Anh cười trâm mở ra, dùng lưỡi thăm dò tai của cô, mà ngón tay anh đã đi vào nơi thần bí chưa từng được khám phá.....

“A, a.....” Tiếng rên rỉ của cô càng ngày càng đậm đặc, cô rất muốn bịt tai mình lại để không nghe thấy những tiếng rên rỉ này.

Nhưng anh không cho, anh hy vọng cô kêu càng lớn tiếng càng tốt.

“Vợ chồng làm tình là chuyện rất bình thường, đừng thẹn thùng.....” Anh dùng chân ngăn chặn cô, không cho phép cô trốn tránh.

Yêu dịch của cô đã tràn ra, của anh cứng rắn to lớn, vận sức chờ phát động.

“Kiên nhẫn một chút, vợ yêu, anh muốn.....”

Anh còn chưa nói hết câu, đã mạnh mẽ tiến vào cô.

“Đau.....” Cô cắn răng, chịu đựng cơn đau khi bị vật to lớn xuyên qua, xé rách.

Anh dịu dàng ôm lấy cơ thể căng thẳng vì đau đớn của cô, hôn cô thật sâu..... Vật to lớn của anh cắm sâu trong cơ thể cô, đình trệ, không nhút nhích, nhưng cảm giác lại rất mãnh liệt.

Cô hít khí, khóe mắt rung rung, bộ dáng đau khổ làm người khác yêu thương.....

“Ngaoan, không đau, không đau.” Anh giống như đang trấn an con nít dịu dàng xoa đầu cô, khẽ hôn lên trán cô.

Chờ cô dần dần thích ứng, anh mới chậm rãi hoạt động phần eo, đầu tiên là rút ra một chút rồi lại đi sâu vào..... Động tác như vậy lặp lại mấy chục lần, thẳng đến khi cô hoàn toàn thích ứng sự tồn tại của anh, chảy ra càng nhiều yêu dịch làm chỗ giao hợp của bọn họ ướt đầm.

“Em xem, bây giờ em càng lúc càng ướt, em có cảm giác được không?” Anh nói với cô, rút ra, đâm vào, động tác chưa từng dừng lại.

“A.....” Cô không còn đau, âm thanh phát ra đều là sung sướng.

Cuối cùng anh không thể tiếp tục đè nén dục vọng như sóng biển ập tới của mình, mở rộng hai chân thon dài của cô, tay đặt ở mắt cá chân cô, mạnh mẽ ra vào cơ thể cô.....

“Không, a, a.....”

Hai người triền miên, hai cơ thể hòa làm một trên giường lớn trắng tinh tạo thành một hình ảnh kích thích, Đông Phương Bách ôm chặt vợ mới cưới, phóng thích tất cả vào sâu trong cơ thể cô.

Con người khi còn trẻ đều có một sự khao khát mãnh liệt đối với tình yêu? Lạc Đình Đình thừa nhận cô đã từng như thế.

Đêm tân hôn Đông Phương Bách dịu dàng che chở cô giống như một giấc mơ, sau khi tỉnh giấc trở về với thực tại, tuy rằng trước khi kết hôn cô đã biết Đông Phương Bách là một người cuồng công việc, chức vụ của anh tăng lên theo thời gian, sau khi tiếp nhận vị trí tổng giám đốc của Đông Phương Kim Không, phần lớn thời gian của anh đều tập trung lên công việc.

Có lẽ người vì chén cơm manh áo sẽ cười cô không biết đủ, làm một phu nhân tổng giám đốc không đụng móng tay mà lúc nào cũng ủ rũ.

Chồng là một người cuồng công việc cũng không sao, chỉ cần để cho cô hưởng thụ cuộc của một phu nhân giàu có là được.

Nhưng đó không phải là thứ cô muốn, mười năm nay cô dần dần hối hận, cuối cùng cũng đi ra khỏi tình cảm si mê lưu luyến, vừa thấy đã yêu năm đó.....

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Nhận Tội Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 4:

Tháng thứ ba sau khi ly hôn—

Lạc Đình Đình cảm thấy mình rất may mắn, tìm được một nơi đặt chân rất tốt.

Trong tòa nhà “Thái bình thiên hạ”, ngoại trừ an ninh của khu và tòa nhà, hàng xóm lầu trên lầu dưới cũng vô cùng thân thiết với nhau.

Tầng 12, rất có duyên, bốn hộ gia đình bao gồm cô và Tiểu Húc, đều chọn chuyển nhà cùng một ngày hoàng đạo.

Hơn nữa bốn hộ đều là phụ nữ, chỉ có Tiểu Húc là một bé trai thôi.

Bởi vì cái duyên đặc biệt này, bốn người các cô trở thành bạn thân, định kỳ vào một khoảng thời gian nhất định sẽ tụ họp trong nhà một người để mở tiệc, mọi người vui chơi giải trí nói chuyện phiếm đùa giỡn.

Cô và Tiểu Húc ở hộ đầu tiên của lầu 12.

Chủ nhân của hộ thứ hai là một trạch nữ kiêm tiểu thuyết gia xinh đẹp, tên Kiều Quỳnh An, bởi vì cô ấy luôn làm việc ở nhà, thời gian rất thảnh thơi, nhiều lúc cô đi làm về trễ, cô ấy đều giúp cô trông Tiểu Húc.

Đình Từ Ninh ở hộ thứ ba, cô ấy là một nhà thiết kế nội thất, lúc cô vừa mới chuyển đến đây, trong nhà gần như là trống rỗng, rất nhiều đồ đạc trong nhà đều nhờ cô ấy giới thiệu, mua với giá vô cùng tiện nghi.

Hộ thứ tư là một người phụ nữ đang mang thai năm tháng, Hoa Hân, trước mắt cô ấy đang tiến hành thủ tục ly hôn với chồng, bởi vì chồng cô ấy bị cô ấy bắt gặp khi đang lên giường với người phụ nữ khác, tình huống của cô ấy nghe qua thì thấy rất thảm, nhưng sự thật không tới mức như vậy, Hoa Hân là một bà chủ khôn khéo có một cửa hàng mỹ phẩm xa xỉ, cô đã từng gặp chồng của Hoa Hân một lần, theo cảm giác của cô thì người đàn ông này nhìn có vẻ đáng thương, rõ ràng là anh ta không chấp nhận được chuyện ly hôn.

Ba cô ấy đều thích Tiểu Húc, chỉ cần có thứ gì thích hợp với Tiểu Húc, hoặc Tiểu Húc thích đồ ăn gì thì ba người ấy đều đưa cho cô, bây giờ cô luôn cười nói: Người làm mẹ là tôi đang được con trai bán ‘sắc đẹp’ để nuôi.

Một tuần sau khi ly hôn với Đông Phương Bách, Lạc Đình Đình tìm được công việc —

Ở một đại lý cà phê có quy mô khá lớn, mà chi nhánh cô được phân đến lại trùng hợp ở sát bên Đông Phương Kim Khổng.

Thật sự trùng hợp đến không thể trùng hợp hơn, vốn dĩ Lạc Đình Đình đã lo lắng không biết mình làm việc ở chỗ sát bên công ty của chồng trước thì có ổn không?

Nhưng ngẫm lại, thứ nhất, chỗ này cách trường học của Tiểu Húc rất gần, thuận tiện để cô đưa đón con đi học. Thứ hai, Đông Phương Bách là một ông chủ lớn, sao anh ta có thể đến một tiệm cà phê nhỏ bé mà uống cà phê đây?

Nói cách khác, cơ hội đụng mặt của bọn họ cực kỳ bé nhỏ, chỉ sợ so với chuyện sao chổi đụng vào trái đất còn thấp hơn.

Vì thế, Lạc Đình Đình sau khi tách biệt với xã hội mười năm, chính thức trở lại với cộng đồng.

Mặc áo polo đồng phục của tiệm cà phê, phối hợp với váy ngắn bó sát, tóc cột thành đuôi ngựa, Lạc Đình Đình cảm thấy mình không giống mẹ của một đứa bé tám tuổi.

Từ giờ trở đi cô muốn tận tình tiêu xài thanh xuân và sức sống mà lúc trước chưa sử dụng, đương nhiên, còn có tự do.

Làm việc được tháng thứ ba, chủ cửa hàng thăng cô lên làm nhân viên chính thức, Lạc Đình Đình cực kỳ vui vẻ, đây coi như một thành tựu nho nhỏ của cô sau khi trở lại xã hội.

Cô dự tính đêm nay sẽ mời Quỳnh An, Từ Ninh, Hoa Hân đến nhà mình ăn lẩu, coi như chúc mừng.

Đông Phương Bách — một ông chủ lớn thân phận cao quý, lại đi trên vỉa hè vào giữa trưa nắng gắt thì đúng là bất ngờ.

Sau khi bàn bạc hợp đồng với đối tác xong, trên đường trở về công ty, lúc cách công ty khoảng ba trăm mét thì bị kẹt xe.

Đông Phương Bách nhớ mong công việc, không thể ngồi trong xe đợi, anh xuống xe một mình đi bộ về công ty.

Sau đó, anh thấy.....

Vợ của anh, Lạc Đình Đình mặc một cái váy ngắn đến không thể ngắn hơn, ở trong tiệm cà phê sát bên công ty anh bùng cà phê, thu ly, còn tươi cười

với khách.

Anh lập tức sững sốt hai giây, cho rằng mình hoa mắt.

Anh không nhìn lầm, người kia xác thực là Đinh Đình, tuy bộ dáng và cách ăn mặc trẻ hơn lúc trước, nhưng anh tuyệt đối không nhìn lầm người vợ đã cùng chung chăn gối với mình mười năm.

Đồng Phương Bách nhíu chặt mày, mũi chân xoay tròn, vốn định đi vào tiệm cà phê, nhưng lại nghĩ đến cái khác, cuối cùng anh vẫn đi về công ty của mình, đi vào thang máy riêng lên tầng cao nhất.

“Tổng giám đốc? Tổng giám đốc.....” Kiều An Na đứng trước bàn làm việc của Đồng Phương Bách, gọi vài lần mới thấy anh phản ứng lại.

Đồng Phương Bách biết mình vừa mới thất thần, có chút lúng túng ho nhẹ.

“Tiếp tục.” Anh muốn Kiều An Na báo cáo hết toàn bộ nội dung.

“Tổng giám đốc, anh cảm thấy không khỏe sao?” Kiều An Na không nhận được quan tâm hỏi Đồng Phương Bách.

Chuyện mất tập trung khi đang làm việc, thậm chí hoàn toàn thất thần, không thể xảy ra trên người Đồng Phương Bách.

“Không có gì.” Đồng Phương Bách từ chối sự quan tâm của Kiều An Na, anh thật sự cảm thấy không yên lòng.

Vì cuộc gặp tình cờ lúc trưa, nói đúng ra thì cũng không phải là tình cờ, chỉ mình anh ngoài ý muốn thấy Đinh Đình làm việc ở tiệm cà phê, chứ cô không thấy anh.

Anh rất để ý..... Đồng Phương Bách nhíu mày thật chặt, anh không thích cảm giác trong lòng mình lúc này.

Vợ của anh mặc váy ngắn bụng cà phê cho người đàn ông khác, mà tên đàn ông đó còn chăm chú nhìn vào đôi chân xinh đẹp của cô.

Đáng giận!

“Tổng giám đốc, anh không sao chứ?” Kiều An Na phát hiện Đồng Phương Bách không chú ý.

“Không, tôi không..... Có, tôi có việc.” Đồng Phương Bách đột nhiên đập hai tay lên bàn, đứng lên, anh quyết định phải đi tìm vợ nói chuyện rõ ràng, nếu không toàn bộ buổi chiều anh không thể tập trung tinh thần để làm việc.

“Thư ký Kiều, giúp tôi hủy toàn bộ lịch trình buổi chiều, tôi đi ra ngoài một chút.” Cầm áo khoác tây trang, Đồng Phương Bách bước nhanh rời khỏi văn phòng.

Kiều An Na cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Tổng giám đốc chưa từng như vậy..... Đừng nói Kiều An Na cảm thấy khiếp sợ, mà ngay cả Đồng Phương Bách cũng không dám tin tưởng mình lại làm như vậy.

Lần đầu tiên hủy bỏ công việc, chỉ vì việc riêng.

“Hoan nghênh quý.....” Từ khách còn ứ lại trong cỗ hòng, Lạc Đình Đình không dám tin người đi vào tiệm cà phê lúc này lại là Đồng Phương Bách.

Anh là ông chủ lớn, sao có thể đi vào một tiệm cà phê nhỏ bé với giá 55 đồng một ly được chứ.

Nhưng, cô không nhìn lầm, thân hình quen thuộc rộng lớn kia, thật sự là Đồng Phương Bách, lúc này anh đang đứng trước quầy gọi cà phê.

Sau khi gọi xong thì anh đi tìm bàn ngồi, tầm mắt của anh tận lực dừng lại trên người cô vài giây rồi mới dời đi, Lạc Đình Đình ôm cái mâm trước ngực trừng mắt nhìn anh, thật hiển nhiên mục đích của anh là cô, bằng không người như anh phải xuất hiện ở những nơi dành cho người tôn quý, làm sao có thể hạ thấp bản thân đến đây uống cà phê.

Vốn tưởng rằng qua ba tháng này thì đã bình yên vô sự, cô còn thờ phào một hơi, không ngờ vẫn đụng phải anh.

Cho dù gặp lại thì như thế nào? Dù anh bước vào tiệm cà phê này, hai người bọn họ đã không còn quan hệ gì, không phải sao?

“Đinh Đình, giúp tôi bung đến bàn số 8.”

Bàn số 8 vừa khéo là chỗ ngồi của Đồng Phương Bách, cho dù cô không muốn đi thì cũng phải đi.

Lạc Đình Đình lạnh mặt bụng cà phê đến bàn số 8. “Quý khách, cà phê Blue Mountain của anh.” Thái độ khi khác xa khi nói chuyện với những người khác.

Đồng Phương Bách thấy cà phê của mình bị đặt lên bàn với lực mạnh, anh chăm chú nhìn Lạc Đình Đình.

Anh chưa từng thấy vợ như vậy, nhưng hình như từ sau khi ly hôn, à, không. Là từ sau khi cô bỏ nhà ra đi, cô chưa từng cho anh sắc mặt tốt khi hai người chạm mặt.

“Tại sao em lại mặc váy ngắn như vậy?” Đông Phương Bách vừa mở miệng đã nói câu này.

Anh chưa từng được thấy cô mặc váy ngắn, nhưng cô lại mặc váy ngắn cho mấy tên đàn ông ở đây xem.

Lạc Đình Đình không thể tin trọn mắt, nếu không bận tâm anh là khách hàng, cô thật sự muốn đập cái mâm trong tay lên đầu anh.

“Tôi ăn mặc như thế nào thì có liên quan gì tới anh!” Cho dù cô mặc bikini đi tới đi lui trong tiệm cà phê anh cũng không có quyền nói gì cô.

“Chúng ta nói chuyện chút.”

Còn muốn nói chuyện?

“Giữa chúng ta không có gì để nói.”

“Anh vẫn muốn nói.”

“Tôi đang làm việc, không rảnh.” Lạc Đình Đình cắn răng, khóe mắt nhìn thấy chủ chi nhánh đang nhìn cô bởi vì cô ở bàn số 8 quá lâu.

“Chùng nào em tan việc?”

“Một tiếng sau.”

“Được, anh chờ em.”

Hừ, tốt nhất là anh có thể chờ cô tan việc, cô cũng không quên ông chủ lớn là anh rất quý trọng thời gian để làm việc.

Quên đi, anh nói muốn chờ thì cứ để anh chờ, cô không tin anh thật sự sẽ chờ được một tiếng, chờ đến khi cô xong việc.

Lạc Đình Đình đi vào phòng thay quần áo dành cho nhân viên, thay một cái áo sơ mi vải voan màu vàng nhạt, nửa người dưới của cô vẫn mặc váy ngắn bó sát như trước.

Khi cô đi ra ngoài, Đông Phương Bách đã đứng ở cửa chờ cô.

Anh thật sự đợi cô một tiếng đồng hồ, thật sự không thể hiểu nổi, Lạc Đình Đình hoài nghi cơ thể anh đã bị người ngoài hành tinh chiếm giữ.

Anh lúc này không giống Đông Phương Bách mà cô biết.

“Đông Phương Kim Khổng phá sản rồi à?” Lạc Đình Đình hỏi ngay.

“Không có.” Đông Phương Bách không hiểu tại sao cô lại hỏi như vậy, anh không có khiếu hài hước, nhú chặt mày.

Lạc Đình Đình cũng biết anh không hiểu là cô đang nói giỡn.

“Anh muốn nói chuyện gì? Chồng trước yêu dấu của tôi.”

Không biết tại sao, Đông Phương Bách lại cảm thấy câu chồng trước của Đình Đình vô cùng châm biếm.

Đông Phương Bách nhìn váy ngắn bó sát và đôi chân xinh đẹp của cô.

“Ở đây không tiện nói chuyện, đến văn phòng của anh đi.”

“Không cần.” Cô không rảnh mà tới công ty của anh, vào phòng làm việc của anh. Khi còn là vợ chồng với anh, cô rất ích đi tới công ty và xen vào công việc của anh, bây giờ ly hôn rồi cô lại càng không muốn.

Huống hồ còn sẽ gặp người làm cho người khác ghét – Kiều An Na.

“Muốn nói thì nói ở đây đi.”

Đông Phương Bách không thể chấp nhận nói chuyện riêng với vợ ở ngoài đường như thế này.

“Đứng ở đây nói chuyện không hợp với thân phận của chúng ta.”

Lạc Đình Đình chần chờ một chút, mặc dù cuộc sống sau khi cưới quá mức nhàn nhã bình thường, làm cho cô không cảm thấy hành vi của mình bị gò bó ràng buộc, nhưng mà anh là nhân vật công chúng, vạn nhất bị paparazzi chụp hình thì rất phiền phức.

“Được rồi, đến phòng làm việc của anh đi.” Cô đành phải thuận theo anh.

Lạc Đình Đình đoán không sai, Kiều An Na vừa thấy cô, lập tức trợn to mắt nhìn cô chằm chằm, lại ngại Đông Phương Bách nên không dám tỏ vẻ gì, hiển nhiên Kiều An Na biết tin tức cô và Đông Phương Bách đã ly hôn, đôi mắt cô ta y như mắt hồ ly, dường như đang lên án: Người vợ trước như cô còn tới đây làm gì?

Cô cũng đâu có muốn đến!

Đông Phương Bách nói với Kiều An Na trong thời gian này anh sẽ không tiếp điện thoại, cũng không gặp bất kỳ ai, sau đó bước vào văn phòng.

Thật sự là một nơi vừa xa lạ vừa quen thuộc!

“Thân là tổng giám đốc phu nhân ‘trước’, số lần tôi bước vào văn phòng này chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, hình như bài trí ở đây có một chút thay đổi.” Lạc Đình Đình lia mắt khắp văn phòng.

Cô nhớ khi anh tiếp nhận chức tổng giám đốc của Đông Phương Kim Khổng, trong một năm đó, gần như anh đều ngủ ở công ty, rất ít về nhà, mà cô vì lo lắng cho sức khỏe của anh nên đã đưa cơm tới cho anh.

Sự thật chứng minh, cô chỉ về rán thêm chân.

Nếu không phải đi ăn cơm với đối tác hoặc quan viên, thì là bận đến mức không thể ngó ngang đến thức ăn cô đưa đến, sau ba ngày ngu ngốc đưa cơm đến cho anh (ba ngày đó anh không đụng vào cơm cô đưa tới dù chỉ là một miếng) thì cô tự động ngừng lại.

Bây giờ nhớ lại, Lạc Đình Đình không khỏi cười mình tại sao lúc ấy lại ngu như vậy.

“Em đang suy nghĩ chuyện gì?” Thấy Lạc Đình Đình dăm chiêu, Đông Phương Bách mở miệng hỏi.

“Không, không có gì.” Lạc Đình Đình nhún nhún vai, đầu đã qua, đừng nghĩ. “Rốt cuộc anh muốn nói gì với tôi?”

Đông Phương Bách không quen thu xếp việc riêng, anh suy tư không biết nên nói như thế nào? Vậy cứ nói đến chuyện quá nhiều cảm xúc của anh đi.

“Em nhất định phải mặc váy ngắn như vậy sao?”

Lạc Đình Đình không nói gì, về chuyện váy của cô bọn họ đã nói lúc còn ở tiệm cà phê, cô nhớ mình đã trả lời: Không liên quan gì đến anh!

Hiển nhiên Đông Phương Bách không nghe lọt tai, giống như trước đây vậy, tâm tư của anh luôn đặt trên công việc.

Trước kia, cô sẽ chịu đựng sự ích kỷ của anh, bây giờ cô không muốn nhịn, cũng không cần phải nhịn.

Gân xanh trên trán kịch liệt nổi lên.

“Đông Phương tiên sinh, xin anh nhớ kỹ quan hệ hiện tại của chúng ta, anh là ‘chồng trước’ của tôi, mà tôi là ‘vợ trước’ của anh, nói cách khác, cho dù tôi coi sạch đi qua đi lại ở tiệm cà phê anh cũng không có quyền nói.”

“Trước kia em không phải như vậy.” Dường như người phụ nữ trước mặt không phải là vợ anh.

Cô vợ xinh đẹp thanh nhã đoan trang dịu dàng, thay đổi thành cô em váy ngắn bốc lửa..... Anh không thể thích ứng.

Lạc Đình Đình hừ lạnh. “Con người đều sẽ thay đổi.” Đặc biệt là sau khi phát hiện cuộc hôn nhân mình luôn kỳ vọng căn bản chỉ là một trò khôi hài.

Đông Phương Bách phiền não cào tóc.

Trước kia Lạc Đình Đình không cần anh lo lắng, nhưng hiện tại cô lại làm cho anh gạt bỏ công việc, chỉ vì..... Cô mặc váy ngắn?!

“Đình Đình, rốt cuộc em đang tùy hứng cái gì, em muốn ly hôn muốn Tiểu Húc anh đều đồng ý rồi, không phải sao?”

Chẳng lẽ anh ta nghĩ mình như vậy thì rất bao dung, rất vĩ đại? Cười chết người, bản thân không chịu nghĩ lại, mà còn dám nói cô tùy hứng.

“Tôi không tùy hứng.”

“Có, em có.”

“Ly hôn là vì tôi đã không thể nhịn được nữa, anh đồng ý với tôi sẽ tham gia lễ nhập học lần đầu tiên của Tiểu Húc, nhưng cuối cùng anh lại đi Newyork công tác, anh nuốt lời.”

Chỉ vì nguyên nhân này, mà cô âm ỷ muốn ly hôn?

Dường như trên mặt Đông Phương Bách viết: Phụ nữ thật sự không thể nói lý.

Anh xoa xoa huyệt thái dương: “Đó chỉ là một chuyện nhỏ.”

“Không, đối với anh chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng đối với tôi và Tiểu Húc thì là chuyện lớn.”

“Được, nếu việc anh nuốt lời tạo thành tổn thương lớn cho em và Tiểu Húc, anh xin lỗi, em và Tiểu Húc có thể chấm dứt chuyện bỏ nhà ra đi, rồi chuyển về nhà không?”

Lạc Đình Đình cảm thấy cô đang nói chuyện với người ngoài hành tinh.

Mặc dù đã ly hôn, nhưng tốt xấu gì cũng là vợ chồng kết hôn mười năm, tại sao bây giờ cô mới phát hiện, nói chuyện riêng với Đông Phương Bách còn khó hơn nhiệm vụ bò lên sao hỏa.

“Chúng ta đã ly hôn, tôi sẽ không lại chuyện về nhà anh.”

Đông Phương Bách lại xoa huyệt thái dương, anh thật sự là người ngu ngốc trong chuyện gia đình, sao một người khôn khéo trong công việc như anh có thể không hiểu ý vợ đang nói gì chứ?

Phụ nữ thật sự rất khó hiểu.

Tạm thời cứ tạm gác lại vấn đề này trước.

“Được, không chuyển về cũng được, anh chỉ hy vọng em đừng mặc váy ngắn đi qua đi lại, để cho mấy tên đàn ông dê sòm kia nhìn chăm chăm vào chân em.”

“Tôi đang làm việc.” Lạc Đình Đình hai tay ôm ngực, nói đúng lý hợp tình.

“Là chủ tiệm cà phê kia yêu cầu? Đáng giận, anh ta là ai, ngày mai anh sẽ làm cho anh ta đóng cửa.” Dám kêu vợ của anh mặc váy ngắn bán sắc.

Lạc Đình Đình tức đến mức trợn trắng mắt, anh không hiểu ý của cô.

“Váy ngắn là phong cách thời trang gần đây của tôi, chủ tiệm không có yêu cầu, váy ngắn này tôi mới mua gần đây, hơn nữa, nếu có khách nam nhìn đôi chân xinh đẹp của tôi tôi cũng rất vui vẻ, một chút cũng không cảm thấy người ta đang dè xỏm.” Lạc Đình Đình cố ý khiêu khích nói.

“Tôi lại nhắc nhở anh một lần nữa, chúng ta đã ly hôn, cho dù tôi lộ chân để cho đàn ông sờ, anh, cũng, không, quan, được!”

Ầm!

Những lời này làm cho lý trí Đông Phương Bách luôn luôn kẻ cận vách núi đen triệt để sụp đổ.

Anh bước nhanh tới kéo Lạc Đình Đình vào lòng, chiều cao của bọn họ tương đối thích hợp, cô lại đang nghênh đầu càng thích hợp để anh hôn hơn.

Anh mang theo sự trừng phạt hôn lên môn cô, cạy hàm răng ngoan cố của cô ra, ngang ngược hôn. Nụ hôn này thật sự không dịu dàng, nhưng hơi thờ quen thuộc của nhau lại làm cho hai người càng sát vào nhau.

Bọn họ trao đổi, là yêu cũng là hận. Lạc Đình Đình không chống lại được anh, cuối cùng chỉ có thể dùng hết sức lực bình sinh hôn lại anh, coi như bọn họ đang xử phạt lẫn nhau.

Đầu lưỡi nóng bỏng mạnh mẽ quấn quít, thân hình chặt chẽ dán vào nhau, Lạc Đình Đình còn nhớ rõ, cho dù lối sống càng lúc càng xa, nhưng ở trên giường, bọn họ lại phù hợp đến hoàn mỹ.

Không! Không được, cô không thể khuất phục!

Lạc Đình Đình dùng sức đẩy Đông Phương Bách ra, hai tròng mắt đầy lửa giận trừng anh vài giây, dùng sức đẩy cửa văn phòng ra, chạy khỏi người đàn ông cô từng yêu, và cũng là người làm cô oán giận không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Nhận Tội Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 5:

Ăn cơm tối xong, Lạc Đình Đình và Tiểu Húc làm ổ ở một góc trong phòng khách, nơi đó có trái thảm màu xanh da trời, dùng để làm khu trò chơi cho Tiểu Húc.

Tiểu Húc chơi đồ chơi di Tử Ninh vừa mới mua cho, dáng vẻ nghiêm túc đó giống Đông Phương Bách như đúc.

Vốn dĩ Lạc Đình Đình đang ngồi chơi với Tiểu Húc, lại luôn không yên lòng, cuối cùng dứt khoát dừng lại, hai tay ôm đầu gối, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là màn đêm u tối, không nhìn thấy gì cả.

Tay chạm vào môi theo bản năng, nhớ tới nụ hôn ở phòng làm việc của Đông Phương Bách lúc chiều.....

Cô không khỏi thất thần.

Hơi thở của anh vẫn đọng lại trên người cô, vô cùng rõ ràng.

Cả người cô nhịn không được mà run rẩy, cố gắng xem nhẹ điều này.

Anh dựa vào cái gì mà quân cô nhiều như vậy, bọn họ đã ly hôn, nước sông không phạm nước giếng..... Tên đáng ghét, trước khi ly hôn mỗi ngày cô đều ở nhà hy vọng sẽ được anh chú ý, nhưng trong lòng anh ngoại trừ công việc vẫn là công việc.

Bây giờ ly hôn rồi lại quân cách ăn mặc của cô, cô mặc váy ngắn hay váy dài hẳn chỉ là chuyện nhỏ bằng hạt mè vô đậu trong mắt anh mới đúng.

Anh lại vì chuyện này mà hao phí một tiếng đồng hồ quý báu, chờ cô tan việc!

Cô thật sự vô cùng nghi ngờ thật ra người nói chuyện với mình không phải Đông Phương Bách, điều đó đã làm cho cô hết sức bất ngờ, sau đó anh còn hôn cô!

Sao anh có thể hôn cô, quan hệ của bọn họ..... Không, bọn họ đã không còn quan hệ gì.

Cô có thể kiện anh tội quấy rối tình dục..... Không sai, nếu lần tới anh còn làm như vậy.....

Không, tuy rằng nụ hôn kia thô lỗ ngang ngược, nhưng dường như cô đã đắm chìm trong đó một hai giây. Thực sự chỉ có một hai giây mà thôi, cô thể.

Bởi vậy cô sẽ không thể kiện anh quấy rối tình dục.....

Tóm lại, lần tới nếu lần tới anh lại hôn cô, cô nhất định sẽ mạnh mẽ từ chối, dùng hết sức lực từ khi còn bú sữa đẩy anh ra, không cho anh đụng vào một sợi tóc của cô.

Đúng vậy, cô phải giữ vững lập trường của mình, không thể để cho anh có cơ hội dắt mũi cô, không thể để cho anh tác động cảm xúc của cô.

“Mẹ, mẹ đang làm gì vậy? Làm bầm lẫu bầu một mình lại còn vừa lắc đầu vừa gật đầu.....” Tiểu Húc đã nhìn mẹ hành động quái dị đã một lúc lâu.

Lạc Đình Đình vội vàng cười theo. “Không có, không có gì hết.”

Đông Phương Húc Nhật không tin, bé tò mò đánh giá nụ cười mất tự nhiên trên mặt mẹ.

Bị một cậu nhóc tám tuổi nhìn ra mình đang nói dối, thật sự có chút xấu hổ, Lạc Đình Đình vội vàng nói sang chuyện khác.

“Tiểu Húc, đến đây ngồi với mẹ.” Lạc Đình Đình duỗi thẳng chân, vỗ vỗ đùi muốn Tiểu Húc tới ngồi.

Đông Phương Húc Nhật ngồi lên đùi mẹ.

Lạc Đình Đình ôm thắt lưng của con trai. “Tiểu Húc, mẹ hỏi con, con có nhớ cha không?”

Lúc trước khi ly hôn bọn họ từng thỏa thuận, cách một tuần cô sẽ đưa Tiểu Húc đến nhà ông bà nội của bé một lần, giống như trước kia, nếu Đông Phương Bách nhớ Tiểu Húc, nhất định phải thừa dịp thời gian này trở về nhà chính ở núi Dương Minh.

Nói cách khác, cha mẹ Đông Phương Bách vẫn chưa biết chuyện bọn họ ly hôn, mà Đông Phương Bách có hai cơ hội tiếp cận con trai trong một tháng, nhưng nhìn vào công việc bận rộn của anh, không biết ba tháng nay có từng tới thăm Tiểu Húc lần nào không?!

Sau khi ly hôn, cô luôn tránh nhắc tới Đông Phương Bách trước mặt Tiểu Húc.

Đông Phương Húc Nhật gật đầu: “Tuy rằng lúc trước còn ở chung rất ít nhìn thấy cha, số lần cùng chơi đùa còn ít hơn, nhưng bây giờ không có cha sống chung với chúng ta con thật sự cảm thấy hơi không quen.”

Lạc Đình Đình đau lòng ôm con trai.

“Mấy lần gần đây con tới nhà ông bà nội, cha đều sẽ trở về chơi với con.”

“Có thật không?” Lạc Đình Đình rất kinh ngạc.

“Đạ, tuần trước cha còn chơi đùa với con trên bãi cỏ!”

Lạc Đình Đình không thể nói rõ cảm giác quái dị trong lòng, tại sao sau khi ly hôn, hành vi của Đông Phương Bách lại khác với lúc trước.

“Chỉ có một lần cha đi công tác ở nước ngoài không về kịp, nhưng mà tối hôm đó, cha đã gọi điện thoại về xin lỗi con.”

Đông Phương Húc Nhật tiếp tục “Yêu sách”, Lạc Đình Đình đã kinh ngạc đến nỗi không thể khép miệng.

Lúc này cô mặc kệ cha mẹ chồng có nghi ngờ bọn họ hay không, nhưng cô vô cùng nghi ngờ hành vi của Đông Phương Bách, chẳng lẽ chuyện ly hôn làm cho anh thay đổi?

Bị nộ hôn ảnh hưởng, không phải chỉ có mỗi Lạc Đình Đình mà thôi.

Trong cuộc họp quan trọng với các chủ quản, Đông Phương Bách đã thất thần, lúc trước tổng giám đốc luôn nghiêm túc tập trung, làm các chủ quản đều nom nớp lo sợ, nhưng hôm nay lại là hai mặt nhìn nhau.

Đông Phương Bách không yên lòng, nghe các chủ quản báo cáo xong chỉ gật đầu cho qua.

Những chủ quản không biết làm sao, liên tiếp nháy mắt dùng khẩu hình với Kiều An Na để hỏi.

Đáp án của Kiều An Na là không biết, hai ngày nay tổng giám đốc rất kỳ quái, không chỉ luôn kêu cô ta thay đổi lịch trình, còn ra ngoài trong thời gian làm việc, bỏ mặc công việc, chuyện này chưa từng xảy ra bao giờ!

“Đã báo cáo xong hết rồi sao?”

“Ừ, tốt, tan họp.”

Đông Phương Bách dẫn đầu đứng dậy, rời khỏi phòng họp.

Anh không thể chuyên tâm vào cuộc họp, chỉ cần nghĩ đến nộ hôn ngày hôm qua. Còn có chuyện Đình Đình mặc váy ngắn!

Mà sau lưng anh, một đám chủ quản đang khiếp sợ đến mức rơi càm.

“Người đó. Thật sự là tổng giám đốc sao?”

“Tôi không biết, có thể, có thể là không phải.”

“Cuộc họp hôm nay vậy mà lại không kéo dài!”

“Không chỉ không kéo dài, còn kết thúc trước một tiếng.”

Kiều An Na khoanh hai tay trước ngực đứng sau lưng đám chủ quản, cô ta không thích người đàn ông cô ta yêu thoát khỏi sự kiểm soát của cô ta.

Đông Phương Bách rời khỏi phòng họp, trực tiếp xuống lầu đi qua tiệm cà phê Lạc Đình Đình làm việc.

Hôm nay cô đứng ở quầy thu ngân, trên người mặc tạp dề có chấm bi màu hồng phấn, bộ dáng cực kỳ đáng yêu, thật sự rất khó làm cho người ta tin, cô đã có một đứa con tám tuổi.

“Một ly Blue Mountains.” Cuối cùng cũng đến phiên Đông Phương Bách gọi đồ uống.

Lạc Đình Đình ngược mặt lên nhìn thấy anh, nụ cười tươi rói trên mặt lập tức biến mất: “Dùng ở đây hay mang về?” Giọng điệu cũng rất lạnh.

“Dùng ở đây.”

Đông Phương Bách lấy từ bóp da một tờ tiền hai ngàn đồng có giá trị lớn ra.

Lạc Đình Đình vừa thấy mặt càng thối.

“Một ly chỉ có hơn 50 đồng, anh lại lấy hai ngàn đồng, muốn khoe chắc.” Nếu là người khác khác, cô tuyệt đối sẽ không bắt nạt, nhưng cô nhìn Đông Phương Bách không vừa mắt.

Trước kia Đông Phương Bách chưa bao giờ biết vợ của anh lại có nhiều bất mãn với anh như vậy, từ sau khi ly hôn, dường như cô muốn trút ra hết.

Chọn một vị trí có thể nhìn về phía quầy, Đông Phương Bách lại một lần nữa bỏ mặc công việc để đi uống cà phê.

Lạc Đình Đình thật sự không hiểu nào anh bị hư chỗ nào, cô kiên quyết duy trì khoảng cách với anh, nếu một hôm anh lại yêu cầu cô tới phòng làm việc của anh nói chuyện, cô tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Bỏ đi danh hiệu tổng giám đốc phu nhân để đến một tiệm cà phê nhỏ làm nhân viên, Đông Phương Bách rất khó lý giải suy nghĩ của vợ, cũng như việc anh không hiểu tại sao mình lại bỏ mặc công việc chạy tới đây uống cà phê, còn hành động vớ vẩn thế này vài lần, ít nhất hôm nay Lạc Đình Đình đứng trong quầy, khách nam trong tiệm không nhìn thấy đôi chân xinh đẹp của cô.

Nhưng mà, Đông Phương Bách phát hiện mình đã cảm thấy may mắn quá sớm.

Ngay khi khách trong tiệm chỉ còn vài người, thì có một người khách nam bộ dáng y hệt lưu manh bước vào, mà dường như tên đó còn rất thân quen với Lạc Đình Đình.

Chỉ gọi một tách cà phê mà mất 10 phút! Đông Phương Bách bắt mắt nheo mắt.

Cái tên khách nam kia luôn đứng ở quầy nói chuyện phiếm với vợ anh, gọi cà phê xong, tính tiền xong còn không chịu đi.

Mà Lạc Đình Đình cũng để cho tên đó thoải mái như vậy.

Nếu có khách đi vào, cái tên kia sẽ lui qua một bên trước để Lạc Đình Đình phục vụ khách, sau khi người khách đó đi, tên kia lại tiếp tục nói đùa với Lạc Đình Đình.

Không sai, nói đùa.

Khác với cái mặt thối hoắc của anh, lúc này Lạc Đình Đình cười vô cùng xán lạn, như hoa đào đang nở rộ, mà không biết chỉ cần cô nhăn mày hoặc cười một cái đã hấp dẫn sự chú ý của biết bao nhiêu đàn ông.

Bắt mắt trong lòng Đông Phương Bách dần dần tăng lên.

Lửa giận lại càng tăng thêm bởi vì —

Tên đàn ông không biết sống chết kia hình như phát hiện trên tạp dề của Lạc Đình Đình dính cái gì đó, rồi còn dám vươn tay ra lấy xuống!

Mà thứ kia lại nằm gần ngực trái của Lạc Đình Đình.

Tay cầm ly cà phê của Đông Phương Bách lay động.

Càng làm tức giận là, Lạc Đình Đình còn cười nói cảm ơn tên đó.

Cảm ơn cái gì mà cảm ơn, bị sờ sảng còn cảm ơn người ta! Đông Phương Bách không thể đè nén lửa giận trong lòng, anh giận dữ đứng dậy đi nhanh tới quầy —

Kết quả lúc đến gần quầy, tên kia lại nói bye bye với Lạc Đình Đình, cầm ly cà phê đi khỏi tiệm cà phê.

Đông Phương Bách há hốc mồm.

Mà lúc này Lạc Đình Đình đứng lúc ngược mặt lên nhìn anh, thấy anh chỉ đứng cách quầy một hai bước, trên mặt đầy vẻ lúng túng.

Lạc Đình Đình cho rằng anh sắp đi khỏi, cô cười ngọt ngào, vô cùng hoan nghênh anh đi khỏi.

“Cảm ơn quý khách.” Cô lớn tiếng nói.

Vốn dĩ muốn đến quầy “Biểu thị công khai chủ quyền” nhưng tên đó lại đi khỏi, gặp phải trường hợp chưa từng trải qua này làm cho Đông Phương Bách sượng mặt lần đầu tiên trong đời.

Cuối cùng anh đành phải rời khỏi tiệm cà phê, trong lòng buồn gần chết.

Chín giờ tối, nằm trên giường với Tiểu Húc một lát, hai mẹ con trò chuyện thân mật, chờ Tiểu Húc ngủ rồi, Lạc Đình Đình vừa đi ra phòng khách thì đi động vang lên.

“Alo?”

“Đình Đình?”

“Đúng, anh là?” Không thấy tên hiển thị trên di động, đối phương hình như đang ở một nơi rất náo nhiệt, vô cùng ồn ào.

“Đông Phương Bách.”

“Có chuyện gì sao?” Trước kia anh bận đến mười hai giờ đêm mới về nhà, nhưng chưa từng thấy anh gọi điện thoại về cho cô.

“Tiểu Húc ngủ rồi?”

“Đúng, rốt cuộc anh có chuyện gì?” Nhớ lại lúc trước, làm Lạc Đình Đình càng thêm không kiên nhẫn và phiền chán.

Bọn họ không nên như vậy.

Sau khi ly hôn, cuộc sống nửa đời sau, anh không cần quan tâm cô, cô cũng không cần để ý anh. Cô vốn định, loại bỏ Đông Phương Bách ra khỏi cuộc đời của mình.

Nhưng tất cả tình huống hiện tại không giống với suy nghĩ và dự tính của cô.

Tâm trạng Lạc Đình Đình rất tệ, tất cả mọi chuyện đã được sắp xếp tốt đột nhiên bị quấy nhiễu, hại cô không thể làm chuyện gì hết.

“Hôm nay cái tên ăn đậu hủ của em ở quầy là ai? Có phải tên đó thường tới lắm không? Tên đó muốn theo đuổi em sao?” Chuyện này luôn nằm trong lòng Đông Phương Bách, làm cho anh dự tiệc mà tâm trí không yên.

Lạc Đình Đình căn bản không hiểu anh đang nói gì.

Ai ăn đậu hủ của cô? Có sao?

Cô nhớ lại hôm nay khi Đông Phương Bách còn ngồi trong tiệm cà phê, có vài người đàn ông xuất hiện.

A, cô nhớ ra rồi, người anh nói chắc là người thường tới mua cà phê, là Tiểu Trần hay ngồi tám chuyện với cô.

Tiểu Trần làm việc ngoại giao, gặp ai cũng nói nhiều là chuyện rất bình thường, huống hồ cô không biết cậu ấy ăn đậu hủ của cô khi nào.

“Đông Phương Bách, tôi nhớ anh đâu phải một người rảnh rỗi như vậy, anh quản tôi nói chuyện với người đàn ông nào làm gì.”

Thân là “Chồng trước” mà anh ta đã quản nhiều quá rồi.

“Em thích tên đó?” Lại còn thay hắn nói chuyện.

“Không. Đúng, tôi thích anh ấy, ít nhất anh ấy nói chuyện thú vị hài hước, hơn anh nhiều lắm.”

Điện thoại truyền đến tiếng hít thở nặng nề của Đông Phương Bách.

“Em là gái đã có chồng.”

“Tôi đã ly hôn.”

“Nguyên nhân em kiên quyết ly hôn với anh là vì muốn liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác sao?” Đông Phương Bách cũng phát hỏa, ăn nói chanh chua.

Suýt nữa Lạc Đình Đình đã vứt điện thoại di động ra xa.

Cô lập tức điên cuồng hét vào điện thoại: “Nguyên nhân tôi kiên quyết muốn ly hôn là vì anh là một tên khôn kiếp! Đông Phương Bách, bây giờ tôi mới biết được anh gây thơ bao nhiêu, gây thơ đến buồn cười, đừng đổ lỗi của cuộc hôn nhân thất bại của mình lên người người khác, anh có từng nhìn lại bản thân không? Trong mười năm hôn nhân của chúng ta anh có từng làm một người chồng tốt, một người cha tốt sao?”

“.....” Đông Phương Bách im lặng hồi lâu.

Ngoài công việc, thì mọi thứ anh đều không quan tâm.

Lạc Đình Đình liên tục hít sâu.

Bùng nổ xong, cô cảm thấy mình hơi quá đáng, dù sao bọn họ vẫn là cha mẹ của Tiểu Húc, sau khi ly hôn không liên lạc cũng rất bình thường, nhưng không cần trở mặt, bởi vì như vậy sẽ làm Tiểu Húc khó xử.

Ly hôn là quyết định của người lớn, không thể ảnh hưởng đến con nít.

“Tôi muốn tắt điện thoại, tôi hy vọng từ đây về sau anh đừng vì mấy chuyện râu ria này mà gọi điện thoại cho tôi nữa, hẹn gặp lại.”

Điện thoại bị ngắt làm Đông Phương Bách suy ngẫm thật lâu, thẳng đến khi Kiều An Na đi tới.

Hiện tại bọn họ đang tham dự một buổi tiệc vô cùng quan trọng, chủ buổi tiệc đêm nay chính là cục trưởng cục hành chính.

Mà buổi tiệc này, đương kim tổng thống cũng đến, cho nên Kiều An Na mới đến thúc dục anh.

Đi vào buổi tiệc một lần nữa, trong đầu anh xuất hiện một nghi ngờ chưa từng có — anh luôn coi sự nghiệp là niềm tự hào, cũng lấy sự nghiệp làm trọng, chẳng lẽ anh làm vậy..... Là đã sai rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Nhận Tội Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 6:

“Tớ dám cá, chắc chắn anh ta đang hối hận.” Kiều Quỳnh An lấy tay bóc một nhúm khoai tây đưa vào miệng.

Đồ ăn vật thật sự rất ngon! Đáng tiếc lại là vết thương trí mạng đối với vóc dáng phụ nữ, cho nên chỉ khi nào bốn người tụ họp mới có thể thoải mái hưởng thụ.

Tối cuối tuần, Tiểu Húc đã ngủ, bốn người phụ nữ mua một đồng đồ ăn và rượu, tụ tập ở nhà Lạc Đình Đình, hưởng thụ buổi tối không gò bó.

“An, cậu đừng tham lam quá, bóc nhiều như vậy, cẩn thận béo chết cậu.” Đinh Từ Ninh sau khi tẩy trang vẫn đẹp như lúc còn trang điểm, mặc một cái váy hoạt hình khác hoàn toàn với hình tượng khi đi làm, cô ấy cảnh cáo Kiều Quỳnh An, đáng người là tài sản lớn nhất của phụ nữ.

“Để cho tớ béo chết đi, dù sao tớ đã không còn hy vọng với tình yêu và đàn ông.” Kiều Quỳnh An chuyển khỏi nhà bạn trai, chỉ vì bạn trai dường như đã nói lại tình xưa với người yêu cũ.

Một tay khác của Kiều Quỳnh An lại với tới đồng sôcôla và bánh donuts ngọt chết người, bóc đưa vào miệng.

Đinh Từ Ninh bắt đầu đi lắc đầu.

“Thôi thôi, cho dù Quỳnh An có béo hơn thì cũng không bằng tớ.” Đang mang thai cũng xinh đẹp động lòng người, Hoa Hân cười nói.

“Không giống nhau, cậu là phụ nữ có thai.”

“Đúng, cậu là phụ nữ có thai, cho nên không thể ăn đồ ăn vặt này, cũng không thể uống rượu.” Lạc Đình Đình lấy rượu đỏ trước mặt cô ấy qua chỗ mình, đổi thành một ly sữa tươi.

Hoa Hân buồn rầu, nhưng vẫn ngoan ngoãn uống sữa tươi.

“Đề tài vừa rồi?” Hoa Hân chau mày. Ôi, phụ nữ có thai trí nhớ thật không tốt.

“Nói đến hành vi khác thường của chồng trước của Đình Đình.” Kiều Quỳnh An nói.

“Theo hiểu biết của tớ về anh ta, trong từ điển của anh ta không có hai chữ ‘hối hận’.” Lạc Đình Đình cho rằng không có người đàn ông nào có thể tự tin vào bản thân như Đông Phương Bách.

“Trên thương trường thì đúng là không có hai chữ ‘hối hận’, nhưng trong tình yêu thì từ nào cũng có.” Hoa Hân phân tích như thế.

“Đúng vậy, công việc và tình yêu là hai chuyện khác nhau, nhưng bọn đàn ông lại thường nhập hai chuyện đó thành một.” Đánh giá của Đinh Từ Ninh đối với đàn ông thật sự là vô cùng thâm hại.

Ai kêu mỗi tình đầu của cô ấy lại hủy hôn trước ngày cưới, đồng thời cũng hủy đi sự tin tưởng đối với đàn ông của cô ấy.

“Cho nên ý của cậu là.....” Kiều Quỳnh An hỏi.

“Ngu ngốc, anh ta là tên ngu ngốc siêu cấp lớn hàng thật giá thật.”

Đinh Từ Ninh nói ra đáp án làm cho bốn người phụ nữ cười vang.

“Suyt! Tiểu Húc đang ngủ, đừng ồn ỹ.” Hoa Hân để ngón trỏ lên môi, muốn mọi người nhỏ tiếng chút.

“Vậy làm sao bây giờ, Tiểu Húc có thể bị di truyền từ anh ta, cũng là một tên ngu ngốc hay không?” Lạc Đình Đình bắt đầu lo lắng cho con mình.

“Yên tâm, Tiểu Húc tuyệt đối sẽ không ngu ngốc.” Hoa Hân rất tin tưởng con nuôi của mình.

“Không sai, Tiểu Húc lớn lên nhất định sẽ khác với những tên đàn ông ngu ngốc kia, là một người đàn ông tốt, nghiêm túc và chung tình.” Kiều Quỳnh An cũng tin tưởng con nuôi của mình.

Lạc Đình Đình che miệng cười trộm.

Nếu Tiểu Húc nghe được các mẹ nuôi đang khen mình, chắc chắn sẽ rất vui vẻ.

Sau khi thảo luận sự khác biệt giữa Tiểu Húc và Đông Phương Bách, Đình Từ Ninh lại nói sang chủ đề khác.

“Hôm nay một cô bé ở công ty có đưa cho tớ một quyển tạp chí, nghe đâu là thứ mà giới trẻ bây giờ thích nhất, bên trong có một vài kiểu quần áo và trang sức phụ kiện, ngoài ra còn có cái này.....” Đình Từ Ninh lấy một quyển tạp chí của ca sĩ nổi tiếng hiện nay từ trong túi xách ra, lật vài cái, lật đến trang kia.

“Kiểm tra ti số đào hoa của cậu trong tháng này –” Đình Từ Ninh giơ tạp chí trước mặt Lạc Đình Đình muốn cô chọn một trong năm loại màu.

“Màu đỏ.”

“Màu đỏ hả, chúng ta hãy xem ti số đào hoa của cậu.....” Sau đó lật một trang.

“Wow! Thật kinh khủng.” Đình Từ Ninh cười vô cùng vui vẻ, giơ kết quả ra. “Tháng này có thể nói cậu là chòm sao sáng nhất, người khác phái vòng quanh bên cạnh giống như hành tinh xoay quanh mặt trời, bọn họ bị nội tiết tố mạnh mẽ của cậu hấp dẫn, tháng này sẽ không ngừng xoay quanh bên người cậu, quá nhiều lựa chọn làm cho cậu có chút khó xử.”

“Sao có thể chứ!” Lạc Đình Đình không tin loại kiểm tra của con nít tám tuổi.”

“Khi cậu mặc váy ngắn làm việc ở tiệm cà phê, nhìn vào dáng vẻ thanh xuân xinh đẹp kia thì có ai biết cậu đã 30 tuổi, còn có con.” Hoa Hân nói.

“Không sai, cậu có ý đúng không, hừ hừ, bây giờ tớ mới biết cậu có tâm cơ siêu nặng.” Kiều Quỳnh An tỏ vẻ bưng tỉnh đại ngộ.

Lạc Đình Đình không phủ nhận, cũng không thừa nhận.

Mặc váy ngắn là vì cô có đôi chân đẹp người gặp người thích, mà cố ý mặc váy ngắn là vì cô biết Đông Phương Bách sẽ phát điên, cho nên đương nhiên cô ước gì váy càng ngắn càng tốt, ha ha.

Kết quả kiểm tra trên tạp chí, Lạc Đình Đình không đặt trong lòng.

Nhưng thứ hai khi cô đi làm, thì có hoa hồng nặc danh đưa tới, Lạc Đình Đình vừa mừng vừa sợ, người phụ nữ nào không thích được tặng hoa, đặc biệt mười năm qua cô chưa từng được “chồng trước” Đông Phương Bách tặng hoa.

Chẳng lẽ vận đào hoa của cô thực sự mở?

Thật sự mở.

Lại cách một tuần, cô được một anh đẹp trai trẻ tuổi hẹn đi chơi.

Âu Trúc Thanh, là quản lý của công ty bất động sản gần tiệm cà phê, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tướng mạo anh tuấn nhã nhặn.

Hắn thường đến uống cà phê, tính cách hài hước thú vị lại nói nhiều, nên nhanh chóng quen thuộc với toàn bộ nhân viên của tiệm cà phê.

Lạc Đình Đình thích sức sống tuổi trẻ của hắn, cũng biết hắn thường mượn cớ để nói chuyện phiếm với cô, nhưng cô không ngờ, hắn lại mở miệng hẹn cô.

“Chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi, giống như bạn bè bình thường, tối cuối tuần, nhẹ nhàng tự tại, cô không cần cảm thấy áp lực.”

Khi Âu Trúc Thanh hẹn cô đã nói như thế.

Thật ra thì ăn cơm với Âu Trúc Thanh cô không cảm thấy áp lực.

Tuổi của hắn nhỏ hơn cô, cô coi hắn như em trai mà đối đãi, huống hồ cô cũng không cảm nhận được Âu Trúc Thanh có ý theo đuổi cô.

Có lẽ hắn có hảo cảm với cô hơn những người phụ nữ khác, nhưng cũng chỉ có thế.

Bây giờ người trẻ tuổi rất thông minh, sẽ không cắt đứt con đường tương lai của mình, tình yêu cũng vậy, trước khi xác định thì mọi người đều là bạn bè.

Vì thế Lạc Đình Đình rất hào phóng nhận lời mời của hắn.

Mà ba cô hàng xóm thân thiết của cô vừa nghe được có đàn ông mời cô ăn cơm, còn là một anh đẹp trai nhỏ tuổi hơn cô, ai cũng tình nguyện giúp cô trông Tiểu Húc, để cô thuận lợi đi hẹn hò.

Buổi tối cuối tuần, trước khi Lạc Đình Đình tan việc, Âu Trúc Thanh đã đến tiệm ngồi chờ.

Rất đúng giờ, điểm này làm cho ấn tượng với hấn của Lạc Đình Đình tăng thêm một chút.

Thay đồng phục xong, Lạc Đình Đình sửa sang lại quần áo một chút, cô thay một cái váy ren xinh đẹp và đôi giày sandal cao gót, làm cho cặp đùi đẹp của cô càng thêm hấp dẫn người khác.

“Hi, tôi xong rồi.”

Âu Trúc Thanh không che giấu được kinh diễm trong mắt.

“Đêm nay nhất định tôi là người làm cho người khác ghen tỵ nhiều nhất, cô thật đẹp, bất kỳ một người đàn ông nào nhìn thấy cô đều sẽ ước được thay thế vị trí của tôi.”

“Miệng của cậu chắc chắn đã bôi mật.” Lạc Đình Đình cười vô cùng vui vẻ.

Phụ nữ đều dựa vào lỗ tai để sống – cô không nhớ mình đã nghe câu này ở đâu.

“Đến quán ốc ăn đồ nướng được không? Tối cuối tuần rất náo nhiệt.” Âu Trúc Thanh cười đề nghị.

“Tối cuối tuần của người trẻ tuổi đều như vậy sao?”

Âu Trúc Thanh ngửa đầu cười to: “Cô chỉ lớn hơn tôi ba tuổi, sao lại nói như mình là một người già vậy?”

Bọn họ đi trên vỉa hè, đi đến trạm xe điện gần nhất.

Cuối tuần tại khắp các con phố tại Đài Bắc đều có bầu không khí chè chén say sưa, có thể vì ngày mai là ngày nghỉ, mọi người không muốn đợi nhà, dốc toàn lực chuẩn bị vượt qua một buổi tối vui sướng.

“Hàng hai và hàng ba có khác biệt rất lớn.”

“Kiểu như cô chính là thực nữ, thực nữ làm cho rất nhiều người trẻ tuổi thêm nhỏ giải.”

Lạc Đình Đình biết Âu Trúc Thanh đang trêu chọc cô.

“Cám ơn cậu, có cái miệng ngọt của cậu, chắc chắn trong công việc công trạng của cậu rất nhiều.”

Bọn họ cùng nhau đi vào trạm xe điện ngầm, đứng giữa đám đông, Âu Trúc Thanh rất thân sĩ, cũng rất tri kỷ bảo vệ cô khỏi những người khác.

“Tôi khen thật lòng đấy.” Âu Trúc Thanh giả vờ “cô thật sự làm tôi đau lòng”.

Lạc Đình Đình che miệng cười khẽ.

Người trẻ tuổi bây giờ đúng là không thể coi thường, nếu không phải cô đã sớm hiểu được hết thì có lẽ sẽ phải trả giá đắt, hơn nữa cô thực sự coi Âu Trúc Thanh là em trai, bằng không thật sự sẽ trượt chân rơi vào hố sâu.

Lạc Đình Đình vỗ nhẹ cánh tay Âu Trúc Thanh. “Được rồi, nếu còn khen nữa tôi sẽ bay lên trời mất.”

“Yên tâm, tôi sẽ giữ cô lại.”

Bọn họ lên tàu xe điện ngầm, Âu Trúc Thanh che chở Lạc Đình Đình cùng bước vào trong xe.

Tất cả mọi chuyện đều tự nhiên như thế, hai người bọn họ nói chuyện cười đùa cũng thật thoải mái, nhưng trong mắt một người khác thì không phải như vậy.

Đông Phương Bách vốn muốn đi vào tiệm cà phê, lại nhìn thấy Lạc Đình Đình đi cùng một người đàn ông trẻ tuổi, anh bám theo từ nãy giờ, thấy hai người bọn họ hành động thân mật, trong lòng nổi lên một ngọn lửa không tên.

Anh quên hành vi của mình lúc này tên là ‘theo dõi’, ngọn lửa thiêu đốt trong hai mắt tên là ‘ghen’, anh cũng đi vào xe điện ngầm, tiếp tục bám theo —

“Cám ơn cậu, làm cậu tốn kém rồi, đêm nay tôi rất vui.”

“Là bạn bè thì đừng nói như vậy, đêm nay tôi cũng rất vui vẻ, có người đẹp làm bạn tất cả đều đáng giá.”

Kết thúc buổi tối cuối tuần vui vẻ, khoảng mười giờ đêm Âu Trúc Thanh đưa Lạc Đình Đình về nhà, bọn họ đứng dưới lầu nói lời tạm biệt.

“Lần tới tôi sẽ mời cậu.” Lạc Đình Đình thích thời gian ở cùng Âu Trúc Thanh, thoải mái tự tại, nhưng chỉ là bạn bè, không hơn.

Hắn là Âu Trúc Thanh cũng cảm nhận được thành ý làm bạn của cô.

“Ok, tôi đi đây, bye bye.” Âu Trúc Thanh nói lời tạm biệt, xoay người đi về phía trạm xe điện ngầm.

“Hẹn hò với đàn ông rất vui nhĩ?”

Ngay khi Lạc Đình Đình cúi đầu tìm thẻ mở cửa trong túi xách, giọng nói âm trầm của Đông Phương Bách vang lên từ sau lưng cô.

Lạc Đình Đình lập tức xoay người, mãnh liệt vỗ ngực.

“Anh..! Sao anh lại ở đây?”

Tại sao Đông Phương Bách lại xuất hiện ở đây, anh không nên biết chỗ ở của cô mới đúng.

Lạc Đình Đình nhìn tây trang luôn thẳng tắp của anh, lúc này đã có chút xóc xếch, trên mặt cũng lộ vẻ chật vật, mắt đi phong thái ông chủ lớn.

“Không phải anh. Đã theo dõi tôi chứ?” Không thể nào, Đông Phương Bách sẽ không làm loại chuyện này.

Đôi mắt Đông Phương Bách chợt lóe, gián tiếp thừa nhận phán đoán của Lạc Đình Đình.

“Anh thật sự theo dõi tôi!”

Hơn nữa có thể là từ khi cô và Âu Trúc Thanh rời khỏi tiệm cà phê đi đến quán ốc ăn cơm, anh vẫn luôn bám theo.

“Hành vi này của anh rất biến thái anh có biết không hả?”

Đông Phương Bách biết tất cả rất kỳ lạ, bao gồm tâm trạng và hành vi của anh, sau khi ly hôn đều thay đổi thật lớn, nhưng giờ khắc này anh đã không quản được nhiều như vậy.

Đặc biệt hôm nay anh còn chính mắt nhìn thấy vợ mình hẹn hò với người đàn ông khác, tim của anh giống như bị lửa thiêu đốt – điên cuồng phẫn nộ.

Anh kìm chặt cánh tay của Lạc Đình Đình, trong đôi mắt là hai ngọn lửa ghen tuông đang bốc cháy dữ dội.

“Anh không cho em hẹn hò với người đàn ông khác!”

“Anh dựa vào cái gì?”

“Dựa vào anh là chồng của em.”

“Sai, là chồng trước.”

Lạc Đình Đình mặc kệ anh, cô quệt thẻ mở cửa ra, nhưng không ngờ Đông Phương Bách lại giữ chặt cô từ phía sau, cùng đi vào tòa nhà.

“Này, anh.”

Quên đi, Lạc Đình Đình nhìn bảo vệ đang chú ý đến hai người bọn họ, nghĩ rằng cãi nhau cũng không tốt, mặc dù đã ly hôn, cô vẫn lo lắng thân phận ông chủ lớn của anh.

Huống hồ cô không muốn bị phóng viên biết được, cô là ‘vợ trước của tổng giám đốc Đông Phương Bách’ bởi vì thân phận này sẽ phá hủy cuộc sống bình yên của cô.

Bọn họ cùng nhau đi vào thang máy, Đông Phương Bách đi theo phía sau cô.

“Em đi hẹn hò, còn Tiểu Húc thì sao?”

“Anh yên tâm, Tiểu Húc ở chỗ của mẹ nuôi nó.”

Cuối cùng người cha cuồng công việc này cũng quan tâm Tiểu Húc một chút.

“Mẹ nuôi?”

Đông Phương Bách nhìn quanh nơi ở của vợ, mày bắt giác nhíu chặt.

Chỗ này tuy rằng sạch sẽ, nhưng rất nhỏ, đồ dùng gia đình không nhiều lắm, hơn nữa cũng có giá rẻ, anh bắt đầu hoài nghi, vợ anh thật sự có thể gạt bỏ cuộc sống giàu có để sống ở một nơi như thế này?

Nhưng đáp án rất rõ ràng, dường như Lạc Đình Đình thật sự cảm thấy cuộc sống sau khi rời khỏi anh vui vẻ hơn nhiều so với lúc trước.

Đông Phương Bách giấu kín đá kích trong lòng.

“Đúng, tôi đến đây ở rồi quen được mấy người bạn tốt, bọn họ đều rất thích Tiểu Húc, Tiểu Húc một hơi có ba người mẹ nuôi.”

Cẩn thận nghĩ lại, hình như anh có nghe Tiểu Húc nhắc tới, nhưng ấn tượng rất mơ hồ, có lẽ thời gian và không gian anh dành cho con trai mình thật sự quá ít.

“Anh ngồi đi, tôi sang cách vách đón Tiểu Húc về.”

Lạc Đình Đình đi qua trước mặt anh, Đông Phương Bách lại đưa tay kéo cô về phía mình, cô lao đảo ngã lên người anh.

Anh giữ chặt vòng eo mảnh mai của cô, hai người mắt đối mắt.

“Anh buông tôi ra, anh. Muốn làm gì?” Lạc Đình Đình lảng tránh ánh mắt cực nóng của anh, vịn vẹo thân mình muốn thoát khỏi kiềm chế.

Nhưng cô vịn vẹo là một hành vi rất không khôn ngoan.

Cô cảm giác có một vật đang dần cứng lên dưới mông, cả người cô cứng đờ!

Đã sinh con đương nhiên cô không ngại thẹn cho rằng đó là điện thoại di động hoặc là thứ gì đó trong túi tiền của Đông Phương Bách.

Cô tức giận trừng mắt nhìn Đông Phương Bách.

Đông Phương Bách nhún nhún vai. “Ai kêu em lộn xộn.” Trên thực tế, anh rất hưởng thụ, ước gì cô tiếp tục lộn xộn.

“Anh buông tôi ra đi!” Lạc Đình Đình rất không có nghĩa khí nói.

“Sao có thể chứ.” Vợ mềm mại xinh đẹp trong ngực, lúc này mà còn buông ra thì không phải đàn ông.

Lạc Đình Đình thông minh không vịn vẹo nữa, nhưng cô phát hiện bàn tay to bên hông cô bắt đầu xằng bậy, cô quay đầu muốn mắng anh, lại bị hôn.

Cảm xúc xa cách khi hai môi chạm vào nhau thì bắt đầu bùng nổ.

“Ừm.” Cô không thể kiềm chế mà phát ra tiếng rên rỉ.

Hai người đã từng vô cùng phù hợp trên giường, đã lâu chưa đụng chạm vào đối phương, lúc này vừa chạm vào nhau thì như thiên lôi động địa hóa, lập tức không thể cứu vãn.

Giữa bọn họ là ai trước chủ động đã không còn quan trọng.

Lạc Đình Đình xoay người ngồi sát vào Đông Phương Bách, hai người chặt chẽ dán vào nhau.

Cô cởi áo của anh, anh thô lỗ dẫn dắt cô.

Môi lưỡi chưa từng rời khỏi nhau.

Bầu ngực của cô bị bàn tay to của anh thân mật nắm giữ, vỗ về chơi đùa thật kích thích.

Nụ hoa của cô cứng lên, khát cầu sự đụng chạm của anh.

Anh như cô mong muốn.

Lưỡi linh hoạt chơi đùa nụ hoa, cô ôm lấy cổ anh, hưởng thụ sự phục vụ.

“Ừm. A.” Cô bất giác vịn vẹo eo.

Bàn tay to trượt xuống váy của cô, thuận lợi mò vào giữa hai chân ướt át.

Bỗng nhiên cảm thấy cô mặc váy ngắn như thế cũng có chỗ tiện lợi, nhưng anh vẫn tức giận, ngoại trừ anh còn có rất nhiều đàn ông nhìn thấy đùi đẹp của cô.

Hoàn hảo nơi trước mặt chỉ một mình anh mới có thể đụng vào.

Về mặt ích kỷ của đàn ông này, Đông Phương Bách thừa nhận, lòng dạ của anh rất nhỏ nhen.

“Em ướt đầm.” Ướt đầm chờ đợi anh tiến vào.

Đông Phương Bách cởi quần lót của mình ra, cậu nhỏ của anh bị nhốt bên trong rất khổ sở.

Anh vỗ nhẹ hông cô, muốn cô nâng lên một chút, anh nhanh chóng cởi bỏ quần lót, kéo khóa kéo xuống, giải phóng cậu nhỏ của anh.

Cứng rắn nháy mắt hất ra, hai tay đặt trên vòng eo mảnh mai của cô, nhấn xuống.

“A.....” Anh đi vào cô.

Uớt át đi thẳng vào, không có trở ngại gì, chỉ có tràn đầy ảm áp và sung sướng.

Anh bắt đầu chuyển động, mãnh liệt ra vào nơi trơn ướt của cô.

“Không, a, a.....”

Đã lâu không nhận được khoái cảm kịch liệt này, cô sắp không chế không được, rất nhanh, cô đã lên đỉnh.

Nhưng anh vẫn chưa, nam tính to lớn đang mãnh liệt ra vào.

Anh lật cô lại, để cô nằm trên sofa, tay nắm mắt cá chân của cô, muốn cô hoàn toàn phơi bày trước mặt mình.

Cắm vào rồi rút ra, mang theo chút trừng phạt.

Anh cuồng liệt chạy nước rút, cuối cùng, giải phóng vào sâu bên trong cô.....

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Nhận Tội Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 7:

Đêm, dần dần sâu.

Mùi vị hoan ái trong không khí dần tiêu tán.

Lạc Đình Đình nằm ngủ say trên giường, Đông Phương Bách lại rất thanh tỉnh.

Không ngủ được.

Anh đi tới trước cửa sổ, nhẹ nhàng mở cửa sổ ra.

Bầu không khí của Đài Bắc thật sự không thể khen tặng, ở lầu 12 mà vẫn có thể nghe thấy tiếng xe chạy ầm ỹ.

Giống như suy nghĩ của anh lúc này.

Không phải dùng một một từ ‘loạn’ là có thể hình dung.

Sống đến ba mươi lăm tuổi, từ nhỏ đến lớn, trọng tâm gần như đều đặt trên sự nghiệp, công việc có thể cho anh cảm giác thỏa mãn và thành tựu, đây là chuyện không thể phủ nhận.

Ngay cả chuyện lớn của đời người cũng nghe theo lệnh của cha mẹ, đương nhiên anh tuyệt đối không có không vừa lòng với Lạc Đình Đình, nếu không, cũng sẽ không gật đầu đồng ý cưới cô.

Mà Lạc Đình Đình cũng là một người vợ tốt, mẹ tốt, dùng mười năm huy hoàng nhất của phụ nữ đặt vào gia đình, con trai và anh.

Vốn tưởng rằng cô đã hài lòng với cuộc sống của mình, vừa lòng người chồng là anh.

Nhưng..... Anh sai rồi.

Sau khi Lạc Đình Đình kiên quyết ly hôn, cuộc sống của anh không hiểu sao lại xuất hiện nhiều ngã rẽ, làm anh không biết mình phải đi đường nào.

Khoảng thời gian này anh đi làm lúc nào cũng mất tập trung, thường xuyên bỏ bê công việc chạy đi uống cà phê, sau khi đi xã giao về nhà thì lại thấy ngôi nhà kia không có hơi thở của con người, ngủ trên chiếc giường quen thuộc cũng không thể ngủ sâu.

Vốn dĩ anh nghĩ rằng ly hôn cũng không có sao hết, dù sao đời sống hôn nhân trong cuộc đời của anh, không quá quan trọng.

Nhưng, khi đang làm việc anh lại nhớ vợ và con trai.

Aizz! Đây gọi là gì?

Thượng đế trên người thật sự tàn nhẫn!

Toàn bộ con người chỉ khi mất đi mới biết quý trọng, tim mới có thể đau, không ngờ người hô mưa gọi gió trên thương trường như anh mà cũng phải trải nghiệm cảm giác này.

Anh không thích vợ mặc váy ngắn bùng cả phê cho khách trước mặt người đàn ông khác. Lại càng không thích có đàn ông lấy cớ mua cà phê để nói chuyện phiếm với vợ anh. Điều không thể chấp nhận nhất là, vợ của anh lại đi hẹn hò với người đàn ông khác vui vẻ trải qua buổi tối cuối tuần.

Mà anh, giống như một tên biến thái điên cuồng bám theo phía sau bọn họ.

Anh ghen tị đến sắp phát điên.

Anh chưa từng nghĩ mình đối với vợ lại có ham muốn chiếm hữu lớn như vậy, anh hối hận không thôi, tự trách bản thân tại sao hôm đó lại đồng ý ký tên ly hôn.

Muốn cứu vãn..... Đợi chút, Đông Phương Bách ngừng suy nghĩ, không sai, anh muốn cứu vãn, nhưng vợ của anh không muốn.

Có thể thấy được trước kia anh là một người chồng thất bại cỡ nào!

Đông Phương Bách đi tới cạnh giường, vươn tay cẩn thận vuốt ve khuôn mặt say ngủ của Lạc Đình Đình.....

Em sẽ đồng ý sao? Đồng ý cho anh một cơ hội nữa?

Trong mắt của anh đều là thâm tình và mong đợi.

Lại cho anh một cơ hội nữa, Đình Đình, lần này anh sẽ thay đổi như kỳ vọng của em.....

Đông Phương Bách nắm tay Lạc Đình Đình, trong lòng không ngừng cầu xin.

Tĩnh tĩnh! Tiếng chuông cửa thanh thúy ngắt đứt suy nghĩ của Đông Phương Bách.

Đông Phương Bách sợ tiếng chuông đánh thức Lạc Đình Đình, anh vội vã đi ra mở cửa —

Cửa vừa mở, Kiều Quỳnh An nhẹ nhàng thò ra.

“Đình Đình, thi ra cậu ở nhà, Tiểu Húc nó.....” Kiều Quỳnh An ngưng nói, cô phát hiện người mở cửa là một người đàn ông đang ở trần.

Ách, không có lộ hết, nửa người dưới của anh mặc quần tây, nửa người trên..... Rất nam tính, rắn chắc không có một chút sẹo sẹo, tóc rối tán loạn, thật kêu gọi.

Biểu cảm của Kiều Quỳnh An rất thú vị.

Vốn nghĩ không tới mười giờ Lạc Đình Đình sẽ về, mà chờ mãi đến nửa đêm vẫn không thấy cô ấy sang đón Tiểu Húc.

Tiểu Húc ở chỗ cô ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại thì ầm ĩ muốn về nhà, cho nên cô mới dẫn bé tới đây nhấn chuông, nếu biết Lạc Đình Đình dẫn đàn ông về nhà, hơn nữa còn làm chuyện ái muội, cô sẽ đỡ Tiểu Húc ngủ lại nhà cô đêm nay.

Ôi, không, Kiều Quỳnh An tỉnh ngộ, cô nên che mắt Tiểu Húc lại mới đúng, sao có thể để cho bé nhìn thấy bạn trai mới của mẹ chứ.....

“Tiểu Húc.....” Khi Kiều Quỳnh An còn chưa kịp hành động, Tiểu Húc còn buồn ngủ nhận ra người đàn ông trong cửa là —

“Cha!” Tiểu Húc nhào vào lòng Đông Phương Bách.

Cha?

Kiều Quỳnh An nhìn người đàn ông khỏa thân rồi lại nhìn Tiểu Húc, Tiểu Húc kêu người này là cha..... Cho nên đây là ‘chồng trước’ của Đình Đình?

Nhưng rõ ràng Đình Đình đã nói hôm nay cô ấy đi hẹn hò với cậu em đẹp trai, tại sao bây giờ đối tượng lại biến thành chồng trước?

“Quỳnh An? Thật xin lỗi, tớ quên đi đón Tiểu Húc về.” Lạc Đình Đình bị tiếng nói chuyện bên ngoài đánh thức, cô vội vã mặc áo ngủ chạy ra ngoài.

“Ha ha, không sao hết, không sao hết.” Kiều Quỳnh An nghe được mùi hương sau khi hoan ái trên người Lạc Đình Đình.

“Hai người bạn, hai người bạn, tớ đi về trước.”

“Bận!” từ này thật mờ ám, Kiều Quỳnh An rất biết điều đi ra còn thuận tiện đóng cửa, để gia đình bọn họ bồi đắp tình cảm.

“Cha, Cha.” Nhìn thấy Đông Phương Bách ở trong nhà mới của mình và mẹ, Tiểu Húc vui vẻ đến mức hết buồn ngủ, bé quẩn quít lấy Đông Phương Bách nói chuyện lúi lo y như một con chim nhỏ.

So với sự vui vẻ của Tiểu Húc, lúc này Lạc Đình Đình lại ảo não đến nỗi muốn tìm một cái lỗ chui xuống.

Tại sao cô lại thất thủ dễ như vậy, mới bị anh quyến rũ một chút đã. Để anh ăn sạch!

Hu hu. Lạc Đình Đình, mày thật sự là một chút dè dặt của phụ nữ cũng không có!

Giờ tốt rồi, hai người đã ly hôn mà còn lên giường.

Cô thật sự rất muốn đập đầu vào tường làm cho mình bất tỉnh, để không cần đối mặt với tình cảnh lúng túng này.

May mắn Tiểu Húc đã trở lại, cô có thể tránh khỏi tình huống một mình đối mặt với Đông Phương Bách.

Lạc Đình Đình nhắm mắt, cô không thể chưa đánh đã loạn, phải bình tĩnh.

Cho dù không muốn đối mặt, cô vẫn phải nói rõ ràng với Đông Phương Bách, đêm nay chỉ là nhất thời ý loạn tình mê, không có bất cứ ý nghĩa gì hết.

“Cha, cha sẽ chuyển đến ở chung với con và mẹ ư?” Anh bạn nhỏ hồn nhiên nghĩ rằng, cha xuất hiện ở nhà mới của mình và mẹ thì tất cả sẽ trở về như trước.

“Sẽ không, Tiểu Húc, cha sẽ không sống chung với chúng ta.” Lạc Đình Đình nhanh chóng đánh gãy suy nghĩ của Tiểu Húc.

“A~.” Về mặt cô đơn của Tiểu Húc làm cho Lạc Đình Đình cảm thấy có ai đó đang tát mình một cái.

Trước khi ly hôn cô đã nghĩ Đông Phương Bách rất ít tham dự vào quá trình trưởng thành của Tiểu Húc, nên cho dù cô và Tiểu Húc chuyển đi, Tiểu Húc cũng sẽ không quá nhớ tới cha mình.

Nhưng cô đã quên cha con trời sinh, mặc kệ thế nào, Đông Phương Bách vẫn là cha của Tiểu Húc.

“Tiểu Húc, không sao hết, bây giờ cha đã biết con và mẹ ở đây, cha có rảnh sẽ tới thăm hai người.” Không phải con, mà là hai người, bao gồm cả Lạc Đình Đình.

Lạc Đình Đình tức giận trừng mắt nhìn Đông Phương Bách, dùng ánh mắt không tiếng động cảnh cáo anh: Chuyện bản thân không làm được thì đừng tùy tiện hứa!

Sao em biết anh không làm được? Đông Phương Bách cũng không tiếng động đáp lại cô.

Lạc Đình Đình nổi đóa.

“Tiểu Húc, con đi ngủ đi.” Lạc Đình Đình nhanh chóng cách ly Tiểu Húc, miễn cho một hồi Đông Phương Bách lại hứa thêm vài chuyện mà bản thân không làm được.

“Mẹ, ngày mai cha có đi vườn bách thú với chúng ta không?” Tiểu Húc có vẻ lưu luyến không rời.

“Sẽ không, tiểu bảo bối, cha không rảnh.”

“Cha ơi cha không rảnh sao?” Ở cửa phòng ngủ, Tiểu Húc vẫn không nhận được quay đầu hỏi.

Đông Phương Bách chần chờ một chút, ngày mai là chủ nhật, đối với phần lớn mọi người thì chủ nhật là ngày nghỉ, nhưng anh có một cuộc họp xuyên quốc gia vô cùng quan trọng phải tham dự.

Lạc Đình Đình biết rõ Đông Phương Bách chần chờ là có ý nghĩa gì, quả nhiên không nên ôm quá nhiều kỳ vọng với anh ta.

Cô khẽ vỗ lên mặt Tiểu Húc: “Tiểu Húc, ngoan, cha của con thật sự có rất nhiều việc, ngày mai mẹ và con cùng đi, hướng hồ các bạn trong vườn bách thú nếu nhìn thấy cha của con có lẽ sẽ không vui!”

“A~.” Tiểu Húc thất vọng chậm rì rì đi vào phòng ngủ, nhìn bóng lưng nhỏ bé cô đơn của con trai, lửa giận trong lòng Lạc Đình Đình cháy bùng lên.

Cô trực tiếp đi tới cửa, tiễn khách.

“Anh nên đi rồi.”

“Đình Đình, chúng ta nói chuyện.”

“Không, giữa chúng ta không có gì để nói.” Lạc Đình Đình mãnh liệt từ chối. “Anh nhanh. Không, anh mặc quần áo vào trước đi.”

Lạc Đình Đình thúc giục anh.

Vừa nãy đã bị Kiều Quỳnh An nhìn thấy anh ở trần đứng trong nhà cô, ngày mai chắc chắn cô sẽ bị ba người bọn họ ép hỏi.

Đêm thực sự sâu, Lạc Đình Đình đã tỏ vẻ không muốn nói chuyện với anh, bây giờ dù anh nói gì cũng không có tác dụng, nếu thực sự cảm thấy hối hận, thì anh nên hành động mới đúng.

Anh cũng không nói mấy câu cầu xin Lạc Đình Đình trở lại bên cạnh anh, bây giờ anh mới biết, tuy bề ngoài vợ anh rất yếu mềm, nhưng trong lòng lại rất cứng rắn.

Đông Phương Bách đành phải đi vào phòng ngủ mặc quần áo, trước khi đi anh bỏ lại một câu: “Anh sẽ còn đến nữa.”

Lạc Đình Đình đóng sầm cửa.

Hừ, đến thì đến, tôi sẽ không mở cửa – cô làm mặt quỷ với cánh cửa.

Mười giờ sáng ngày hôm sau, Lạc Đình Đình chuẩn bị xong sandwich, cơm, trái cây và nước uống, lại sửa soạn cho Tiểu Húc thành một cậu nhóc đẹp trai đáng yêu, bọn họ chuẩn bị xuất phát đến vườn bách thú.

“Đến, Tiểu Húc, đội mũ lên nào.” Lạc Đình Đình giúp Tiểu Húc đội mũ đôi mẹ con lên. “Chúng ta xuất phát thôi!”

“Xuất phát!”

Nhưng bộ đàm trên cửa phát ra âm thanh, làm cho bọn họ dừng bước, là bảo vệ của tòa nhà gọi tới.

“Xin hỏi có chuyện gì không?” Lạc Đình Đình nghi hoặc tiếp bộ đàm.

“Cô Lạc, ở dưới lầu có một người đàn ông họ Đông Phương tìm cô.”

Đông Phương? Không phải là Đông Phương Bách chứ?

“Cô có muốn cho anh ta đi lên không?”

“Không, không cần, đúng lúc tôi muốn xuống lầu, anh bảo anh ta chờ một lát.”

Tiểu Húc nghe được câu nói của bác bảo vệ, bé vui vẻ hỏi mẹ: “Là cha đúng không? Cha đến đây, cha muốn đi vườn bách thú với chúng ta.”

Bé lôi kéo Lạc Đình Đình vội vàng chạy xuống lầu.

Lạc Đình Đình không thể tin được, nhưng đàn ông họ Đông Phương mà cô biết chỉ có một người.

Đi đến trước cửa lớn của tòa nhà, người đứng chờ trước chốt bảo vệ quả nhiên là Đông Phương Bách.

“Cha.” Tiểu Húc chạy lên, thân hình nho nhỏ được người cha cao lớn ôm lên.

Đông Phương Bách mặc áo polo màu lam kết hợp với quần thường màu trắng, dáng người của anh vốn đã rất đẹp bây giờ mặc thể này lại còn đẹp hơn.

“Tiểu Húc, thật tốt quá, cha tới kịp.”

“Cha muốn đi vườn bách thú với con và mẹ ư?”

“Ừ, đúng, nhưng cha sợ mẹ con không đồng ý.” Đông Phương Bách cố ý nhìn về phía Lạc Đình Đình.

Lạc Đình Đình đương nhiên không đành lòng làm bảo bối thất vọng, đặc biệt bây giờ bảo bối còn dùng một đôi mắt khát vọng nhìn cô.

“Nếu cha của con có thời gian đi cùng chúng ta, đương nhiên mẹ sẽ hoan nghênh.”

Anh không phải người coi công việc còn quan trọng hơn cả gia đình sao? Vậy mà có thể bỏ lỡ ngày cuối tuần để đi chơi với mẹ con cô, thật sự là không thể hiểu nổi.

“Vậy đi thôi!” Đông Phương Bách sẵn sàng tiếp nhận giỏ đồ ăn trong tay Lạc Đình Đình, anh dắt Tiểu Húc đi về hướng chiếc xe quý giá của mình.

“Đợi chút, chúng ta không đi xe hơi, đi xe điện ngầm tiện hơn.”

Đông Phương Bách nheo mắt: “Đi xe điện ngầm?”

“Ừ, đi xe điện ngầm thì vừa xuống đã tới vườn bách thú, tiện lợi lại bảo vệ môi trường.”

“Được, vậy đi xe điện ngầm.” Cảm giác được Lạc Đình Đình đang cố ý khiêu chiến anh, nhưng anh không thèm để ý, làm theo ý của cô đi.

Lạc Đình Đình trừng mắt nhìn Đông Phương Bách, lại lần nữa hoài nghi anh uống lộn thuốc.

Một nhà ba người đi vào trạm xe điện ngầm, tổ hợp tuần nam, mỹ nữ, tiểu soái ca hấp dẫn ánh mắt của người qua đường.

Khi lên xe điện ngầm, Tiểu Húc có chỗ ngồi, Lạc Đình Đình và Đông Phương Bách đứng song song nhau.

“Chỉ đi vườn bách thú chơi mà thôi, anh có cần phải mặc đồ đắt tiền quý giá như thế không?” Lạc Đình Đình cắn răng thấp giọng châm chọc nói.

Nhìn anh từ trên xuống dưới, toàn là nhãn hiệu nổi tiếng của Anh, hơn nữa hình như đều là đồ mới.

“Anh từ công ty chạy tới, trên đường đi anh nghĩ rằng mình mặc tây trang đi vào vườn bách thú thì không hợp lắm, nhưng trung tâm thương mại lại chưa bắt đầu bán, đành phải kêu bạn mang quần áo đến.” Bạn tốt bị anh từ trên giường đào lên, bản mặt vốn thối lại càng thối hơn.

“Hôm nay anh không thể không có công việc.” Cô rất hiểu người chồng cuồng công việc này.

“Đúng là có, nhưng anh dời hết rồi.”

Anh nói vô cùng nhẹ nhàng, trước kia anh cảm thấy công việc quan trọng hơn gia đình, nhưng hiện tại anh tình nguyện dời cuộc họp quan trọng chỉ để đi vườn bách thú với vợ và con trai.

Thăng thẩn mà nói, anh vẫn có chút không thói quen, bỏ công việc để vui chơi, chuyện này anh sẽ từ từ thích ứng.

“Tôi không ngại anh đi theo làm người hầu, nhưng tôi cảnh cáo anh, nếu anh dám mất tập trung hoặc luôn cầm điện thoại xử lý công việc ở đây, tôi nhất định sẽ quăng điện thoại đi động của anh vào chuồng thú.” Lạc Đình Đình ác độc nói.

Đông Phương Bách đột nhiên im lặng, dùng ánh mắt thích thú như phát hiện thứ mới xem xét vợ của anh.

Lạc Đình Đình bị cái nhìn kỳ quái của anh làm cho da đầu run lên.

“Anh nhìn cái gì mà nhìn?”

“Anh phát hiện..... Em cần bản một chút cũng không dượng, nhìn đáng vẻ khi uy hiếp anh vừa rồi, chắc chắn, thật sự kém trước rất nhiều!” Đông Phương Bách cười trộm trong lòng.

Phát hiện này thật ra rất thú vị.

Lạc Đình Đình nhếch miệng, đột nhiên bị nói một chút cũng không dượng..... Ặc, cô giả bộ ho nhẹ, lời nói này của Đông Phương Bách căn bản là đang đâm chọc cô.

“Để anh phát hiện bộ mặt thật của tôi cũng không sao hết, dù sao chúng ta cũng đã ly hôn.”

Đông Phương Bách cười nhưng không nói.

Bọn họ đã ly hôn không sai, nhưng vợ chồng ly hôn vẫn có thể tái hợp không phải sao!

Làm cho Lạc Đình Đình rớt mắt lần nữa, biểu hiện của Đông Phương Bách ở vườn bách thú tốt đến lạ.

Anh giống như một người cha tốt điển hình, luôn đáp ứng yêu cầu của Tiểu Húc, có hỏi ắt có trả lời, anh có học thức phong phú nên không bị những chuyện quái lạ của nhóc linh tinh đánh bại.

Anh còn làm một người chồng quan tâm vợ, từ đầu tới cuối anh đều giành xách đồ nặng, mua đồ cũng vậy, thậm chí còn nắm tay cô và Tiểu Húc đi hết toàn bộ khuôn viên vườn bách thú.

Sau đó bọn họ tìm đến dưới một gốc cây có bóng râm để ăn cơm dã ngoại, anh ngồi bên cạnh cô, ăn sandwich cô tự tay làm, để Tiểu Húc nằm trên đùi anh.

Ánh nắng mặt trời xuyên qua kẽ lá, thời tiết tốt vô cùng, tốt đến mức làm cho cô nghĩ rằng tất cả chỉ là một giấc mơ.

Rốt cuộc ly hôn là một giấc mơ? Hay mọi chuyện từ lúc này đến giờ là một giấc mơ? Cô mơ hồ.

Cô thừa nhận, cô không nhận ra Đông Phương Bách đã thay đổi hoàn toàn này.

Rốt cuộc anh muốn gì? Cô đã bị anh làm cho hồ đồ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Nhận Tội Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 8

Bọn họ chơi thật sự vui vẻ, trong đó Tiểu Húc vui vẻ nhất, sau khi rời khỏi vườn bách thú, bọn họ còn cùng nhau ăn tối trước khi về nhà.

“Cảm ơn anh hôm nay đã đi cùng, thật xin lỗi vì đã làm chậm trễ thời gian quý báu của anh, chúng ta nên tạm biệt ở đây, bye bye.”

Đông Phương Bách đưa Lạc Đình Đình và Tiểu Húc về nhà, Lạc Đình Đình muốn trở mặt, vừa tới cửa đã muốn ngăn Đông Phương Bách ở bên ngoài.

Nhưng anh đâu phải một người tốt, ở trên thương trường anh là người xảo quyệt có tiếng.

Đông Phương Bách dùng một chân thành công ngăn ý định đóng cửa của Lạc Đình Đình.

Hai người đứng ở cửa âm thầm so đấu, thật ra thì đàn ông mạnh hơn phụ nữ nhiều, anh chỉ cần dùng sức một chút là có thể đẩy cửa ra, nhưng anh không muốn cũng không thể.

Đã không thể dùng vũ lực để giải quyết, vậy thì dùng trí.

Đông Phương Bách đứng ở cửa hô to với Tiểu Húc: “Tiểu Húc, có muốn cha tắm chung với con hay không?”

Tiểu Húc nghe được thì vô cùng vui vẻ, bé vội vã chạy đến cạnh cửa.

“Muốn, con muốn, con muốn tắm chung với cha.”

Sao Lạc Đình Đình có thể nhẫn tâm làm cho nguyện vọng của con trai tan biến, đành phải bắt đắc dĩ mở cửa để Đông Phương Bách đi vào.

Cô nhìn Tiểu Húc, nghe răng trợn mắt với Đông Phương Bách, đã quen với mặt quỷ của cô Đông Phương Bách không còn ngạc nhiên nữa, nhưng không ngờ một người nghiêm túc như anh lại làm mặt quỷ lại với Lạc Đình Đình.

Lạc Đình Đình sợ đến mức ngây ngốc.

Không phải Đông Phương Bách làm mặt quỷ có công lực cao, mà là.....

Không có thể nào! Có phải cô nhìn lầm rồi hay không?

Tổng giám đốc Đông Phương Bách, đứng đắn, lúc nào cũng yêu cầu hình tượng hoàn mỹ — lại làm ra một hành động trẻ con như thế với cô!

Khó trách cô lại ngây ngốc.

“Ha ha ha —” Anh đang rất đắc ý.

Không ngờ chỉ là một cái mặt quỷ lại có hiệu quả kinh người đến thế.

“Tiểu Húc, đi, chúng ta đi tắm rửa.”

Đông Phương Bách ôm lấy con trai đi vào phòng tắm, để lại Lạc Đình Đình còn sững sờ tại chỗ, giống y như pho tượng.

Sau khi đi vào nhà, Đông Phương Bách đã ở lại hơn ba tiếng đồng hồ, lúc họ về là bảy giờ tối, mà bây giờ đã mười giờ, Tiểu Húc cũng đã đi ngủ.

Lạc Đình Đình ở phòng bếp rửa mấy hộp đựng đồ ăn hôm nay mang theo, Đông Phương Bách từ trong phòng Tiểu Húc đi ra, cảnh tượng nhìn thấy là bóng người xinh đẹp bận rộn trong phòng bếp.

Tóc được cột lại, mặc đồ mặc nhà, tuy không gọi cảm, nhưng bóng lưng của cô cũng đã hấp dẫn anh thật sâu.

Kết hôn mười năm, mặc dù Lạc Đình Đình là một tổng giám đốc phu nhân, nhưng cô luôn chăm lo cho gia đình, chuyện nhà đều do cô làm chỉ có việc vệ sinh nhà cửa là mời nữ giúp việc theo giờ đến dọn ba lần một tuần, việc ăn uống của cả nhà đều do cô phụ trách.

Mặc kệ anh về nhà lúc nào, chỉ cần anh nói mình đói bụng, thì cô đều có thể biến ra đồ ăn nóng hổi hấp dẫn trấn an dạ dày của anh.

Mà anh, lại cảm thấy đó là đương nhiên, chỉ vì cô là vợ anh.

Đông Phương Bách chậm rãi đến gần Lạc Đình Đình, ôm lấy cô từ sau lưng.

“Tiểu Húc ngủ rồi.”

Lạc Đình Đình vì động tác của anh mà cứng đờ.

“Anh nên đi rồi.”

“Không, anh không đi.”

Bàn tay to của Đông Phương Bách bắt đầu rục rịch, từ vạt áo T-shirt mò lên trên.

Cơ thể của cô phản ứng sự vuốt ve của anh, nhưng đầu của cô lại kêu gào: Không được, cô không thể tái phạm một sai lầm lần thứ hai.

Lần trước vì bất cẩn mà thua trận, cô tuyệt đối không thể thuận phục dưới sự vui sướng!

Nhưng đầu và cơ thể của cô lại không phối hợp với nhau.

Anh đang hôn cái gáy nhạy cảm của cô, đó là chỗ nhạy cảm nhất trên cơ thể cô, anh còn nhớ rõ, tìm nhược điểm của cô để xuống tay, thật ác độc!

Cô gần như xụi lơ, đôi môi phản hồng phát ra tiếng rên rỉ.

Bàn tay to gọn của anh nhanh nhẹn cởi quần của cô, kéo quần jean của cô xuống tới mông, cách quần lót, anh dùng tay xoa nắn u huyết của cô.

“Thật ẩm ướt.”

Mật dịch của cô chảy ra, dính ướt lòng bàn tay anh.

Cơ thể của cô rất thành thực, rõ ràng cần sự đụng chạm của anh nhưng.

“Không –” Cô vẫn muốn từ chối, lại không nhận được mà dính sát vào anh.

“Tại sao lại kháng cự? Anh muốn yêu em.” Đông Phương Bách để cô nâng mông cao hơn, anh ngồi xỏm xuống cùi quần jean lẫn quần lót của cô.

“Không, Tiểu Húc, nó.”

“Xuyt, nó ngủ rồi.”

“Không được.” Trên đầu môi cô còn đang giãy dụa.

Cho đến khi Đông Phương Bách —

“A, không, trời ạ, không cần, anh không thể như vậy.”

Anh ngồi xỏm giữa hai chân cô, hôn cô. Lưỡi của anh liếm hết mật dịch của cô.

“Không, không.”

Anh không cho cô né tránh, cái lưỡi linh hoạt của anh làm cho chân cô nhũn ra.

Trong phòng bếp xuân ý dào dạt, Lạc Đình Đình không nhận được rên rỉ, lại phải đè nén khoái cảm của mình, cô sợ bị nghe thấy.

“Anh. Đáng ghét.” Khoái cảm khó nhịn, cô cắn môi dưới, nắm quyền, không nhận được quát khế.

Anh cười khế, đứng dậy, yêu thương vuốt tóc cô.

Cậu nhỏ của anh vận sức chờ phát động, thoát khỏi quần, từ sau lưng, đi vào cô.

“A.” Bàn tay to ôm lấy eo nhỏ của cô, anh liên tiếp tiến công, không cho cô có thời gian thở dốc.

Bọn họ kích động làm tình trong phòng bếp.

Tình cảm truyền qua cơ thể lẫn nhau, bọn họ chia sẻ cao trào cho nhau.

Tối đó, Đông Phương Bách vẫn không đi, anh ngủ trên giường Lạc Đình Đình, thân mật ôm lấy cô, sau khi về phòng bọn họ lại làm một lần nữa.

Bàn tay ấm áp của anh đặt lên bụng cô, cầm để chống trên vai cô.

Kết hôn mười năm, anh chưa bao giờ thân mật với cô như thế.

Anh là một người chồng người cha thất bại, điều này không cần hoài nghi.

“Em thật sự rất thất vọng với anh đúng không?” Đông Phương Bách biết cô vẫn chưa ngủ, sám hối bên tai cô.

Lạc Đình Đình nghe thấy anh đột nhiên sám hối, làm cả người cô cương cứng một chút.

Qua một lúc lâu, cô mới không khách sáo mắng: “Không sai, anh là tên khốn kiếp đáng ghét.”

Đông Phương Bách tự biết đuối lý, cũng im lặng để cô mắng.

“Xin lỗi em, Đình Đình.”

Lạc Đình Đình biết anh thật lòng sám hối, nếu không lấy tính cách của anh làm sao có thể cúi đầu nhận sai.

Nước mắt không tiếng động từ hốc mắt chảy xuống.

“Mọi chuyện đã đến nước này, anh xin lỗi thì có tác dụng gì?”

Đông Phương Bách biết cô khóc, tìm thất lại.

“Anh muốn cứu vãn.”

“Không thể nào.” Thái độ của cô cứng ngạnh.

Không, anh không tin là trên đời này có chuyện không thể cứu vãn.

“Đã ly hôn rồi, còn cứu vãn cái gì, sớm biết như thế thì lúc trước đừng làm, kết hôn mười năm, anh chưa bao giờ quý trọng hôn nhân của chúng ta, anh dựa vào cái gì mà lại cho rằng tôi sẽ quay đầu, sẽ trở lại bên cạnh anh.”

Đông Phương Bách lặng lẽ thở dài.

“Anh là một tên ngu ngốc, cũng là tên khốn không sai, sau khi mất đi em và Tiểu Húc sau, mới hiểu được tầm quan trọng của hai người.”

Anh thủ thi bên tai cô tình trạng mấy ngày qua của anh khi về nhà.

“Từ giường ngủ trong phòng anh không cảm thấy quen với bất kỳ chỗ nào, dù ở trong phòng khách sạn cao cấp cỡ nào anh cũng không thể ngủ ngon, anh vẫn luôn nghĩ đó là thói quen, chỉ cần về nhà trèo lên giường thì anh có thể ngủ thật ngon, nhưng bây giờ anh mới biết được anh sai rồi, sờ đi chiếc giường kia có thể làm anh yên tâm, là vì em ngủ bên cạnh anh, sau khi em ra ngoài anh mới dần dần sáng tỏ.”

Sau đó anh thấy cô mặc váy ngắn ở tiệm cà phê, thấy rất nhiều đàn ông có cảm tình với cô liên tiếp bắt chuyện với cô, thấy cô đi ăn đồ nướng với một người đàn ông trẻ tuổi, cười cười nói nói.

Dần dần, anh phát hiện công việc và sự nghiệp không thể nào làm cho anh có cảm giác thỏa mãn và thành tựu trọn vẹn, anh không muốn thừa nhận với bản thân, Lạc Đình Đình rời đi làm cho anh hoảng hốt.

“Đừng nói những lời này với tôi.” Lạc Đình Đình che lỗ tai.

Đông Phương Bách dịu dàng kéo tay cô xuống: “Được, anh không nói, em nói, nói ra hết toàn bộ những uất ức và đau buồn trong mười năm em gả cho anh.”

Lạc Đình Đình đưa lưng về phía anh, lúc này trong lòng ngũ vị tạp trần.

Nói, hay là không nói?

Anh để cho cô nói, thế tại sao cô lại không nói đây? Coi như là phát tiết, phát tiết hết tất cả bất mãn và đau lòng ra.

Vì thế Lạc Đình Đình nói, vừa nói thì không dừng lại —

Cô nói thật nhiều thật nhiều.

Bao gồm khi cô mang thai anh chưa từng cùng cô đến bệnh viện kiểm tra thai kỳ, thậm chí khi cô sinh Tiểu Húc anh cũng không tới, bao gồm chuyện cô yêu cầu anh đi tham gia lễ nhập học lần đầu tiên của Tiểu Húc, nhưng anh lại đi công tác ở nước ngoài, bao gồm chuyện thư ký của anh hết lần này đến lần khác nghe điện thoại của anh không cho cô nói chuyện trực tiếp với anh, cô cực kỳ đau lòng và hận.

“Ngôi nhà lớn như vậy, cũng chỉ có giường trong phòng ngủ và thư phòng là anh yêu nhất, nói khó nghe chút, tôi và Tiểu Húc căn bản chỉ là vật trang trí trong nhà, tôi đã nản lòng thoái chí, ở lại đó chỉ bằng chuyện ra ngoài tự lực cánh sinh, tôi thích ở căn nhà nhỏ ấm áp này còn hơn ngôi nhà mấy trăm triệu

mà lạnh lẽo kia.”

Hồi tưởng qua đi, cô không thể kiềm chế khóc nức nở, Đông Phương Bách chỉ có thể im lặng ôm chặt cô.

“Qua mười năm tôi mới phát hiện tôi thật ngốc, cũng chỉ vì năm đó vừa thấy đã yêu anh.....” Cô thương anh, mới có thể gả cho anh.

Nhưng tình yêu dành cho anh sau mười năm đã bị chà sạch bóng, hiện tại không còn gì nữa.

“Đình Đình, xin lỗi em. Em bằng lòng yêu anh một lần nữa không?”

Lạc Đình Đình lắc đầu mãnh liệt.

Đông Phương Bách lại siết chặt cánh tay lần nữa, ôm chặt cô vào lòng.

“Không, đừng vội vàng trả lời anh, lại cho anh một cơ hội nữa, nếu em thấy anh vẫn làm em thất vọng, vậy anh sẽ cắt thật xa, từ nay sẽ không bao giờ quấy rầy cuộc sống bình tĩnh của em nữa.”

Đình Đình vẫn muốn lắc đầu.

“Cầu xin em, coi như vì Tiểu Húc, anh biết thỉnh cầu này rất ích kỷ, nhưng anh cầu xin em.”

Kiều ngạo như Đông Phương Bách mà lại mở miệng cầu xin cô!

Lạc Đình Đình chần chờ.

Cô có nên đồng ý hay không? Đồng ý cho anh trở lại trong sinh mạng của cô.....

Cô không quả quyết lắc đầu, cô vậy mà lại chần chờ, mà ý nghĩa của sự chần chờ chính là, cô thật sự muốn chấp nhận thỉnh cầu của anh, tim của cô hơi bị lay động.

Sau đó khi Lạc Đình Đình còn chưa làm rõ suy nghĩ của mình, Đông Phương Bách đã cường thế đi vào cuộc sống mới của cô.

Ba ngày hai bữa anh sẽ chạy tới nhà cô, có đôi khi cô vừa tan việc ở tiệm cà phê thì đã thấy anh đứng chờ ở cửa, bọn họ lại đến trường học đón Tiểu Húc tan học.

Lạc Đình Đình mặc kệ, nhưng cũng không tận lực đuổi anh.

Anh coi thân phận “tổng giám đốc”, cố gắng hòa hợp cuộc sống bình dân của cô và Tiểu Húc, sự cố gắng của anh, cô đều nhìn thấy.

Dù sao không phải người giàu có tôn quý nào cũng có thể tùy tiện để cho cô và Tiểu Húc sai khiến, anh giống như một ô sin vậy, ha ha.

Anh sẽ lái xe đưa bọn họ đi mua sắm, phụ trách đẩy xe đồ vật và trả tiền, ngẫu nhiên anh còn có thể trốn việc cùng bọn họ đến công viên gần đó ăn cơm dã ngoại, chơi đá banh với Tiểu Húc.

Đó là hình ảnh cô chưa bao giờ tưởng tượng qua.

Một nhà ba người bọn họ quay quần trên bàn cơm trong một căn nhà nhỏ, cô xuống bếp, mà anh cũng muốn xuống bếp giúp.

‘Giúp’ cô khuấy vò trứng và trứng vào chung một chỗ, ‘giúp’ cô cắt rau thành nhiều đoạn nhỏ xít, ‘giúp’ cô cầm hộp muối thành hộp đường, canh gà cô tỉ mỉ chuẩn bị thiếu chút bị hủy.

Cuối cùng cô đành phải đuổi anh khỏi phòng bếp, lấy xoong cháo chỉ vào anh nói: “Anh có thể hô mưa gọi gió trên thương trường, nhưng ở phòng bếp, anh chỉ có thể nghe lệnh em.”

Bộ dáng kiêu ngạo của cô chọc anh cười ha ha.

Anh chưa từng thấy vợ anh như vậy, anh nghi ngờ tại sao lúc trước chỉ biết vui đầu vào công việc, mà quên mất người vợ tốt đẹp, con trai đáng yêu, gia đình hạnh phúc.

Ăn tối xong, anh sẽ tiếp tục ở lại.

Tắm chung với Tiểu Húc, xem tivi với Lạc Đình Đình làm chút chuyện nhà, hoàn toàn vứt công việc qua một bên.

Sau khi Tiểu Húc ngủ là thời gian tốt đẹp và yêu thích của anh, lúc đầu Lạc Đình Đình vẫn có chút kháng cự anh ở lại qua đêm, nhưng sau đó của tiếng kháng nghị ít dần, tiếng rên rỉ càng lớn. Ha ha, không, phải nói bọn họ ở trên giường càng ngày càng hoàn mỹ.

Ôm lấy vợ chìm vào giấc ngủ, Đông Phương Bách không khỏi cảm ơn ông trời, đã cho anh cơ hội nhận ra.

Chương 10: Chương 9

Phòng họp của tổng công ty Đông Phương Kim Khổng.

Theo thông lệ các cuộc họp với chủ quản đều do Đông Phương Bách tự mình chủ trì, hàng tháng vào ngày này dù các chủ quản có công việc bận hay quan trọng đến mức nào cũng không thể vắng mặt.

Đông Phương Bách là một ông chủ nghiêm cẩn, anh cũng rất hào phóng với nhân viên, tiền lương, tiền hoa hồng tiền bồi dưỡng tuyệt đối không ít, nhưng yêu cầu của anh đối với bọn họ cũng khắc nghiệt hơn những công ty khác rất nhiều.

Vào ngày này các chủ quản đều rất căng thẳng, người người buột chặt giống như bánh mì lên men quá độ.

Khi họp mọi người đều thật nghiêm túc, dựa theo quy định, di động hoặc thứ gì có thể phát ra âm thanh đều phải tắt, để tránh quấy rầy đến cuộc họp.

Quy định này cho tới giờ không ai dám vi phạm, nhưng hôm nay –Giai điệu khiến người ta cảm thấy vui sướng vang lên khi đang họp.....

Sắc mặt các chủ quản đại biến, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trong lòng nghĩ: Là ai không sợ chết dám mang điện thoại di động để ở chế độ âm thanh vào phòng họp?

Phụ trách ghi chép trong cuộc họp Kiều An Na nhướng chân mày được vẽ tỉ mỉ, cô ta trộm dò xét Đông Phương Bách bên cạnh, chắc chắn một giây tiếp theo anh sẽ nổi giận.....

Kết quả — không có.

Đông Phương Bách chẳng những không nổi giận, ngược lại còn nở nụ cười, mà nụ cười kia, Kiều An Na chưa từng thấy, rất khó hình dung, cảm giác rất dịu dàng lại mang theo chút ngọt ngào.

Đi theo Đông Phương Bách nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cô ta chưa từng thấy anh cười như thế.

Không đúng, cảm giác rất không đúng, trong cuộc họp có tiếng chuông điện thoại, Đông Phương Bách lại cười!

Rốt cuộc là di động của ai?

Một giây tiếp theo, toàn bộ người trong phòng họp đều thiếu chút rớt cằm, biểu cảm khiếp sợ của Kiều An Na cũng thật buồn cười, khuôn mặt xinh đẹp cũng thay đổi.

Bởi vì Đông Phương Bách lại lấy điện thoại trong túi áo tây trang ra, giờ tay ý bảo cuộc họp tạm dừng, đứng dậy đi qua một bên nghe điện thoại.

Toàn bộ, im lặng.

Hoàn toàn không dám tin.

Quy định khi họp không được sử dụng điện thoại là tổng giám đốc đưa ra rồi tổng giám đốc cũng là người vi phạm đầu tiên, để chuông điện thoại của mình vang lên khi đang họp, thậm chí còn đứng dậy đi nói điện thoại, tạm dừng cuộc họp.

Chuyện này thật sự không thể hiểu nổi!

Bởi vì trong phòng họp yên tĩnh không tiếng động, cho dù Đông Phương Bách tận lực đè nén âm thanh, rất nhỏ, mọi người vẫn nghe rõ nội dung cuộc nói chuyện của anh.

“Ừ, nhận được hoa chưa! Thích không?” Giọng nói dịu dàng này của Đông Phương Bách đám chủ quản chưa từng được nghe. “Bé ngọc, em bận đến quên rồi hả, hôm nay là kỷ niệm 11 năm ngày cưới của chúng ta..... Được, anh sẽ tan ca sớm, đưa Tiểu Húc đến nhà cha mẹ trước, sau đó về nhà đón em đi ăn tối..... Bí mật, không thể tiết lộ, anh muốn em phải tràn đầy mong đợi.....”

“Được, hả, em muốn tắt sao?” Thật thất vọng, khó có khi Lạc Đình Đình chủ động gọi điện thoại cho anh. “Không, anh không vội, hiện tại không có chuyện gì, có thể nói chuyện với em lâu hơn..... Được rồi, có khách đi vào..... Tôi gặp nhé, bye bye.”

Không vội? Tổng giám đốc vừa mới nói cái gì, bọn họ không có nghe lầm chứ? Anh ta nói không vội chút xíu nào, hiện tại không bận chuyện gì.....

Ặc, đám chủ quản coi cuộc họp hôm nay như đang đứng trên đoạn đầu đài, nghe câu nói của anh xong mắt ai nấy cũng đều sắp lòi ra.

Đương nhiên mọi người không dám chỉ trích, lỗi tai nghe được bắt quái đầu vôi vàng cất giấu, đợi trở lại văn phòng nhất định phải tắm một trận oanh liệt.

Không phải nói, tình cảm của tổng giám đốc và tổng giám đốc phụ nhân không tốt sao? Bởi vì khi tổng giám đốc đi dự tiệc hoặc những trường hợp công khai đều không dẫn tổng giám đốc phụ nhân đi cùng, nếu nói ra, thì thư ký Kiều An Na có vẻ giống tổng giám đốc phụ nhân hơn, bởi vì cô ta không những đẹp, mà tổng giám đốc đi đâu cũng dẫn theo cô ta!

Nhưng tận mắt chứng kiến cảnh tổng giám đốc nghe điện thoại của tổng giám đốc phụ nhân, gương mặt hớn hở ngọt như mật và giọng nói dịu dàng kia..... Ừ, lời đồn quả nhiên là không thể tin.

Nhưng hình ảnh này, Kiều An Na không nghĩ giống đám chủ quản.

Hai tay Kiều An Na gắt gao nắm chặt váy dưới bàn họp..... Tổng giám đốc không phải đã ly hôn với Lạc Đình Đình sao?

Tin tức này chỉ có cô ta và đội ngũ luật sư biết mà thôi, rõ ràng cô ta đã nhìn thấy đơn ly hôn của hai người bọn họ, nhưng làm sao có thể.....

Sau khi Đông Phương Bách tắt điện thoại, xoay người làm như không có việc gì cất điện thoại vào túi trở về ghế chủ.

“Lúc này đã nói tới đâu rồi? Tiếp tục đi.”

Đám chủ quản ào ào thu hồi cảm, nhanh chóng tiếp tục cuộc họp.

Đông Phương Bách nhìn đồng hồ, quả quyết tuyên bố: “Hôm nay chỉ có thể họp đến năm giờ, ai chưa kịp báo cáo thì dời qua tháng sau.”

Lại là một phá lệ, lúc trước tổng giám đốc chỉ biết kéo dài cuộc họp, hôm nay lại muốn kết thúc trước thời gian, là bọn họ nghe làm sao?

Sau khi tiếp tục trật hàm, mọi người bắt đầu hoài nghi lỗi tai của mình có vấn đề, có người hơi bi quan cho rằng, tổng giám đốc đang đùa với bọn họ, muốn thí nghiệm độ trung thành của bọn họ đối với Đông Phương Kim Khổng.

Làm sao bây giờ, trong lòng mọi người bắt đầu hoảng, cảm thấy chân tay luống cuống.

Toàn phòng họp chỉ có một mình Đông Phương Bách vui vẻ đến sắp bay lên trời.....

Hoa hồng đỏ lãng mạn nhập khẩu từ Châu Âu, một bó to, đóng gói tinh xảo tràn ngập mỹ cảm, được ông chủ đích thân đưa đến tay khách hàng.

Lạc Đình Đình nhận bó hoa dưới ánh mắt hâm mộ của đồng nghiệp.

Mọi người không nhận được tò mò, muốn Lạc Đình Đình công khai người ái mộ.

Tuy rằng Lạc Đình Đình đã đoán được, nhưng chỉ cười mà không đáp.

Cô cầm tấm thiệp màu trắng trên bó hoa lên, mở ra —

Mỗi đêm đều đến ăn đồ ăn ngon của em

Đêm nay đến lượt anh biểu hiện! Nhưng, anh sợ em bị đau bao tử

Xin cho phép anh lười biếng, đặt chỗ ở nhà hàng để bày tỏ thành ý của anh

— Bách!

Nội dung trên tấm thiệp làm Lạc Đình Đình không nhận được cười trộm.

Biểu hiện của chồng trước càng ngày càng tốt, tốt đến nỗi cho cô động lòng không thôi, nhưng nên từ chối hay đồng ý đây.

Làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho anh ấy như vậy chứ?

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, Lạc Đình Đình vẫn không nhận được mà gọi điện thoại cho Đông Phương Bách, hỏi anh tại sao vô duyên vô cớ lại tặng cho cô một bó hoa hồng lớn như vậy.

Thì ra hôm nay là kỷ niệm 11 năm ngày cưới của bọn họ, ôi, đến chuyện này mà cô cũng quên.

Nghiêm khắc mà nói, kỷ niệm 11 năm ngày cưới, hẳn là không tồn tại, bọn họ đã ly hôn rồi, không phải sao?

Trong mười năm hôn nhân, bọn họ chưa từng cùng nhau trải qua ngày kỷ niệm này, ngược lại bây giờ ly hôn rồi lại muốn cùng nhau trải qua, ngẫm lại cũng thật buồn cười.

Chờ mong không? Cô thật sự có chút chờ mong!

Về phần trải qua thế nào, đành nhìn vào thành ý và sắp xếp của Đông Phương Bách thôi!

Bây giờ tối, đúng thời gian bọn họ hẹn nhau, Lạc Đình Đình đã trang điểm xong, nhưng Đông Phương Bách còn chưa đến, bỗng chốc, điện thoại của cô vang lên, người gọi là Đông Phương Bách.

Không phải là anh muốn hủy cuộc hẹn với cô chứ? Nhìn vào chiến tích đen tối lúc trước của anh thì rất có khả năng.....

Lạc Đình Đình có chút thấp thỏm nghe điện thoại.

“Hello, công chúa xinh đẹp, hoàng tử đã đến, đang ở dưới lầu đợi em”

“Được, em xuống ngay.” Lạc Đình Đình cười không ngừng.

Lạc Đình Đình cầm một cái ví màu trắng cổ điển, đêm nay cô váy màu lam kiểu Thổ Nhĩ Kỳ, dài hơn đầu gối một chút, hơi gợi cảm nhưng không lộ quá nhiều.

Cảm giác cuộc hẹn đêm nay giống như lần đầu tiên hẹn hò vậy, vừa khẩn trương vừa hưng phấn.

“Hi.” Đông Phương Bách dựa trên xe chờ công chúa đi xuống.

Đêm nay anh mặc quần âu màu xám kết hợp với áo phông màu hồng nhạt. Trong sự thoải mái mang theo sự thành thực.

“Bạch mã của em đâu?” Lạc Đình Đình cố ý hỏi.

Đông Phương Bách chỉ vào xe của anh, là màu trắng.

Anh mở cửa xe cho Lạc Đình Đình. “Hy vọng công chúa đừng ghét bỏ bạch mã của anh.”

“Nể mặt sự lãng mạn của anh, em sẽ cố gắng không chê.”

Lạc Đình Đình cũng thực sự không chê.

Có người đàn ông nào sẵn sàng chi một số tiền lớn cho sự lãng mạn như Đông Phương Bách, trực tiếp bao hẵn một câu lạc bộ tư nhân, chỉ vì muốn hưởng thụ không gian yên tĩnh ngọt ngào của hai người.

Đầu bếp người Pháp của câu lạc bộ tư nhân này vì muốn làm Lạc Đình Đình vui vẻ mà xuất hết vốn liếng, Lạc Đình Đình ăn vô cùng thỏa mãn, cuối cùng Đông Phương Bách còn gọi đầu bếp chính ra khen ngợi.

Lạc Đình Đình không biết tiếng Pháp, nên chỉ có thể bảo Đông Phương Bách nói giùm.

Đầu bếp chính người Pháp tóc hoa râm vô cùng vui vẻ, kim lòng không được mà ôm Lạc Đình Đình một cái, còn nhiệt tình hôn lên hai gò má của cô.

Cách thức tiêu chuẩn nhiệt tình làm Lạc Đình Đình cười khanh khách, nhưng Đông Phương Bách lại ghen tuông tung tóe.

Sau khi người đầu bếp đi, khuôn mặt anh tuấn của anh khó nén ghen tuông.

“Sau này đừng thân mật với người đàn ông khác như vậy.”

“Đầu bếp chính đã hơn năm mươi tuổi, giống như cha vậy.” Lạc Đình Đình cảm thấy không thể hiểu nổi, bây giờ cô mới phát hiện Đông Phương Bách đang chầy rất dữ.

“Anh nói không được là không được.” Đông Phương Bách vẫn không nhượng bộ.

“Trời ạ, ham muốn chiếm hữu của anh vượt quá tưởng tượng của em rồi, vậy tại sao lúc trước lại bỏ em ở nhà không thèm quan tâm như vậy.”

“Bởi vì em ở trong nhà.”

Đối với Đông Phương Bách mà nói, gia đình chính là một tòa thành vững chắc, vợ và con anh đều ở bên trong, mà anh ở bên ngoài dốc sức làm việc, không cần lo lắng tình huống trong nhà.

“Đợi chút, rõ ràng chút đi, ý của anh là, sau khi kết hôn em luôn ở nhà, mỗi ngày không phải đợi anh về nhà, thì là trông con nấu cơm, cuộc sống như vậy làm cho anh cảm thấy an tâm, cho nên mới có thể triệt để xem nhẹ?”

“Ặc, cũng không thể nói như vậy nha.” Nhưng cơ bản hình như là vậy.

“Anh không sợ em làm bậy với người đàn ông khác sao, dù sao bình thường anh bận rộn vô cùng đâu có chú ý tới em.”

“Em sẽ không.” Đông Phương Bách chắc chắn nói.

“Tại sao?”

“Không biết nữa, dù sao thì em sẽ không làm vậy.”

Lạc Đình Đình đưa tay đỡ trán, có một cảm giác rằng mình đã bị ăn sạch.

“Sớm biết vậy em đã ly hôn với anh sớm hơn, mặc váy ngắn đi hẹn họ với người đàn ông khác.” Cô nghĩ, váy ngắn là nguyên nhân chính, Đông Phương Bách không thể chấp nhận chuyện có người đàn ông khác nhìn chăm chăm vào đùi của cô, có lẽ anh vô cùng si mê đùi của cô, hí hí! (ha ha ha)

“Không được.”

Lạc Đình Đình cười không ngừng, cuối cùng cô cũng nắm được nhược điểm của Đông Phương Bách.

“Đừng nhắc đến đề tài hại não này, công chúa xinh đẹp, có đồng ý nhảy với anh một bản không?”

Khiêu vũ?

Đông Phương Bách giống như có phép thuật, nói khiêu vũ, toàn bộ đèn đột nhiên tối sầm lại, chỉ còn những chùm sáng ở giữa.

Âm nhạc vang lên, là bài tình ca When A Man Loves A Woman tiếng Anh do Percy Sledge hát.

Lạc Đình Đình cười, đây là bài tình ca mà cô vô cùng thích, Đông Phương Bách vươn tay ra.

“May?”

Lạc Đình Đình đặt bàn tay mềm mại lên tay anh.

Anh dẫn cô đi vào sàn nhảy, ôm lấy eo nhỏ của cô, còn cô thì hai tay ôm gáy anh, hai người thân mật cọ sát, chậm rãi xoay đưa giữa sàn nhảy —

Bọn họ cọ mũi vào nhau, trán đối trán.

“Kỷ niệm ngày cưới vui vẻ.”

“Trên thực tế, đây không thể gọi là kỷ niệm ngày cưới đúng không?” Lạc Đình Đình nhắc nhở anh, hiện tại bọn họ là vợ chồng đã ly hôn.

“Rất đơn giản, em tái giá, gả cho anh lần nữa thì chuyện này được giải quyết ngay.”

Lạc Đình Đình quay đầu đi, cố ý làm anh căng thẳng. “Trời mới biết đây có phải là thủ đoạn của anh hay không, em còn muốn nhìn xem.”

“Em hư quá.” Đông Phương Bách cắn môi cô một ngụm.

“Anh cắn em?” Lạc Đình Đình không chịu thua cắn lại.

Kết quả từ cắn biến thành hôn triền miên, hai người ở trong sàn nhảy hôn đến muốn ngừng mà không được, lửa tình cháy bùng rực.

“Trời ạ, không.” Lạc Đình Đình kêu ngừng, nghỉ để thở. “Còn như vậy nữa, em sẽ. Em sẽ đè ngã anh ở đây.”

Sự cuốn hút tình dục giữa bọn họ quá lớn.

“A, vậy đè ngã anh đi!”

Lạc Đình Đình lườm anh một cái.

“Ý anh là, vợ yêu, vậy về nhà đè ngã anh đi!” Đông Phương Bách mở rộng hai tay, cười gọi tình với Lạc Đình Đình, hoan nghênh cô tận tình đè anh ở dưới.

Bọn họ về nhà, ngôi nhà trước khi ly hôn, trở lại cái giường bọn họ lăn lộn mười năm.

“Em có quà muốn tặng anh.” Lạc Đình Đình muốn cho anh một kinh hi.

“Hửm?”

Cô kéo Đông Phương Bách ngồi lên giường. “Nhắm mắt lại, không được nhìn lên.”

Đông Phương Bách ngoan ngoãn nghe lời.

Sau khi Lạc Đình Đình xác định Đông Phương Bách đã nhắm mắt, cô lấy ‘kính hi’ mua lúc tan làm ra.

Cô thay với tốc độ nhanh nhất, sau đó tắt đèn trong phòng.

“Có thể mở mắt rồi.” Cô đứng trước mặt anh, tràn ngập chờ mong.

Đông Phương Bách mở to mắt, lập tức sáng ngời, cười đến vô cùng xán lạn.

Cảnh sắc trước mắt thật đẹp!

Lạc Đình Đình mặc áo ngủ hồng nhạt như ẩn như hiện, chất liệu voan mỏng có hai dây, từ ngực trở xuống rộng mở, quần lót mỏng thoát ẩn thoát hiện làm cho người ta thêm nhỏ giải.

Mơ hồ thấy được nụ hoa phía trên của cô qua lớp vải mỏng, còn có u cổc thần bí phía dưới giữa hai chân.

“Bây giờ đến lượt anh muốn đè em dưới thân!” Giọng của Đông Phương Bách khàn khàn, kéo cô đến gần mình, đặt cô ngồi lên đùi mình.

Anh muốn hôn cô, lại bị cô che miệng.

“Anh còn chưa nói anh có thích xem hay không?”

Đông Phương Bách cười đến thật tà ác, đặt cậu nhỏ ở giữa hai chân cô. “Anh có thích hay không chẳng lẽ em vẫn chưa cảm nhận được sao?”

Cậu nhỏ của anh đang vận sức chờ phát động trong quần lót.

Lạc Đình Đình rất vừa lòng với phản ứng của anh.

“Như vậy. Chúng ta đè nhau đi!” Cô tán tỉnh cắn môi anh, anh cũng không chịu thua kém trực tiếp ăn đôi môi hồng mềm mại của cô.

Cô áp đảo anh, cô trên anh dưới, bàn tay to xoa nắn mông cô, miệng lưỡi triền miên.

Tỉ số kích thích trong phòng nhảy mất tăng vọt.

Anh ôm cô lăn lộn trên giường lớn, đôi anh ở trên cô ở dưới.

Xé áo ngủ gợi cảm làm cho nó trở thành vải rách, không ai kháng nghị.

Đầu vú của cô bị anh ngậm càng cứng rắn hơn, nhạy cảm hơn.

“Ừ.” Cô rên rỉ, tay nhỏ bé vỗ về chơi đùa, khiêu khích tấm lưng rộng lớn nhạy cảm của anh.

Mỗi khi anh cắn đầu vú của cô một cái, cô lập tức bóp lên lưng anh một cái coi như trừng phạt.

Bọn họ “bắt nạt” đối phương, cả hai đều yêu chết kiểu ‘bắt nạt’ này.

Lại xoay người, cô lấy được vị trí thắng lợi.

Lần này cô cảm thấy hứng thú với cậu nhỏ của anh, cô quỳ gối giữa hai chân anh, dùng miệng nuốt vào.

“A, không. Trời ạ.” Cảm giác kia như được lên thiên đường, Đông Phương Bách thẳng chân, không ngừng thở gấp.

Cô thích phản ứng của anh, càng thích ‘đùa bỡn’ cậu nhỏ của anh.

Rốt cục, anh không nhịn được, lại áp chế cô lần nữa.

“Đến lượt anh.”

Anh kiểm chế hai tay của cô, cái lưỡi linh hoạt hôn liếm khắp cơ thể tuyết trắng.

“Ừ. A.” Cuối cùng, dừng lại ở nơi ướt át nhất, học cô giờ trò xấu.

Bây giờ đổi thành cô cầu xin tha thứ.

Anh đùa giỡn hoa hạc nhỏ nhắn cảm của cô, đầu lưỡi dính mật dịch của cô.

“Không.” Cô sắp không thể hô hấp, anh chế tạo khoái cảm ở trên người cô làm cô gần như bất tỉnh.

Mật dịch của cô càng ngày càng nhiều, nhiều đến nỗi anh không kịp hút lấy.

Bám chặt cánh tay anh, cô im lặng khẩn cầu nhiều hơn.

Như cô mong muốn, đặt cậu nhỏ cứng rắn trước u huyết, anh đi vào cô.....

Lúc anh đi vào cô cũng đã đạt đến cao trào, cô run rẩy cả người.

Anh không có dễ dàng buông tha dù cô khóc lóc cầu xin, anh vẫn cương thế ra vào như trước..... Thẳng đến khi hai người cùng bay lên chín tầng mây.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Nhận Tội Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 10

Kết hôn mười năm nhưng sau khi ly hôn mới có cảm giác yêu đương, Lạc Đình Đình có năm mơ cũng chưa từng nghĩ, cô và Đông Phương Bách... Ác, lại có thể kết hôn một lần nữa.

Nói ra cũng có chút ngượng ngùng, may mắn lúc trước, khi ly hôn không có giống trống khua chiêng.

Dưới sự thúc dục của Đông Phương Bách, Lạc Đình Đình và Tiểu Húc đã đóng gói hành lý chuẩn bị chuyển về nhà trước.

Thật ra điều cô luyến tiếc nhất là hàng xóm ở đây, mấy chị em tốt, các cô ấy thật sự đã giúp cô rất nhiều, nếu có thể cô thật sự muốn ở lại đây.

Đông Phương Bách vừa nghe thấy cô than thở, lập tức thông qua quan hệ mua lại căn nhà trọ này.

“Nếu sau này anh lại làm em không vui, em có thể tới đây ở tạm, sau đó anh sẽ lại tới đây tìm em, cầu xin em tha thứ.....”

Lạc Đình Đình bị những lời này làm cảm động, Đông Phương Bách thật sự khác trước, trước kia làm gì có chuyện anh chịu thừa nhận sai lầm của mình chứ!

Vì chuyển về nhà nên cô đã nghĩ việc ở tiệm cà phê, nhưng không có nghĩa là sau này cô sẽ không đi làm, điểm ấy Đông Phương Bách cũng không phản đối, thậm chí đề nghị cô trở lại trường, học hết chương trình đại học.

Năm đó cô còn đang học đại học, chưa tốt nghiệp đã gả cho anh, thậm chí bởi vì mang thai mà tạm nghỉ học.

Mặc kệ là cô muốn đi làm hoặc đi học anh đều ủng hộ, nhưng có một điều kiện, bỏ hết váy ngắn, không được tiếp tục mặc đồ quá hở hoặc quá ngắn ra ngoài nữa.

Quả nhiên, váy ngắn là tử huyệt của Đông Phương Bách, Lạc Đình Đình cười trộm.

Đông Phương Bách còn có một thay đổi lớn nhất, chính là khi làm việc anh sẽ gọi điện thoại nói chuyện phiếm với cô—

“Tối nay anh muốn ăn đầu sư từ.....”

Còn thông báo nữa kia.

Lạc Đình Đình dừng động tác thu dọn đồ đạc lại, cười nói vào điện thoại.

“Không phải hôm nay anh được cục phó cục phòng kinh tế mời đi dự tiệc sao?” Lúc này anh đã nói với cô.

“Anh bảo tổng giám đốc bộ phận đi.” Dù sao cũng không phải trường hợp quan trọng gì.

“A? Vậy có được không?” Chồng yêu đột nhiên thay đổi quá lớn, thật đáng sợ.

“Đương nhiên có thể, một tháng anh trả lương cho anh ta 20 vạn, cộng thêm tiền bồi dưỡng và cổ phiếu, chỉ kêu anh ta đi dự một buổi tiệc thì sao có thể không được chứ.”

Anh vẫn cố gắng trên sự nghiệp như trước, nhưng đã hiểu được sự quan trọng của gia đình và biết cân nhắc rõ, biết buông xuống.

Bây giờ trong mắt của nhân viên trong công ty, anh dần dần trở thành một ông chủ có tính người.

“Buổi tối anh còn muốn tới chỗ em à?” Bình thường ăn tối xong, anh sẽ trực tiếp ở lại, buổi sáng lại trực tiếp đi từ nhà cô tới công ty luôn.

Bây giờ căn nhà nhỏ của cô ngày càng có nhiều quần áo và đồ dùng của anh, có một ngôi nhà lớn như thế không chịu ở, lại muốn chạy tới căn nhà nhỏ này, thật sự không biết anh đang nghĩ gì.

“Ai kêu em và Tiểu Húc không nhanh chóng chuyển về, nên anh chỉ có thể mỗi ngày chạy đến chỗ em.” Hình như cô nghe được hương vị oán trách trong giọng nói của Đông Phương Bách.

Tĩnh tĩnh!

“Anh đợi một chút, chuông cửa vang, có thể là Quỳnh An.” Lạc Đình Đình để điện thoại di động lên bàn, đứng dậy đi mở cửa.

Ngoài cửa không phải Quỳnh An, mà là một người ngoài dự đoán của cô.

Thư ký riêng của Đông Phương Bách – Kiều An Na.

“Là cô, tại sao cô lại biết chỗ này?” Ngoại kinh ngạc vẫn là kinh ngạc.

Thật ra Kiều An Na cũng là một cô gái rất đẹp, dáng người dung mạo năng lực đều là hạng nhất, khi cô ta mặc com – lê đen thì vô cùng khí thế làm người ta không thể bỏ qua.

“Tôi theo dõi tổng giám đốc nên biết.” Cô ta cũng không ngại để cho Lạc Đình Đình biết.

Thật ra mục đích của cô ta hôm nay, là muốn làm cho Lạc Đình Đình hiểu được vị trí của mình.

“Cô theo dõi..... Tại sao?” Lạc Đình Đình kinh ngạc, cô và Kiều An Na rất ít khi đụng mặt, cô chỉ biết Đông Phương Bách vô cùng ý lại vào cô thư ký này.

Nhưng thư ký cũng có nhiệm vụ theo dõi tổng giám đốc sao? Như vậy có phải đã vượt khỏi phạm vi công việc hay không?

“Hành vi kỳ lạ gần đây của tổng giám đốc mọi người đều cảm nhận được, tôi rất hoài nghi, nên tôi đã theo dõi tổng giám đốc vài ngày, và phát hiện những thay đổi của anh ấy là do cô.”

Điều này làm cho Kiều An Na không thể chấp nhận.

“Không phải cô đã ly hôn với tổng giám đốc rồi sao? Tại sao còn dây dưa không rõ với anh ấy?” Kiều An Na càng nói càng kích động.

“Thư ký Kiều, mặc kệ thế nào, đây cũng là chuyện gia đình của chúng tôi, không tới lượt cô xen vào.”

“Tổng giám đốc không phải là của cô, anh ấy ưu tú như thế, dẫn dắt Đông Phương Kim Khổng trở thành công ty lớn nhất Đài Loan, cô không xứng với một người đàn ông như vậy.” Kiều An Na quát lớn.

Lạc Đình Đình cảm giác được Kiều An Na không thích hợp.

“Tôi với cô không có chuyện gì để nói, mời cô đi ra ngoài.” Lạc Đình Đình cảm thấy không cần nói chuyện với Kiều An Na, cô hoài nghi cô ta là một kẻ tâm thần.

Kiều An Na lại không nghe lọt tai, cô ta bắt lấy cánh tay cô, lực mạnh đến mức làm cho cô đau đớn.

Lạc Đình Đình lui về phía sau, cô ta cũng không buông tay.

“Anh ấy phải ý lại tao, nhiều năm như vậy đều là tao giúp anh ấy, chuẩn bị tất cả cho anh ấy, ngoại trừ cuộc sống gia đình của anh ấy tao không quản được, nhưng tao cũng không cần quản, vì tao biết anh ấy không thêm quan tâm cuộc sống gia đình, đối với anh ấy mày là một người vợ bé xú không bằng một góc nhỏ của công việc, cho dù ly hôn cũng không sao hết, nhưng mà..... Tại sao? Tại sao lại như vậy hả?”

Cô ta bóp chặt cánh tay cô đến đỏ ửng lên.

“Hai người đã ly hôn rồi mà? Mày lại trở về làm gì hả, tổng giám đốc không cần mày, người anh ấy cần là tao!”

Kiều An Na rơi vào trạng thái điên cuồng.

Lạc Đình Đình cau mày, hình như Kiều An Na..... Yêu Đông Phương Bách? Nếu không phải yêu anh ấy, tại sao lại nói ra những lời như vậy.

“Cô yêu anh ấy?” Đây là khả năng duy nhất.

“Yêu? Có lẽ vậy, nhưng không phải tình yêu nam nữ, tình yêu này còn cao hơn một tầng, mày không hiểu, mày sẽ không biết, tổng giám đốc cần tao, hành trình của anh ấy đều do tao sắp xếp, anh ấy muốn đi đâu cũng do tao lo liệu, tao sẽ ở bên anh ấy vĩnh viễn, tao là chỗ dựa duy nhất của anh ấy, cảm giác đó mày có hiểu không? Không, mày không hiểu, mày chỉ biết cái tình yêu nam nữ hư vô đó, mày là phạm phu tục tử, mày sẽ không biết..... Ha ha ha.....”

Kiều An Na bỗng nhiên ngừng cười, hai tròng mắt đột nhiên trừng thẳng vào Lạc Đình Đình, dùng tay chỉ thẳng vào cô, âm trầm uy hiếp, nói: “Mày đừng vọng tưởng thay đổi quan hệ của tao và tổng giám đốc, bằng không tao sẽ cho mày đẹp mặt!”

Kiều An Na độc ác nói xong lập tức chạy lấy người, Lạc Đình Đình ngây ngốc đứng tại chỗ, trong lòng nổi lên dự cảm không tốt.

Cô quên cô còn đang nói chuyện điện thoại với Đông Phương Bách, mà di động bị cô để trên bàn trong phòng khách, vẫn chưa tắt, những lời Kiều An Na nói vừa rồi Đông Phương Bách đều nghe được.....

Sao Đông Phương Bách có thể dễ dàng bỏ qua chuyện có người uy hiếp vợ yêu của anh, huống chi người uy hiếp còn là thư ký riêng của anh, một anh còn trọng dụng cô ta nhiều năm.

Mà Kiều An Na cũng không đoán được, những lời nói uy hiếp Lạc Đình Đình của cô ta, toàn bộ đều bị Đông Phương Bách nghe được.

Khi cô ta đến công ty, thứ chờ cô ta chính là – lệnh điều động nhân sự.

Đông Phương Bách niệm tình cũ, để cô ta đến công ty ở Nam Bộ đảm nhiệm chức thư ký tổng giám đốc, nếu không thì tự động nghỉ việc, không thương lượng.

Kiều An Na thấy ánh mắt lạnh lùng của Đông Phương Bách thì phát hiện anh đã biết tất cả, chắc chắn là Lạc Đình Đình nói, cô ta oán hận thâm nghĩ.

Sau khi cầu xin không có hiệu quả, Kiều An Na lựa chọn thi hành lệnh điều động nhân sự.

Lệnh điều động lập tức có hiệu lực, anh không thể để Kiều An Na ở lại thành phố này, để tránh tạo thành uy hiếp cho Lạc Đình Đình.

Sau đó, Lạc Đình Đình biết quyết định của Đông Phương Bách, cô không nói thêm gì, tuy rằng Kiều An Na uy hiếp cô, nhưng dù sao cô ta cũng là cấp dưới của Đông Phương Bách, cô ta đi hay ở là do anh quyết định.

Thời gian dần trôi qua.

Lạc Đình Đình và Tiểu Húc chuyển về khu nhà cao cấp Tín Nghĩa, bọn họ lại khôi phục cuộc sống gia đình như trước, nhưng khác là, Đông Phương Bách từ một người chồng cuồng công việc biến thành một người chồng tốt lý tưởng.

Lượng công việc của anh vẫn rất nặng như trước, nhưng anh biết điều chỉnh đúng mức, chừa thời gian cho vợ và con mình.

Bọn họ đã quyết định sẽ kết hôn một lần nữa.

“Gần đây chúng ta làm tình nhiều như vậy, chỉ sợ trong bụng em đã có em gái của Tiểu Húc.” Vì con, bọn họ sẽ nhanh chóng kết hôn một lần nữa.

Vốn dĩ Lạc Đình Đình không hứng thú với việc kết hôn lần hai này mấy, nhưng lời nói của Đông Phương Bách nhắc nhở cô, kỳ sinh lý của cô hình như chậm.....

Vì thế cô gật đầu đồng ý.

Bọn họ dự tính thứ hai tuần sau sẽ đi đăng ký.

Trước hôm đăng ký một ngày, Lạc Đình Đình nhận được một cuộc gọi, là của Kiều An Na, giọng điệu của cô ta tràn áy náy, nghe ra cũng không còn cố chấp và điên cuồng như trước.

Cô ta hy vọng có thể gặp cô một lần, gặp mặt xin lỗi.

Vốn dĩ Lạc Đình Đình từ chối, cô nhận lời xin lỗi của cô ta, nhưng không nhất thiết phải gặp mặt.

“Phu nhân không muốn gặp tôi..... Có phải cô vẫn chưa tha thứ cho tôi không? Tôi thật lòng muốn gặp phu nhân để xin lỗi, chỉ cần một chút thôi, cầu xin phu nhân đồng ý.....”

Dưới sự khẩn cầu của Kiều An Na, Lạc Đình Đình đồng ý gặp mặt cô ta.

Bởi vì một người kiêu ngạo như Kiều An Na, mà lại ăn nói khép nép cầu xin cô.

Hai người hẹn nhau ở một tiệm cà phê gần đó, Kiều An Na đến trước giờ hẹn, trên mặt đều là áy náy.

“Sao cô lại trở nên tiểu tụy như vậy?”

Lạc Đình Đình rất kinh ngạc, Kiều An Na đã mất đi phong thái xinh đẹp của lúc trước, khuôn mặt tái nhợt, tuy có trang điểm, nhưng có thể nhìn ra khí sắc của cô ta không tốt.

“Ừ, có chút không quen với khí hậu ở Nam Bộ, hơn nữa trong lòng vô cùng áy náy.....” Kiều An Na đơn giản nói. “Tôi có xin tổng giám đốc, hy vọng anh ấy có thể để tôi trở về, nhưng mà.....”

Kiều An Na cô đơn nhún nhún vai.

Dù sao Lạc Đình Đình cũng là phụ nữ, cũng có chút đồng tình với Kiều An Na, nhưng quyết định của Đông Phương Bách cô không thể xen vào.

“Nếu mục đích hôm nay cô tìm tôi là muốn cầu xin.”

“Không, cô đừng hiểu lầm, tôi không có ý này, tôi hẹn cô ra thật sự là muốn gặp mặt xin lỗi cô, lúc đó tôi không nên làm vậy, tôi đã quyết định rời khỏi Đông Phương Kim Khổng, lần này trở về, là muốn đến tổng công ty giải quyết thủ tục, tôi muốn ra nước ngoài tu nghiệp, trước khi ra nước ngoài tôi muốn gặp cô một lần, nói ich kỷ một chút là muốn xóa bỏ áy náy trong lòng mình.”

Kiều An Na rất thành khẩn, Lạc Đình Đình cũng thật lòng nhận lời xin lỗi của cô ta.

“Cám ơn cô.” Kiều An Na cười cầm tay Lạc Đình Đình.

Thời gian hai người gặp nhau rất ngắn, chỉ có nửa tiếng, trước khi Kiều An Na chuẩn bị đi lại đột nhiên ôm bụng ngồi xổm xuống.

“Sao vậy, cô không sao chứ?” Lạc Đình Đình lo lắng đưa tay đỡ cô ta.

Kiều An Na miễn cưỡng đứng lên. “Ừ, không sao, chỉ là đau bao tử thôi, mấy ngày nay đều như vậy.”

“Không được, sắc mặt của cô trắng bệch, còn đỏ mồ hôi lạnh, tốt nhất cô nên đến bệnh viện kiểm tra.”

“Tôi cũng tính như vậy, nhưng bây giờ tôi không thể tự lái xe.”

Lạc Đình Đình suy nghĩ một lát, nói: “Tôi lái xe đưa cô đi.”

“Vây phiền cô, thật ngại quá.”

Lạc Đình Đình nói cô ta không cần để tâm, cô dìu Kiều An Na ra xe, lái xe đưa cô ta đến bệnh viện.

Mọi chuyện thay đổi trong nháy mắt.

Lạc Đình Đình có vài giây không thể chấp nhận sự thật.

Chuyện xảy ra như thế nào? Trên đường cô lái xe đưa Kiều An Na đến bệnh viện, trước khi lên cầu vượt, Kiều An Na còn ôm dạ dày của mình với đáng vẻ rất đau đớn.

Nhưng một giây sau cô ta lại thay đổi.

Cô ta đứng dậy, khuôn mặt vẫn tái nhợt như trước, ánh mắt lại bắt đầu hư vô mờ mịt. Cô ta nói chuyện với Lạc Đình Đình, nhưng tầm mắt lại không đặt trên người cô.

Đầu tiên cô ta cười điên cuồng, sau đó nhào về phía Lạc Đình Đình đang lái xe, cướp tay lái của cô.

“Không --” Lạc Đình Đình cố gắng giành lại quyền khống chế, nhưng Kiều An Na giống phát điên, sức lực lớn đến đáng sợ.

Xe bắt đầu loạng choạng trên cầu vượt, những xe trên cầu liệu mạng tránh né ần kèn, hết chiếc này đến chiếc khác.

“Tao muốn loại trừ mày! Chỉ cần không có mày, tổng giám đốc sẽ trở về như trước kia, sẽ chỉ cần một mình tao như trước!” Cô ta hận Lạc Đình Đình, thậm chí không tiếc phát điên muốn cùng chết với cô!

Kiều An Na hét to.

Khi xe đâm vào hàng rào chắn với tốc độ điên cuồng, rất nhiều cảm xúc và hình ảnh thoáng qua trong đầu Lạc Đình Đình.

Cô ảo não bởi vì mình nhất thời mềm lòng với Kiều An Na, hình ảnh cuối cùng trong đầu cô, chính là Đông Phương Bách, cô yêu anh.

Nhưng thật xin lỗi, có lẽ từ nay về sau cô không thể gặp lại anh nữa.

Thật xin lỗi, tình yêu của em.

Đụng vào! Xe mãnh liệt va chạm vào rào chắn, thật may mắn, không có xe khác bị đụng vào, nhưng lấy tốc độ đụng vào rào chắn mà phán đoán, người trên xe hẳn là lành ít dữ nhiều.

Cuối cùng Đông Phương Bách biết, tại sao nguyên buổi sáng anh lại cảm thấy bất an.

Anh xoa mi tâm muốn làm cho mình tỉnh táo một chút.

Nhưng, vẫn không được.....

Nhìn Lạc Đình Đình và Kiều An Na được đưa vào phòng phẫu thuật, anh vẫn không thể tin những chuyện xảy ra trước mắt mình.

“Anh Đông Phuong, thật xin lỗi, tình huống của phu nhân rất nguy cấp, chúng tôi chỉ có thể cố gắng hết sức.....” Đứng trước mặt là người nắm quyền thương giới, viện trưởng không dám xem thường, nhưng không dám đảm bảo.

Cảm giác sợ hãi đau khổ, bao phủ lý trí Đông Phuong Bách, làm cho anh không rảnh bận tâm thân phận của mình, kích động tóm lấy cổ áo viện trưởng, không để ông ta nói hết câu nói xấu.

“Đừng nói vô nghĩa, các người phải cứu sống cô ấy, cứu sống cô ấy cho tôi.....”

Ai nói đàn ông không dễ dàng rơi lệ, khóe mắt Đông Phuong Bách chảy xuống hai hàng nước mắt ấm nóng, anh không lau, cũng không muốn lau, mặc cho nước mắt chảy xuống.....

Hai tuần sau.

Từ khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn đến nay, thời gian giống như nháy mắt, nhưng sự giãy vò trong lòng anh thì giống như trải qua một thế kỷ.

Sáng nay, Lạc Đình Đình rốt cục được chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt sang phòng bệnh tổng thống, Đông Phuong Bách vận dụng quan hệ mời tất cả các bác sĩ giỏi nhất cả nước đến, cuối cùng cũng cứu được mạng Lạc Đình Đình về, Nhưng mà.....

Đông Phuong Bách xót thương tiều tụy đứng ở giường bệnh, ngón tay thon dài dịu dàng vỗ về lên mặt vợ, cô giống như rơi vào giấc ngủ sâu, hô hấp đều và dài.

Anh nhìn lên bụng bằng phẳng của cô, tim co rút đau đớn.

Chết tiệt..... Hai tay của anh bởi vì tức giận mà nắm chặt.

Là lỗi của anh, anh vậy mà lại thả hổ về rừng, đặt một quả bom hẹn giờ bên cạnh mình mà không hề hay biết.

Thương thế của Kiều An Na có vẻ nhẹ, đã tỉnh lại từ một tuần trước, nhưng trạng thái tinh thần của cô ta lúc nào cũng hoảng hốt, có đôi khi lâm bầm một mình, có đôi khi lại nổi điên la hét.

Sau khi bác sĩ chuẩn đoán, xác định Kiều An Na mắc bệnh thần kinh nghiêm trọng, cô ta đã được chuyển đến bệnh viện tâm thần.

Sau đó cảnh sát điều tra hiện trường và lấy lời khai của các nhân chứng, xác định khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, chiếc xe bọn họ lái chạy loạn choạng như điên trên đường, hiển nhiên là trên xe có người cướp tay lái.....

Đông Phuong Bách không dám tưởng tượng tình huống lúc đó, vừa nghĩ đến anh sẽ mất không chế mà chửi mắng.

Đứng ngẩn ngơ bên cạnh giường bệnh một lúc lâu, anh dịu dàng nhìn vợ, mong cô tỉnh lại nhanh một chút.

Mà hình như Lạc Đình Đình cũng cảm nhận được sự thâm tình của chồng, mí mắt hơi hơi rung động, sau đó mở ra.....

Cô muốn nói chuyện, nhưng nói không ra tiếng, cô lấy tay khẽ chạm tay vào tay anh.

Đông Phuong Bách nhìn cô, kích động cúi người ôm lấy cô, nhưng không dám dùng lực quá mạnh, sợ làm đau cô.

“Cám ơn trời đất, cuối cùng em cũng tỉnh.” Hốc mắt anh phấp phồng, ôm chặt cô. “Đồng ý với anh, không được làm anh sợ như vậy nữa, vĩnh viễn không được.”

Thiếu chút mất đi cô, anh giống như mất đi linh hồn, chỉ có thể lơ lửng trong bóng đêm.

Lạc Đình Đình cảm thấy hình như mình đã ngủ thật lâu, mà sau khi thức dậy toàn thân đều đau đớn, cô nhớ lại lúc trước khi mình mất đi ý thức, không nhận được mà sợ run.

“Đã qua rồi, tất cả đều đã qua hết rồi, đừng suy nghĩ nữa.” Đông Phuong Bách ước gì có thể khám cô vào cơ thể mình để che chở.

“Em hôn mê bao lâu?” Cô hỏi.

“Hai tuần.” Hai tuần này thật sự vô cùng đau khổ dày vò.

May mắn cuối cùng cô cũng tỉnh, tuy rằng bọn họ đã mất đi.....

Đông Phuong Bách đau lòng, không biết có nên nói cho Lạc Đình Đình biết hay không, có lẽ cô vẫn chưa biết mình mang thai?

Mà hình như Lạc Đình Đình cũng cảm nhận được Đông Phương Bách đang do dự và thương cảm, đột nhiên cô đưa tay sờ lên bụng mình.

“Đứa bé.....” A, không, cô biết.

Phụ nữ rất nhạy cảm với cơ thể mình, huống chi cô cũng không phải lần đầu mang thai, tuy rằng chưa xác thực, nhưng thật ra cô đã sớm biết mình mang thai.

Nhưng sau khi trải qua chuyện ngoài ý muốn kia, va chạm mạnh như vậy, đứa bé chắc chắn không được đảm bảo.

Mà đôi mắt đầy đau lòng của Đông Phương Bách đã chứng thực suy nghĩ của cô.

Cô nghẹn ngào, nước mắt chảy xuống làm ướt cả gối.

“Thật xin lỗi, mẹ không bảo vệ được con.....”

Đông Phương Bách ôm lấy vợ đang khóc thút thít, hôn lên môi cô, mắt cô, trán cô, im lặng an ủi cô, dù anh cũng đau đến không thể tự kiềm chế.

Lạc Đình Đình có thể tỉnh lại đã là trong cái rủi có cái may, mà đứa bé mất đi sẽ trở thành nỗi đau không thể xóa trong suốt cuộc đời bọn họ.....

Một năm sau, ở một trấn nhỏ hẻo lánh vùng núi phía đông Đài Loan.

“Cha, cha, cha mau tới đây! Đại Hắc sinh, sinh thật nhiều Tiểu Hắc!” Đông Phương Húc Nhật giờ đã đen nhẻm co chân chạy tới vườn rau, cao giọng gọi Đông Phương Bách.

Đông Phương Bách từ giăng mướp đi ra, thân hình trắng kiện ôm lấy con trai đang nhào tới.

“Cẩn thận một chút.”

Một năm trước Tiểu Húc cùng vợ chồng bọn họ chuyển đến Đài Đông, bé học ở trường tiểu học trong trấn, ở trong núi vui vẻ một năm, cả người trở nên cao ráo rắn chắc.

“Cha, nhanh lên.....”

“Được được được, cha đi mà.” Thật ra không chỉ Tiểu Húc, ngay cả chính anh cũng trở nên rất đen, từ ông chủ của công ty lớn biến thành một người nông dân bình thường, bất cứ ai cũng không ngờ có một ngày anh sẽ thay đổi lớn như thế!

Để Tiểu Húc nắm tay mình đi về hướng chuồng chó, Đông Phương Bách ngồi xổm xuống, nhìn gia đình Đại Hắc bên trong, mấy con chó con mồm mím quay quanh bụng mẹ bú sữa.

“Ha ha, Đại Hắc làm mẹ.” Anh vuốt đầu Tiểu Húc. “Mẹ con biết chưa?”

Đông Phương Bách đứng lên, nhìn về dãy núi phía xa, màu xanh vô tận, phía trên là những đám mây trắng thay đổi liên tục.....

Bùi ngùi, Đông Phương Bách thở dài.

Một năm trước sau khi Lạc Đình Đình xuất viện, tuy rằng thương thế của cô đã hồi phục, nhưng vì không cẩn thận làm mất đi đứa bé mà cô vẫn luôn buồn bực không vui.

Đông Phương Bách không biết nên làm sao, anh suy nghĩ thật lâu, ngay ngày anh và Lạc Đình Đình đi đăng ký kết hôn lần nữa, anh tuyên bố với bên ngoài mình tạm thời từ chức tổng giám đốc của công ty Đông Phương Kim Khổng, chuyển sang cho đội ngũ chuyên nghiệp của công ty ở nước ngoài tiếp nhận.

“Lúc này, tôi có một chuyện quan trọng hơn sự nghiệp cần phải làm.” Đây là lý do anh nói với nhóm cổ đông.

Mà cha mẹ Đông Phương Bách, cũng giờ hai tay tán thành quyết định của con trai.

Quyết định của anh chính là —

Dẫn vợ và con trai rời khỏi Đài Bắc, đi đến Đài Đông, mua một mảnh đất nông trại, bắt đầu làm nông dân sống cuộc sống ở nông thôn.

Làm vậy, là giúp Lạc Đình Đình không còn đau xót, thuận tiện điều dưỡng cơ thể của cô.

Sau khi trải qua tai nạn tình huống của Lạc Đình Đình không tốt lắm, bác sĩ nói, đây có thể là do nhân tố tâm lý ảnh hưởng.

Anh biết Lạc Đình Đình luôn muốn gọi đứa con đã mất trở về, một năm nay bọn họ cũng rất cố gắng, nhưng cơ thể Lạc Đình Đình thủy chung không có gì xảy ra.

Nhưng anh sẽ không buông tay.

Anh đã từng rất ảo não bởi vì chưa làm được gì cho vợ và con, mà ở đây, người một nhà trải qua cuộc sống hạnh phúc tự cấp tự túc, là điều duy nhất anh có thể làm cho bọn họ.

Lúc này Lạc Đình Đình cũng bị con trai kéo ra.

Đông Phương Bách cười đi qua ôm lấy thắt lưng của vợ, Tiểu Húc thì thò tay ôm một con Tiểu Hắc từ trong lòng Đại Hắc ra.

“Mẹ, mẹ xem, toàn thân nó đều đen thui, giống ý như Đại Hắc vậy á!”

“Nó là Đại Hắc sinh, đương nhiên sẽ giống Đại Hắc rồi.” Lạc Đình Đình và Đông Phương Bách nhìn nhau cười.

Tiểu Húc giờ chó con lên cao hơn, muốn Lạc Đình Đình nhìn.

Ai biết khi chó con nhỏ đến gần Lạc Đình Đình, cô nghe thấy mùi sữa và chút máu ở trên người nó, đột nhiên cảm giác ghê tởm từ dạ dày dâng lên.

Qe! Lạc Đình Đình che miệng nôn khan.

“Sao vậy?” Đông Phương Bách lo lắng.

Lạc Đình Đình không ngừng muốn nôn khan, cô chạy từ cửa sau vào phòng bếp, dựa vào bồn rửa chén nôn mửa.

Đông Phương Bách vội vàng đi theo vào, anh lo lắng vỗ nhẹ lưng của vợ.

“Có phải ăn không tiêu hay không ăn?” Anh hỏi.

“Có thể.....” Lạc Đình Đình ngừng nói, một khả năng xuất hiện trong đầu cô, cô mở to mắt nhìn Đông Phương Bách.

Mà Đông Phương Bách cũng như bị sét đánh, bọn họ đều nghĩ đến một chuyện.

“Có khả năng sao?”

Lạc Đình Đình tính kỉ sinh lý của mình, đã hai tháng không tới.

“Hắn là không sai.” Kích động, nước mắt tụ trong hốc mắt, cô gật đầu với Đông Phương Bách, lại gật đầu.

“Thật tốt quá, Đình Đình, thực sự tốt quá.” Đông Phương Bách hưng phấn kêu to, gất gao ôm chặt vợ.

“Chồng ơi, chúng ta nên về Đài Bắc, cảm ơn anh đã làm tất cả vì em.” Vui trong lòng ngực ấm áp của chồng, Lạc Đình Đình thật sự cảm kích chồng của mình. “Tuy rằng anh làm nông dân cũng rất tuyệt, nhưng em cảm thấy anh làm tổng giám đốc tốt hơn, chúng ta trở về đi, được không?”

“Được, được, đều nghe em.” Chỉ cần vợ và con đồng ý đi theo anh. Bất anh đi đâu cũng được.

Anh từng cho rằng sự nghiệp mới là quan trọng nhất, nhưng hiện tại anh hiểu được, sự ủng hộ của người nhà, tình yêu của người nhà, là những thứ không thể thiếu trong cuộc đời.

“Vợ ơi.....”

“Vâng?”

“Anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh.”

Tiểu Húc đứng ở cửa phòng bếp, nghe thấy cha mẹ nói yêu nhau, bé cũng hô to: “Cha, mẹ, con cũng yêu hai người!”

Lạc Đình Đình và Đông Phương Bách nhìn nhau, cười to.

Lúc này, Đài Đông, thời tiết đẹp đẽ, lũy thừa hạnh phúc — phá trăm.

————— Toàn Văn Hoàn —————

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Nhận Tội Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

